

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Стен и неговите
екипажи се изправят
срещу противник с
несравнимо повече
оръжия и войници...

ФАНТАСТИКА

118

**АЛЪН КОЛ
&
КРИС БЪНЧ
СТЕН
ФЛОТЪТ НА
ПРОКЪЛНАТИТЕ**

**ЧЕТВЪРТТО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ**

Алън Кол, Крис Бънч

Флотът на прокълнатите

На
Оуен Лок,
Шели Шапиро
и Ръс Галън –
виновните съучастници

Бележка

Заглавията на Книги 1, 2 и 3 са от XVII век на Земята и са поредица от команди за влизане в сражение на бойните кораби от британския флот. Заглавието на Книга 4 е полуофициална заповед към канонирите на кораба.

АК и КрБ

Първа книга В боен строй

1.

Таанският кръстосвач прелиташе в дъга край умиращото слънце. Курсът бе определен окончателно и след броени часове корабът щеше да се спусне върху сиво-бялата повърхност на Фънди – най-голямата планета в системата Еребус.

Еребус изглеждаше като място, където никое същество не би желало да попадне. Светилото му беше толкова близо до издъхването, че хвърляше само бледа жълта светлина върху малкото си спътници, осеяни с кратери. Останалите по тези безплодни космически тела минерали едва биха стигнали за прехраната на един-единствен миньор. На място като Еребус човек може да закопнее за смъртта.

Лейди Атаго слушаше нетърпеливо дърдоренето по радиото между нейния екипаж и комуникационния център в главния космодрум на Фънди. Гласовете в другия край на връзката й звучаха мързеливо, нехайно, недисциплинирано... и се различаваха рязко от отсечените поредици думи, които изричаше нейният екипаж. Това дразнеше таанския й нрав.

Положението на Фънди бе оставено без надзор твърде дълго.

Лейди Атаго беше висока жена, стърчеше над мнозина от офицерите си. Ако някой плъзнеше небрежно поглед по нея, можеше и да й припише екзотична красота – дълга вълниста тъмна коса, големи черни очи и чувствени устни. В стройното ѝ тяло имаше и намек за пищност. В момента то изглеждаше още по-добре в парадната униформа – тъмнозелена мантия, червена туника и зелен впит панталон.

При втори поглед всякакви мисли за хубост биха се изпарили заради тръпката, плъзнала по гърба. Тя беше таанска благородничка. С едно кимване можеше да отреди каква ли не участ, но непременно неприятна.

Щом корабът се намести в орбита за кацане, тя погледна към капитана, който наблюдаваше действията на екипажа.

– Скоро, милейди – увери я той.

– Ще имам нужда от едно отделение – каза тя.

И обърна глава – и гръб на капитана. Мислеше си за

недисциплинираните глупаци на Фънди.

Корабът кацна върху леда на половин километър от центъра на космодрума. Двигателите спряха и виелицата, носена от бръснещия вятър, тутакси обгърна кораба в сивота.

Почти цялата повърхност на Фънди представляваше лед и черни камънаци. Не изглеждаше най-подходящото място за каквото и да било начинание, камо ли за онова, с което се бяха захванали сегашните й обитатели.

Таанците се подготвиха за война срещу Императора, а Еребус беше крайгълният камък в техния план. В строга секретност превръщаха цялата система в завод за бойни кораби.

Еребус беше толкова отдалечена и нежелана от никого, че едва ли Вечният император би разкрил всеотдайните усилия на таанците да се въоръжат, преди да е станало твърде късно за него. Тук строеха, преобработваха и оборудваха наново хиляди кораби.

Когато кръстосвачът навлезе в системата, лейди Атаго можеше да види част от тези усилия. Малки мощни влекачи теглеха стотици наниз, дълги цели километри, от корпуси, които щяха да се превърнат в бойни кораби, а след това щяха да бъдат спуснати на повърхността за окончателно оборудване. На всяка планета припряно бяха изградени огромни заводи и нощните небеса се озаряваха чудато от пещите.

Таанците бяха събрали принудително всеки работник, който им беше подръка, дори онези със зачатъчни умения. Тази некачествена работна сила бе сред причините да предпочетат разполагането на толкова голяма част от производството на планетите вместо в празното пространство. За открития космос бяха необходими много добре обучени работници, а при този размах на въоръжаване изискването беше почти непосилно. Освен това за космически заводи се нуждаеха от огромни средства, а таанците вече чуваха как парите изтичат със звън от хазната им.

Искаха да имат колкото се може повече кораби на колкото се може по-ниска цена. Всяка повреда, ако ще и опасна за живота, си оставаше проблем на отделните екипажи.

Таанците бяха войнствена раса с щамповани на конвейер копия.

Лейди Атаго поспря в подножието на рампата. Заобикаляше я тежковъоръжено отделение от най-добрите й войници. Те бяха личната й охрана, подбрани не само заради воинските си умения и непоклатимата

си преданост, но и по ръст – тя изглеждаше дребна пред всеки от охраната. Бойците пристъпваха от крак на крак във внезапния остър студ, но Атаго стоеше неподвижно – не си направи труда дори да се загърне поплътно с термомантията.

Взря се с погнуса в далечния център на космодрума. Защо я бяха приземили на такова разстояние? Некадърни глупаци! Но това не я изненадваше.

Закрачи решително по снега. Отделението я последва – снаряжението скърцаше, ботушите хрускаха по заледената коричка. Големи грависледове стенеха край тях, натоварени с части и материали. В някои от тях се вкопчваха мъже и жени, за да си спестят с риск ходенето преди или след смяната в заводите, обкръжили космодрума с пръстен от пушечки и извисяващи се пламъци.

Лейди Атаго изобщо не се оглеждаше, за да обхване с поглед странната сцена. Просто продължаваше напред, докато не стигнаха до центъра.

Един часови им изляз от будката си до главната порта. Тя го пренебрегна и го подмина, а войниците ѝ отсечено вдигнаха оръжия, за да сложат край на въпросите. Подметките на ботушите им затракаха гръмка по дългия коридор към администрацията.

Свърнаха зад един ъгъл и някакъв набит мъж притича към тях – като оправяше туниката си в движение. Лейди Атаго спря, понеже видя, че е с униформа на адмирал. Мъжът беше запотен и зачервен.

– Лейди Атаго – избълва той, – толкова съжалявам. Не предполагах, че ще пристигнете толкова скоро, и...

– Адмирал Диен? – прекъсна тя бърборенето му.

– Да, милейди?

– Ще заема вашия кабинет – осведоми го Атаго и продължи по пътя си. Диен се запрепъва подире ѝ.

Лейди Атаго седеше безмълвно и преглеждаше компютърния архив. Двама от отделението стояха пред вратата с готови за стрелба оръжия. Останалите бяха заели стратегически позиции в излишно разкошния кабинет на адмирала.

Щом влезе в него, тя хвърли бърз поглед на обстановката. Леко изкривената ѝ устна подсказва какво си мислеше – твърде неподобаващо за таанец.

Докато Атаго плъзгаше съдържанието на архива по екрана, Диен

мъкнаше неспирен поток от недовършени обяснения.

– Ето... ето... сама виждате. Бурята. Загубихме цял ден за производство! И това нещо! Наложих се да прогорим нови площадки за кацане, за да приемаме товарните кораби. Напрежението беше огромно, милейди. Небето направо чернееше от тях. А не ни достигаха съоръже...

Млъкна внезапно, защото тя натисна един клавиш и компютърният екран се опразни. Атаго дълго остана взряна в монитора. Накрая се изправи и се обърна към мъжа.

– Адмирал Диен – подхвана с равен глас, – от името на лорд Феерле и Таанския висш съвет ви освобождавам от командния пост.

Дори някой художник или физик би се стъпилсал от белия цвят, който придоби лицето му. Тя тръгна към изхода, а един от войниците ѝ пристъпи напред.

– Почакайте, милейди – примоли се Диен.

Тя се обърна през рамо, едната свършена вежда леко се изви.

– Да?

– Поне ще ми позволите ли... Тъ, мога ли да задържа личното си оръжие?

Тя се позамисли.

– Заради честта ви ли?

– Да, милейди. Заради честта ми.

Отново проточило се очакване. Накрая тя отвърна:

– Не. Според мен не може.

После излезе и вратата тихо се затвори зад нея.

2.

Стен и Лайза Хайнис се провираха през ужасната навалица на космодрума. Като главен транспортен възел на Първичен свят, град Соуард винаги бе страдал от пренаселеност. Но това си беше тъпа нелепост – да трябва да отъркваш ръце и рамене в пипала и антени.

Докато си пробиваха път към наетата гравикола, двамата все повече се озадачаваха и наежваха.

– Какво става, по дяволите? – попита Стен, без всъщност да очаква отговор.

– Де да знам – отвърна Лайза. – Но май вече ми избледнява загарът, а ако не се измъкнем оттук, ще се издрайфам.

– Я не ме занасяй – възрази той. – Детективите, разследващи

убийства, не драйфат. Това си влиза в служебната им характеристика.

– Ти само гледай – изсумтя Хайнис.

Стен я сграбчи за ръката, извъртя я около тътрещото се туловище на някакъв младок и изръмжа:

– Не съм виждал толкова униформи от новобранското обучение.

Вмъкнаха се в гравиколата и Стен поиска разрешение за излитане от местните контролбори на трафика. Съобщиха им, че чакането ще продължи поне четиридесет минути. След час и половина (и след непрекъснати отлагания, оправдани с военния трафик) най-сетне успяха да се издигнат над земята.

По пътя към дома на Лайза положението не беше много по-добро. Фоулър бе затънал в почти триизмерно задръстване. Дватама едва разменяха по някоя дума, докато накрая не се измъкнаха от предградията, за да се насочат към огромната гора, над която бе закотвена къщата-лодка на Лайза.

– Винаги ли е било така? – зачуди се тя. – Или преди бях свикнала?

Капитан трети ранг Стен, доскоро зачислен към Дворцовата стража на Вечния император, не си направи труда да отговори. Беше си съвсем ясно какво означават униформите заедно с бойните коли и конвоите, които виждаха.

Направо си изглеждаше, че Първичен свят се готви да отблъсне нашествие. На Стен не му се вярваше това да е възможно. Но беше адски сигурно, че Императорът мобилизира сили за мащабна военна кампания. А Стен знаеше, че почне ли да се стреля, непременно ще се наложи и той пак да рискува задника си.

– Дори не ми се ще да знам... засега – подхвърли той. – Пък и имаме още малко отпуск. Хайде да му се насладим.

Лайза се гушна до него и започна да го гали по вътрешната страна на бедрото.

Отново ги обзе почти замайващият покой, който бяха открили в дългия си отпуск.

„Лодката“ се полюшваше на крепежните въжета високо над просторите на девствената гора – една от защитените диви територии, които бе определил Императорът. Но понеже средищната планета на неговата гигантска империя беше претъпкана, а наемите и цените на земята – астрономически, хората по принуда ставаха дяволски находчиви в намирането на жизнено пространство.

Като ченге Лайза не получаваше много внушителна заплата. Затова заедно с още мнозина се бе възползвала от една вратичка в имперския

Закон за дивите земи. Никои не можеше да строи *в гората*, но в закона не се споменаваше нищо за въздуха *над гората*.

Ето как нейният хазяин бе взел под аренда забранената за обитаване земя, за да предлага захранването с генератори на Маклийн големи къщи-лодки на всеки, който можеше да плати заселването си на борда им. Излизаше скъпичко, но Лайза си бе направила сметката, че може да си го позволи.

Опряха гравиколата в лодката и слязоха на палубата пред вратата. Лайза притисна палец към ключалката, разчитаща отпечатъка ѝ, и вратата се прибра встрани. Преди да влязат, тя внимателно огледа помещението – навик на ченге, от който не можеше да се отърве. Едно от многото общи неща между нея и Стен. След годините, прекарани на служба в „Богомолка“, той за нищо на света не би влязъл в стая, без да се увери, че вътре всичко е поне горе-долу каквото трябва да бъде.

След няколко минути се бяха проснали на дивана – само отвориша широко прозорците, за да се махне застоялият въздух.

Стен посръбваше от бирата със смътната надежда, че тя ще прогони леката печал, от която нещо го стягаше в корема. И преди се бе влюбвал, имал бе връзки с много жени. За пръв път обаче оставаше насаме с жена толкова дълго, без и двамата да искат нещо, освен да се радват взаимно.

Тя стисна ръката му и каза:

– Колко жалко, че почти свърши.

Стен се обърна към нея.

– Е, още не е свършило.

Притегли я в прегръдката си.

Всички признаваха, че двамата се бяха проявили великолепно в осуетяването на заговора по високите етажи на властта, насочен срещу Империята. Разбира се, накрая нищо не завърши безупречно, но човек не може да иска всичко наведнъж.

Както и да е, двамата получиха повишение и неколкмесечен отпуск. А благодарение на Айда, старата дружка на Стен от „Богомолка“, имаха предостатъчно пари да се насладят на почивката, както те си знаят.

И тъй, купиха си билети до далечен свят, състоящ се най-вече от безбрежен океан и хиляди идилични острови. Наеха амфибия и седмица след седмица блаженстваха, местеха се от островче на островче или

просто пускаха котва в кроткото море, припичаха се на слънце и се любеха.

Нарочно се стараеха да не научават новини и да избягват всякакъв досег с външния свят. Имаха да уталожват прегрети нерви и да умуват лениво над бъдещето си.

Стен изобщо не беше сигурен, че очаква с нетърпение близкото бъдеще. Императорът не само го бе повишил, но и го беше посъветвал доста многозначително да се прехвърли на служба от армията в Имперския флот. А съветът от Командващия всичко, що съзре погледът му, както си знаеше Стен, беше равен на заповед.

Затова в очакването му какво ще го сполети се смесваха уплаха и мъничко вълнение. Да постъпи във флота, ако ще и с чин капитан трети ранг, означаваше да започне всичко отначало. Първо пилотското училище. Питаше се дали ще може да се върне на старата си работа, ако го изритат. Да му се не знае, охотно би станал отново дори добър тъп редник, на когото от нищичко не му пука.

„Да бе. Ако си вярваш, моето момче, значи можеш и да си купиш страшно изгодно чуден недвижим имот в блатата на някоя таанска затворническа планета“.

Стен бавно се събуди. Опипа до себе си и откри, че Лайза я няма. Тя беше в другия край на голямата стая в лодката и ровичкаше файловете на компютъра си за поща и телефонни обаждания.

– Сметка – мърмореше си под носа, – сметка, сметка, сметка, писмо, сметка, членски внос за полицейския синдикат, писмо... Ама че тъпотия! Стига бе, хора, нали съм в отпуск.

– Има ли нещо за мен? – мързеливо попита той.

Нямаше домашен адрес (още от седемнадесетгодишен), затова остави съобщение да му пращат всичко до къщата на Лайза.

– Тъхъ. Към петдесетина скапани обаждания. Все от един тип.

Той седна; гадно усещане полека плъзна от корема към гърлото му.

– Кой?

– Някой си капитан Ханкс.

Стен отиде при нея, наведе се над рамото ѝ и чукна клавишите, за да прегледа файла. Ами да, ето ги – обаждане след обаждане от някой си капитан Ханкс. Общо взето Лайза не преувеличаваше – наистина бяха петдесетина.

Стен натисна клавиша, за да прослуша записаното съобщение на

Ханкс. Пискливият гъгнеш глас се извисяваше от обикновена настойчивост чак до тревога десета степен. А същината се състоеше в искането Стен да се яви незабавно, ако не и още по-скоро. Отпускът му бил отменен и трябвало да се представи в Имперската летателна школа.

– Дракх – изсумтя Стен.

Дръпна се от компютъра и се зазяпа през отворения прозорец към зелената полюшваща се гора; мозъкът му кипеше. Лайза се примъкна кротко зад него и ръцете ѝ нежно обгърнаха кръста му.

– Плаче ми се – призна си тя. – Ама че смехория. Не помня да съм плакала някога.

– Лесно е – увери я той. – Просто стискаш клепахи и си мислиш за каквото ти щукне.

Стен не се яви незабавно, както му бе заповядано. Първо имаше дълго сбогуване с Лайза.

3.

Вечният император си имаше точна представа какъв да бъде един пикник.

Кротък дъждец за пет-десет минути, спрял малко преди пристигането на гостите, освежава въздуха.

Заповедта за такъв дъждец бе дадена и изпълнена.

Смяташе, че ветреца с намек за ободряващ хлад изостря апетита. По-късно през деня ветреца трябва да се затопли, за да се протягат участниците в пикника под дърветата и да се крият от слънцето.

Заповедта за такива леки, постепенно променящи се ветрове също бе дадена.

Освен това Вечният император беше убеден, че барбекюто е най-добрият вид пикник, като всяка порция е лично приготвена от домакина.

Докато слагаше последна щипка от това или още една струйка от онова в своя знаменит сос за барбекю, вечният император огледа просторните поляни за пикник на Аръндел с все по-силно разочарование. Навсякъде из поляните петдесет готвачи-роботи, грижещи се за същия брой кухни на открито, повтаряха точно всяка щипка и струйка.

Преди столетия организираното всяко полугодие барбекю на Императора бе започнало като неофициално събитие. Захвана се с това, защото обичаше да готви, което пък означава да гледаш как другите се наслаждават на ястията, приготвени от теб с удоволствие. Отначало канеше

само близки приятели – около двеста – и лесно гощаваше толкова хора с подкрепата на неколцина помощници. Дори вярваше, че много гозби се доближават до съвършенството тъкмо когато ги направиш в подобни количества – да речем, неговият сос за барбекю.

Простичко събиране, което уютно се провеждаше в малък сенчест кът от дворцовите паркове, заемащи кръг с радиус петдесет и пет километра.

После започна да долавя изострящата се ревност сред придворните. Разни същества се дразнеха, защото си мислеха, че не са включени в не-съществуващия кръг приближени. Той намери решение, като разшири списъка на гостите... и кръговете на ревността се разпростираха все по-надалеч, дори до най-далечните звездни системи в неговата империя. И списъкът набъбна неимоверно.

Сега можеше да очаква най-малко осем хиляди гости. Няваше начин Императорът лично да приготви храна в такива количества. Тази гадост се изплъзваше изпод контрола му. Имаше опасност пикникът да се превърне в поредното официално събитие като Деня на Империята.

Изкушаваше се да сложи край на цялата история. Но барбекюто беше сред малкото сбирки, които наистина харесваше. Вечният император не се смяташе за светска личност.

Намери просто решение на проблема с готвенето – множество преносими кухни на открито и работи-готвачи, които да се грижат за тях. Повтаряха всяко негово движение и бяха точни до последната молекула подправки, поръсена от ръката му. Оказа се обаче невъзможно да намери изход от официалността, която придоби събитието. Затова Вечният император реши да извлече облага от него.

Канеше на Първичен свят само хората с ключова роля в Империята и превръщаше в свое предимство вероятните изблици на ревност у другите. Веднъж подхвърли на Махони:

– Адски страхотен начин да ги изкарам на светло.

Императорът подуши своя къкрещ сос: ммм... безупречно. В началото това вариво имаше толкова гнусен вид и воня, че Марр и Сенн – неговите имперски интенданти, отказваха да присъстват. Отиваха на почивка на някое далечно място всеки път, когато той уреждаше барбекю.

Оригиналното месиво се раждаше в казан с вместимост петдесетина литра. Винаги го приготвяше много дни по-рано. Казваше, че му трябвало време да подиша. Според Марр и Сенн правилният глагол бил „да се въвонее“, но Императорът не им обръщаше внимание. Петдесетте литра основа за соса бяха като набухващо тесто – за него оставаше само

да добавя толкова от съставките, че да стигне за всички същества на гощавката.

Топна коричка корав хляб в соса и отхапа. Ставаше все по-хубав. Отново огледа поляните за пикник. Месото бе подредено в охладители, готово за слагане на скарите. Гарнитурите вряха или се замразяваха, буретата с бира бяха готови за източване.

Къде ли бяха гостите? Започваше да осъзнава, че част от поканени-те същества или закъсняват ужасно, или нямат никакво намерение да дойдат. Прислужници вече слагаха покривала върху масите, които очевидно нямаше да бъдат заети.

Майната им! Какъв пикник ще е, ако няма и малко мравки? Не искаше да се кисва заради тях. „Сосът – напомни си той. – Съсредоточи се върху соса“.

Тайната на соса беше в боклучавото месо. На Императора му се наложи години наред да втълпява на касапите какъв смисъл влага в „отпадъци“. Не желаше резенчета от най-чудесното филе. Имаше нужда от лошо телешко, толкова близо до гниенето, че мазнината да е пожълтяла и гранясала. А от разтъркването с чесън, розмарин, сол и пипер миризмата никак не отслабваше.

– Ако те е гнус – повтаряше той на Махони, – просто помириши чесъна по дланите си.

Още няколко гравиколи се спуснаха наблизко. Гостите излязоха от тях припряно и запримгваха от дима на огньовете. Императорът забеляза, че се събират на групички и си приказват тихо и забързано. Начесто се озъртаха към него. Дори и сосът не му пречеше да долови смрадта на клюки.

Месото за соса бе сложено на гадни купчинки върху скари над пушести огънове – в този момент рецептата изискваше не силна топлина, а изобилие от пушек, какъвто изпускат трески от твърда дървесина. Той неуморно обръщаше купчинките, за да попие месото отвсякъде аромата на дима. Този път химията в почти развалените парчета му помагаше – сухи и порести, те направо поглъщаха въздуха.

После Императорът (а с него и подражаващите му роботи) изсипа месото в казана, напълни го с вода и го остави да къкри със скилидки чесън и подправки: поне три дафинови листа, шепа и половина сушен риган и шепа лют пипер да прикрие горчилката от ригана.

Сега сосът трябваше да се вари на слаб огън най-малко два часа, понякога и три – колкото повече мазнина в месото, толкова по-дълго. Поляните за пикник миришеха като планета, в чиято атмосфера

преобладава сярата.

Императорът видя пристигането на Танз Суламора с огромна свита, която без проблем щеше да заеме две-три маси. Присъствието на Суламора щеше да оживи сбирката. Търговският магнат не беше човек, на чиято компания Императорът се радваше кой знае колко. Не харесваше този угоднически скапаняк, но пък се нуждаеше от него. Влиянието му в промишлеността беше огромно, а и преди неотдавна да започнат неприятностите, поддържаше връзки с таанците. Императорът се надяваше, че когато се справи със сегашните си затруднения, тези връзки ще бъдат възобновени.

През живота си (особено пък през царуването си), Вечният император се бе натъквал на всевъзможни спънки, но таанците несъмнено бяха на челно място в списъка от причини, заради които сън не го ловеше.

Непоносим народ с войнствена култура, който неуморно се опитваше да гризе неговата империя. Преди хилядолетие-две лесно би премахнал проблема, като прати флотовете си в един-единствен унищожителен набег. Но с времето политическите промени в неговата търговска империя му отнеха тази възможност, освен ако не бъдеше предизвикан... а една провокация щеше да му излезе солено. Вечният император просто не можеше да нанесе първия удар.

Преди няколко месеца бе получил шанс да започне изграждането на дипломатическо решение, който му бе отнет с предателство и удавен в кръв.

Кой млад задръстеняк спаси тогава царствения задник на Императора? Стрегг? Не, Стен. Ъхъ. Да де. Стен. Вечният император се гордееше, че има памет за имена и лица. Подреждаше ги в ума си със стотици хиляди. А стрегг, сети се той, беше коварното питие, с което го запозна Стен. Чудничък повод да си припомня младежа.

Докато чакаше месото да уври, можеше да си пийва множество глътки стрегг и да приготвя на спокойствие следващата част от соса.

Имаше богат избор, но той си предпочиташе поне десетина едри глави лук, десетки скилидки чесън (винаги прекалявай с чесъна!), люти чушки, зелени чушки, още риган и лют червен пипер, също и устърширски сос – някои му казваха и „Уорчестър“. Веднъж се помъчи да втълпи на Махони как се приготвя устърширски сос, но на едрия ирландец взе да му се гади, щом чу, че процесът започвал с хубавичко вмирисана аншоа.

Позапържи всичко това в разтопено масло. После изсипа сместа в друга тенджерка и я сложи да ври с десетина нарязани на четвъртинки

домати, чаша доматиено пюре, четири зелени чушки и щипка сушен синап.

Плисна щедро от най-сухото червено вино в казана. И накрая добави последната съставка. Разбърка опушения основен сос, който си бе подготвил предварително, засили огъня и го остави да къкри десетина минути. Готово.

Пийна си още малко стрегг.

Двама от готвачите му нанизаха на шиш грамаден телешки бут и го сложиха да се върти над огъня. В същото време насякоха и одрана свиня и също я сложиха да се пече. Време беше да започнат барбекюто.

Императорът вече бе разбрал, че присъстват всички гости, които са възнамерявали да дойдат. Бързият оглед на масите показва, че поне две трети от поканените са заети другаде.

Реши да ги провери по списъка по-късно. Щеше да запомни имената им.

Извади четката си и започна да маже със сос печашото се месо. Огънят припламваше от мазните капки. Димен аромат насити въздуха навсякъде над поляните за пикник, щом роботите-готвачи повториха движенията му. Обикновено в този момент Императорът се настройваше за лениво мазане на месото, съпроводено с посърбване на бира.

В тези мигове се преструваше на равнодушен към възхищението, изписано по лицата на гостите. Настроението му се вгорчи, щом видя колко изопнати и угрижени са този път те.

Впрочем какви ли ги вършеха таанците? Разузнавателните данни бяха пълна нула. На корпус „Меркурий“ изобщо не можеше да се разчита, откакто повиши Махони.

– Тоя скапаняк Махони – каза на глас. – Къде се е дянал, по дяволите, точно когато имам нужда от него?

Гласът прозвуча точно зад гърба му.

– Носи ви бира, ваше величество.

Беше самият генерал-майор Йън Махони, командир на Първа гвардейска дивизия. Държеше две халби, от които преливаше пяна.

– Що за тъпотия пък е да се изтресеш тук? Не си поканен.

– Уредих си малко отпуск, сър. Това е една от привилегиите на командира. Реших, че няма да се сърдите.

– Няма, по дяволите. Открай време казвам, че като ще издебваш някого в гръб, най-добре му носи бира.

4.

Махони отопи остатъците от соса по чинията си с дебел залък чеснов хляб, отхапа и въздъхна. Удари една яка глътка бира, после заскърца със залъка по чинията, лапна го и се облегна.

Вечният император, който почти не бе докоснал яденето в своята чиния, го наблюдаваше с изострен интерес.

– Е? – подкани го.

– Божествено – отвърна Махони и пак отпи от бирата. – Извинете. Божествено, сър.

Императорът взе хапка от чинията си и се намръщи.

– Може мъничко да съм прекалил с кимиона този път.

Махони се оригна мощно и погледна питащо Императора. Той му подаде едва докоснатата си чиния и Махони доволно започна да лапа.

– Не – отсъди Императорът. – Кимионът не е в повече.

Отпусна назад облегалката на стола, за да усети последните топли лъчи на слънцето. Изглеждаше много по-млад от Махони – може би на тридесет и няколко години. И имаше яки мускули като някой древен шампион по десетобой. Остави кожата си да попива слънчевата топлина в очакване да чуе каква е *истинската* причина за идването на Махони.

Най-сетне ирландецът надигна халбата още веднъж, избърса си устата, оправи си туниката и се изпружи на стола в подобие на стойка мирно.

– Ваше величество – подхвана той, – почтително моля за разрешение да дислоцирам Първа гвардейска на Пограничните светове.

– Виж ти – промърмори Вечният император. – Пограничните светове, а? Сигурно се безпокоиш заради таанците.

Махони само се взираше в шефа си. Вече се бе научил да долавя понякога, ако той го бъзика.

– Да, сър. Таанците.

Вечният император неволно плъзна поглед по поляните за пикник. Малцината гости, направили си труда да уважат поканата, си бяха тръгнали рано и роботите-сервитьори вече разтребваха. След половин час теренът щеше да бъде разчистен напълно – само просторни морави и тук-там по някоя азалия.

Вечният император посочи един цъфнал храст.

– Махони, знаеш ли колко години трябваше да се занимавам с тия неща?

– Не, сър.

– Твърде много. Тия чудесии обичат сух климат. Нещо като австралийските пустини, такъв ми ти дракх.

– Австралийски ли, ваше величество?

– Все тая. Там е работата, че мразя скапаните цветенца. Не стават за ядене. И каква проклета полза има от тях, питам?

– Именно, сър. Какво полза от тях?

Вечният император откъсна едно цвете от близкия храст и почна да му скубе листенцата едно по едно.

– Как мислиш, с какво са се захванали? Таанците.

– При цялото ми уважение, ваше величество, мисля, че се подготвят да ни сритат по розовите задничета.

– Дракх, така си е. А ти какво си мислиш, че правя аз?

Императорът врътна кранчето на бъчонката и пак напълни халбата си с пенлива бира. Понечи да отпие, но я остави. Поумува, потропвайки с нея – безкрайните концентрични кръгове в бирата се гонеха и сливаха.

– Лошото е, Махони – каза накрая, – че имам адски повече сили за размърдване от таанците. Само за да задържа каквото имам, съм принуден да удвоя флота си. За контраатака ще ми потрябва още една трета в повече. За тотална атака – още два пъти по толкова. Преди около хилядолетие се бях зарекъл никога да не стигам до това положение. Твърде обширно е. Твърде много за отбраняване. За Бога, ти имаш ли си понятие колко време се губи напоследък, докато проведеш търг за поръчката на един-единствен кораб?

Махони благодарумно си замълча.

– Опитях се да компенсирам – продължи Императорът, – като създам най-добрата разузнавателна служба, която някога... ами, която някога е съществувала. И какво получавам, по дяволите? Получавам дракх.

– Да, сър – вметна Махони.

– О, да не долавам намек за укор, генерале? Критикуваш ме, че те повиших?

– И ме преместихте, сър.

– И те преместих – потвърди Императорът. – В нормални обстоятелства щях да кажа, че малко неодобрение не ми е излишно. Когато си е на мястото, неодобрението държи нащрек и един Вечен император. Така поне е на теория. Де да знам. Няма други шефове от моя калибър, та да разчитам на техния опит.

Махони налучка подходящия момент.

– А на кого *можете* да разчитате, сър?

Последва мълчание. Императорът погледа как бършат чиниите, лъскаат вилиците и прибират масите. Освен работниците бяха останали само двамата с Махони. На генерала накрая му дотегна да изчаква следващия ход на Императора.

– Моята молба, сър – за Първа гвардейска на Пограничните светове?...

– Трябва да знам повече – отсеке Императорът. – Трябва да знам достатъчно, за да спечеля време.

– Значи с Първа гвардейска, сър?

Императорът избута чашата си настрана.

– Не. Молбата ти е отхвърлена, генерале.

Махони едва не си прехапа езика от усилието да съдържа натрапващия се отговор. Отново беше най-благоуразумно да си трае.

– Събери ми сведения, преди да разправяш, че съм си изгървал шанса – промълви Вечният император.

Махони не попита как да стане това.

Императорът се надигна и взе почти пълната си чаша.

– Май барбекюто приключи.

– Така излиза, сър.

– Чудна работа. Толкова хора изобщо да не се вясват. Предполагам, че повечето от моите така наречени съюзници са в дълбок размисъл как да се спазарят с таанците. В случай че бъде победен.

Вечният император се заблуждаваше. Времето за *мислене* бе минало отдавна.

5.

Първият етап от обучението в Имперската летателна школа се провеждаше на ваканционния свят Салишан. Стен и останалите кандидат-пилоти се струпаха в шарена тълпа в центъра за регистрация, където ги разделиха на роти от по тридесет и им наредиха да чакат за прехвърляне в самата база.

Кадетите бяха смесица от току-що завършили новобранското обучение мъже и жени, дипломанти от някоя гражданска подготвителна школа и отдавна постъпили на служба офицери и сержанти. Повечето май бяха девствени във военно отношение, забеляза Стен по липсата на ордени и медали, новичките полупарадни униформи не по мярка и

твърде скованото държане, което новобранската дресура им бе набила в главите.

Но и сляп да беше, Стен пак щеше да познае, че неговите съкурсници са същински зайци.

Докато чакаха грависледа, те тънеха в развълнувани догадки – щом са на свят за почивки, значи службата ще е лека. Сигурно редовно ще излизат в отпуск да се топнат в рая. Дори и базата сигурно е като дворец.

Той запазваше безучастното си изражение и гледаше право напред.

Зърна развеселения поглед на друг кадет в отсрещния край на навалищата. И този мъж беше по-наясно с положението.

Вторачи се в него. Въплъщаваше идеала за войник на всеки офицер в шурмовите части – висок, дългокрак, белязан от битки. Носеше петнисто кафява униформа на гвардейска част, имаше три реда орденски лентички и Значка за планетарен десант. Коров мъж, който знае що е война. Но адски се различаваше от представата на повечето хора за пилотите. Стен се зачуди какви ли връзки е използвал, за да се вреди за обучението.

Кацна гравислед и от него излезе главен старшина с достолепен вид и подложка за листове в ръка.

– Така – подхвана той, – ако се подредите в колона, ще ви отметнем и ще ви откараме при останалите от курса.

След пет минути следът вече бе във въздуха и се отдалечаваше от красивия град, а следващата заповед на главния старшина бе изречена със съвсем други думи:

– Ей, курсантите, стига сте дърдорили! Това да не ви е шивашки кръжок!

Основно правило на военщината – учтивостта на старшия по чин е право пропорционална на броя и разстоянието до цивилни, които могат да се възмутят.

Стен бе минал, както си мислеше понякога, през почти всички имперски военни училища – основно обучение, „Богомолка“, екологично училище, медицинско, оръжейно и така нататък до побъркване, затова не се изненада, когато местността под тях премина в обрасла с бор пустош.

И в рая военните биха разположили базата си до сметището.

Малко обаче се учуди, че поне от въздуха базата не изглеждаше зле. По-голямата ѝ част не се различаваше особено от стандартна флотска база с хангари, ремонтни цехове, различни площадки за кацане и

опорни конструкции.

От едната страна бяха подредени триетажни сгради от червени тухли наред с парк – шабът на базата.

За втори път се учуди, когато грависледът качна пред тези здания.

В този миг си припомни друго основно правило на военната дресура и се наруга. Всяко военно обучение започва с размазването на новобранеца в калта, за да бъде натикан след това в калъпа.

Инструкторите щяха да дадат пример за това, като тутакси разперушинят някой нещастен мърльо, който се набива на очи.

А Стен можеше и да им се набие в очите.

Припряно разкопча туниката си и свали плочката с орденските лентички. Всички награди си бяха съвсем истински, макар и доста сериозен процент от тях да бе заслужил в строго секретни операции на „Богомолка“, затова по съдържание заповедите за награждаване ставаха само да се изсекнеш в тях. Само че бяха прекалено много за един млад капитан трети ранг.

Натика орденските лентички в един джоб тъкмо когато покривалото на грависледа се отвори с трясък и един старшина с разкривено от ярост лице нададе вой:

– Излизай, излизай, излизай! А бе, боклуци, какво сте се разплюокали по седалките?! Искам да виждам само лакти и задници!

Зайците грабнаха брезентовите си торби и наизскачаха над бордовете на грависледа; старшината пък не спираше да крещи:

– Ти! Да, ти! И ти също! Легни! Лицеви опори! Ама много, много лицеви опори!

„О, Господи – мислеше си Стен, докато изхвърчаше от возилото. – Пак съм новобранец. И гадните им приказки са същите. А тоя старшина, само да не беше полът му, е същинско копие на... как й беше името? Да бе. Карудърс“.

– Хайде, що още не сте се строили в три редици? Дългучите вляво от мен, джуджетата ей там.

Не за пръв път на Стен му олекна, че е кльошав, но не и толкова дребен, че да го сложат в категория „перо“.

Накрая на старшината му писна от крясъци и физическа подготовка. Стен си каза, че засега му се разминава – в хаоса му се наложи да направи само петдесетина клякания. Имаше прекалено много потенциални жертви за старшината.

– Курс... мир-рно! Надясно! Ходом марш!

Стен се радваше, че поне на всички са им втълпили как да набиват

крак. Хич не му се искаше да види какво ще стане, ако някой кадет обърка крачката.

Изведоха ги с маршова стъпка на централния плац, разгърнаха ги пред подиум за строеви прегледи и ги обърнаха с лице към него.

Като по сигнал висок слабоват мъж излезе от една сграда и тръгна енергично към подиума. Изглеждаше създаден за положението си – контраадмирал и комендант на школата. Нямаше съмнение, че е стар пилот, летял с всеки тип кораби, каквито имаше в Империята, и то във всевъзможни обстоятелства. За жалост гласът му не подходеше за ролята. Щеше да пасва повече на оперен тенор.

Стен почака комендантът да се представи като адмирал Наваре, после остави ума си да се заеме с други мисли.

Това беше Словото, изричано пред всеки кадет във всяко военно училище от всеки комендант, и винаги беше едно и също:

„Добре дошли. Предстои ви период на усилено обучение. Може да не ви харесва как си вършим работата, но ние сме се убедили, че така има полза. Които от вас се приспособяват към системата, не ги чакат неприятности. Останалите... Тук поддържаме строга дисциплина, но ако някой от вас смята, че с него са се отнесли несправедливо, вратата на кабинета ми е винаги отворена.

Дрън-дрън, дрън-дрън“.

Първият етап от обучението на пилотите беше Подборът. Целта на тази фаза бе да е абсолютно сигурно, че всеки от кандидатите *наистина* има качествата за пилот.

Този подбор вече се бе прочул сред военните като масово изритване.

Адмирал Наваре ги осведоми, че поради неблагоприятната политическа ситуация Първи етап ще бъде ускорен. Прелестна гадост, рече си Стен.

На всеки курсант бе казано да свали знаците за ранга си. От този момент към тях щяха да се обръщат само с „кадет“.

Хо-хо. Стен лесно си представи някои от останалите обръщения – мърляч, дракх, марда и още много, много епитети, изрично забранени съгласно имперските устави.

Това беше горе-долу всичко, което си струваше да чуе.

Умът му беше зает най-вече да му напомня, че сега е кадет. Не новоизлюпен капитан трети ранг, не бивш командир на гурките-телохранители на Императора, нито пък специалист по тайни операции в „Богомолка“.

И никакъв офицер.

„Смятай се за новобранец. Може пък така да избуташ до края“.

Отнасяше се с известно безразличие към идеята да стане пилот. Бе попаднал тук само заради личния съвет на самия Император, даден насаме. Императорът бе казал, че следващият етап в кариерата на Стен трябва да е прехвърлянето във флота (вече го бе направил) и пилотската школа.

Изритаха ли го обаче от школата, нищо чудно да получи заповед за назначение в транспортно-снабдителното управление на флота.

За стотен път се питаше колко ли ще е трудно, ако *все пак* се издъни, да се върне в армията и секция „Богомолка“.

По някое време насред умуването му Наваре приключи, отдалечи се и старшината накара кадетите да обикалят в тръс сградите, след като струпаха брезентовите си торби пред подиума за строеви преглед.

„Сега ще се запознаем с кръволиците – мислеше си Стен, – или както ще да наричат тук сержантите, обучаващи новобранци, те пък ще ни покажат, че за нищо не ни бива и че ще ни изтрият от лицето на земята, ако дори си позволим да се задъхаме“.

Общо взето, всичко протече по този сценарий... но имаше и големи изненади.

Курсът бе спрял по средата на огромен квадрат с пясък, в който краката потъваха до глезените. Старшината пак ги накара да заемат положение за лицеви опори, после изчезна. Минутите се изнизваха. Двама-трима кадети тупнаха на пясъка. Щяха да си платят за това.

За Стен да се подпира на ръце беше само досадно.

Доближи ги полека някакъв мъж – и изобщо не приличаше на садиста, когото Стен очакваше. Инструкторите винаги имаха вид на много по-добри войници, отколкото дадените им за обучение свинчета можеха да се надяват да станат. Този обаче беше доста затлъстял и носеше позацапан пилотски гащеризон без никакъв знак за ранг. Един от джобовите му беше разпран. Мина покрай наредените кадети. Цъкна с език, когато поредният от тях тупна задъхан по корем.

– Добър ви ден – заговори мъжът дрезгаво и привлечено. – Казвам се Ферари. Ще се обръщате към мен с „господин Ферари“ или „сър“, иначе ще ви затрия, не се съмнявайте. Аз съм вашият главен пилот-инструктор. През този период ще направя всичко по силите си да ви убедя, че призванието на пилот е най-нежеланото, най-окаяното занимание, с което едно същество може да запълни живота си. И моята врата е винаги отворена, както на нашия почитаем комендант. Но само за едно. За да

подадете молба за напускане. През безкрайните дни и нощи, които ще последват, искрено искам всеки от вас да се замисли колко ще е лесно да сложи край на мъките си. Едно отбиване в моя кабинет, дори една думичка пред някой от останалите пилот-инструктори – и вече сте на път, убеден съм в това, към далеч по-приятно за вас назначение. Впрочем... ние, инструкторите от Първи етап, сме убедени, че и геената огнена е за предпочитане. Онези сред вас, които принадлежат към други култури и не знаят що е геена огнена, да попитат съкурсниците си. Аз обаче съм убеден, че ще ви стане кристално ясно и от нашата програма. Тези, които още са подпрени на ръце, могат да се изправят. Падналите би трябвало вече да пълзят. Ще ми се, както сте по корем, да изпъзнете в колона до края на тази учебна площадка. И я обиколете два пъти с пълзене, моля. Между другото това не е проява на садизъм. По някое време днес май съм изтървал някъде наблизко четвърт кредит и ще съм безкрайно благодарен, ако някой от вас успее да го намери.

Стен гледаше как слаборъките се отъркват в пясъка покрай него и се надяваше, че никой няма да се прави на хитрец, като извади монета от джоба си и я връчи на Ферари с илюзията, че така ще се отърве от дългото пълзене. Инструкторът непременно би огледал монетата, за да заяви печално, че има някаква грешка, защото годината не е същата, а след това направо би изтръгнал ноктите на този кадет.

Ферари се дръпна настрана.

„Ето го и главореза, дето не си поплюва“.

И този мъж носеше пилотски гащеризон без знаци за ранг, само че му беше по мярка и с остри като бръснач ръбове. Дълъг белег набраздяваше лицето му, забелязваше се и леко куцукане. Гласът му имаше цялата привлекателност на дърводелска пила, стържеща по метал.

– Казвам се Мейсън. Не мога да боравя с думите като господин Ферари, затова ще бъда кратък. Прегледах досиетата ви. Дракх. Това сте всички. Никой от вас не е достоен да лети и с бойна кола. Ако се оплескаме и позволим на когото ще да е от вас да се качи в пилотска кабина, ще вземете да затриете някого. – Той тупна с пръсти по белега си. – Ей така се сдобих с това. Допуснаха един като вас, мърлячи, да се добере до моя тактически кораб. Сблъскване наред полет. Осемнадесет загинали. Сега ми се е паднала лесна работа. Достатъчно е да не позволя на нито един от вас да убие друг освен себе си. Сигурно сте чували подобни приказки от други инструктори и сега си мислите, че само си плещя. Бъркате, скапаняци. Лично мразя всекиго от вас и всички ви накуп.

Мъжът огледа строя. Стен полека се смръзваше. Наистина бе чувал

в разни варианти тази реч от инструкторите си.

Почувства обаче, че Мейсън говори *сериозно*.

– Имам си една чудатост – продължи инструкторът. – Вече казах, че ще се погрижа всеки от вас да бъде изритан. Но във всяка група за подбор има по един тип, когото незнайно защо мразя повече от останалите боклуци. И си го набеязвам отрано. И той никога не завършва.

Мейсън отново огледа курса.

Мигове преди змийското движение на главата му да свърши, Стен знаеше в кого ще се вторачи.

„Гадост, гадост, гадост!“ – мислеше си, вкаменен точно като пиле, в което е впила поглед змия.

6.

Когато Ферари и Мейсън приключиха с изтезанието, наречено от тях „укрепване на мускулатурата“, следобедът вече преваляше. Старшината – чието име Стен нямаше да научи до края – пое строя, подгони курсантите на бегом обратно към казармата, отделена за тях, и ги освободи.

Изтощените кадети влязоха умърлушено в зданието през двойната остъклена врата с убеждението, че вътре ги чака поредният върколак, предрешен като пилот-инструктор.

Освен това очакваха, че в казармата, ако ще да е сваятна отвън, ще заварят лъснати подове с настилка от плас, отекващи стаи за по цяло отделение и тракащи вехти шкафове също като в новобранската рота.

Допускаха голяма грешка.

В преддверието, което приличаше на фойе в особено скъп малък хотел, стояха наредени петдесетина същества на средна възраст. И по външност, и по облекло приличаха на лакеите, които Стен бе виждал в двореца на Императора.

Един от тях пристъпи напред.

– Смяя да предположа, че вие, младежи, бихте искали да си отдохнете малко в залата за развлечения, преди да ви покажем къде ще бъдете настанени. Надявам се, че ще останете доволни от условията.

Покани ги с жест да влязат през плъзгаща се врата в голяма зала, облицована с дърво – стените бяха дълги по двадесет и пет метра. В единия край имаше голяма каменна камина. Покрай стените се редяха автомати за храни и напитки, а между тях – компютърни терминали и

игрални машини. Отгоре висяха абстрактни картини.

Самата зала беше пълна с маси за различни игри, разкошни кресла и дивани.

Бдителността на Стен обяви бойна тревога! Видя един кадет да се обличва – изражението му се подсилваше от двойните кръгове бяла козина около очите – и да се почесва развълнувано с малката си черна ръка по обраслите със сива козина гърди.

– Бира! Имат автомат за бира!

Вече крачеше натам.

– Може би е по-добре да не го правиш.

Стен, който също се намери да каже нещо, чу предупреждението от устата на пехотния сержант с белезите.

– Защо пък не?

– О, да речем, защото ни казаха, че утре ще ни проверяват за ловкост и пъргавина и така нататък, а махмурлукът изобщо не ускорява реакциите. Или пък наблюдават този автомат и който го използва, му намаляват точките, защото е мекушав.

– Но това е нелепо – оплака се една нисичка красавица. – Всеки пилот, когото аз познавам, смуче алк, все едно е майчиното му мляко.

– Дракх, тъй си е – потвърди сержантът. – Ама след като си получи пилотската значка. И нищо чудно да къркат така, защото вече са минали през Подбора.

Може би сержантът имаше право, а може би го мъчеше мания за преследване. Все едно – никой не припари до автомата за бира.

И жилището на Стен се оказа твърде интересно. Състоеше се от две стаи – комбинирана спалня-кабинет в успокояващи оцветени и хигиенна кабина не само с всичко необходимо, но и с джакузи.

Досети се, че укрепването на мускулатурата, провеждано от Ферари, ще продължи през целия Подбор.

Подреди си вещите за нула време – като професионалист се бе научил да пътува без много багаж. Единственото по-странно нещо в брезентовата му торба бяха фишовете, вече в миниатюрно-микроскопичен формат, и минихолопроекторът, с който в свободното си време пресъздаваше действащи моделчета на промишлени предприятия.

Остана с впечатлението, че ще има малко време да си играе с холпроцесора, но въпреки всичко реши да го включи.

Съвсем скоро реши, че производителите са лъжци. Техният

универсален енергиен контакт изобщо не се оказа универсален, поне не колкото да са предвидени и захранващи плочи, каквито имаше в стаята му.

Излезе в коридора с намерението да провери дали при съседа му отсреща има диплоиден контакт, който ще му свърши работа, а и да проучи обстановката.

Потропа на вратата внимателно, за да покаже на съществото вътре, че не е дошъл пилот-инструктор, и то (той/тя) да не прикрива бързешком каквото върши.

От комуникатора се разнесе разкошен глас, галещ като гласа на медицинска сестра в спешно отделение.

Стен обясни на кутията какво иска.

– Постави в орбита още мъничко, братко, ей сега ще ти отдели време.

После вратата се отвори и Стен пропадна в бездната на ужаса.

Изобщо не беше настроен етноцентрично. На адската планета-завод, където бе израснал, нямаше култура, която да остави отпечатък в душата му.

Не беше и ксенофоб. Обучението и бойните мисии в „Богомолка“ на хиляда светове с хиляда различни форми на живот не му бяха позволили да стане такъв.

Не беше и формоцентрист, както се изразяваха съвременниците му. Изобщо не му пукаше кой как изглежда или мирише.

Така си мислеше.

Само че когато вратата се отваря и човек се изпречва пред двуметров космат паяк, всичко му излита от главата.

По-късно Стен се гордеше мъничко, че само ченето му се спусна като с асансьор под линията на колана.

– Олеле... – забеляза паякът. – Ужасно съжалявам, че те стреснах.

Стен искрено си каза, че е абсолютен дракх.

В такова положение трябваше да се извини някак. Но дори в неговия век още не бяха измислили задоволително в учтивостта си измъкване от срамен гаф, заради който ти се иска да пукнеш. Той много се зарадва, че паякът прояви разбиране.

– Мога ли да ти услужа с нещо?

– Ами... да – импровизира Стен. – Исках да питам знаеш ли по кое време ще се храним.

– След около час – отвърна паякът, след като сви нагоре един крак, на който странно се мъдреше скъп ръчен таймер.

– Ох, по дяволите. Извинявай. Аз съм Стен.

И протегна ръка.

Паякът огледа ръката, после и лицето му, после подаде друг крак, завършващ с лапа, и допря в дланта му малките си нокти.

Лапата беше топла, а козината – като коприна. Стен почувства как ужасът се изцежда от него.

– Аз съм Ш'аарл'т. Ще влезеш ли?

Стен влезе – не само от любезност, но и да задоволи любопитството си какви жилища предоставя Империята на арахнидите.

Имаше не легло, а рафт с прегради под високия таван. Бюрото заемаше освободеното място, защото вместо стол имаше голяма кръгла кушетка.

– Какви са ти впечатленията дотук?

– Мисля – изрече прелестният глас, – че май трябва да ми проверят черупката за пукнатини, щом искам да ставам пилот.

– Ако се сетиш защо го искаш, сподели и с мен.

Любезността започваше да действа, макар че на Стен му се наложи да потисне тръпката си, когато Ш'аарл'т махна с крак към кушетката. Той седна.

– Въвлякох се в тази лудост, защото моят род от прастари времена плете най-високо разположените паяжини на нашия свят. Ако не си против да ти задам личен въпрос – ти защо си тук?

Стен си знаеше, че ако каже на Ш'аарл'т как лично Вечният император го е натопил в тази каша, ще бъде обявен или за безнадежден лъжец, или за прекален връзкаря, с когото не си струва да се сприятеляваш.

– Ами... стори ми се перспективно.

– Дали може да попитам какъв чин имаш всъщност?

– Капитан трети ранг.

Ш'аарл'т изпусна въздуха от дробовете си. Естествено беше самка – дори огромните паякоподобни като че ли спазваха биологичните традиции.

– Трябва ли да застана мирно? Аз съм най-обикновен косморедник втори клас.

Стен откри, че е способен да се засмее.

– Наистина ми се иска да видя това. Как застава мирно някой с осем крака?

Ш'аарл'т отскочи странично към средата на стаята и Стен се помъчи да не рипне от кушетката. За паяк стойката мирно означаваше долните крака да са във вертикална позиция, а горните – под ъгъл точно 45

градуса спрямо тялото.

– В парадна стойка – продължи Ш'аарл'т – показвам и зъбите си за най-войнствена поза. Искаш ли да ги видиш?

– Тъ... в момента не.

Тя се отпусна и плесна с лапа по черупката си. Стен предположи (и позна), че така проявява веселие.

– Сигурно лицевите опори днес изобщо не те затрудниха.

Ново пляскане по черупката.

– Според теб колко сериозно са настроени тези същества? – смени темата Ш'аарл'т.

– Ферари – де да знам – отвърна той. – Но Мейсън адски ме плаши.

– И мен. Но ако някои от нас устискат и оцелеят, докато другите отпаднат... Нали не могат да изритат *всекиго*, щом таанците се подготвят? Не съм ли права?

Стен разбра, че тя отчаяно се нуждае от насърчение, преглътна отговора „Мисля, че тези хора могат да вършат каквото им скимне“ и каза:

– Няма да стане. Все трябва да оцелеят двама-трима. И като се заприказвахме за това... защо не слезем долу? Да видим дали в тази... – едва не изгърва „паяжина“ – примамлива клопка, в която ни напъхаха, поднасят и угощения.

– Прекрасна идея, капитане.

– Сбърка „Кадет“. Или „Стен“. Или „скапаняко“.

Пак пляскане с лапа.

– Тогава, Стен, да удостоим ли с внимание трапезата? Ще вървим ръка за ръка за ръка за ръка...

Излязоха със смях от стаята да потърсят храна.

По-късно вечерта някоя почука на вратата на Стен.

В коридора стоеше един от служителите в казармата. Според Стен, ако всички тук приличаха на дворцови лакеи, този пък имаше външността на съвършения иконом.

След като се извини, че го безпокои, мъжът се представи с името Пелам. Щял да бъде негов прислужник до завършването на Първи етап.

– Искате да кажете до завършването или изхвърлянето ми.

– О, не, сър! – Пелам явно се втресе. – Позволих си, сър, да се запозная с досието ви. И трябва да кажа... може би прекалявам... че с колегите ми правим залози кой курсант има най-големи шансове да завърши. Уверявам ви, сър, че не се подмазвам – заложих своите кредити на

вас с непоклатима увереност.

Стен се дръпна от вратата, за да влезе мъжът.

– Не се подмазвате значи?

Върна се при бюрото, седна, метна краката си върху плота и се загледа как Пелам опипва окачените униформи.

– Господин Стен, както забелязвам, не сте сложили наградите си на униформата.

– Да. В джоба са.

– Така ли... Предполагам, ще искате да...

– Пелам, ще ги искам забутани в най-долното чекмедже и забравени.

Човекът го изгледа с нескрито любопитство.

– Както желаете. Но тези униформи имат голяма нужда от освежаване.

– Да. Бяха на дъното на брезентовата торба два-три месеца.

Пелам награби цял наръч униформи и тръгна към вратата.

– Ще желаете ли още нещо? На ваше разположение съм по всяко време на денонощието.

– В момента не, Пелам. Я почакайте. Имам един въпрос към вас.

– С какво мога да ви помогна?

– Ако ви попитам коя е Рюкор, как ще реагирате?

Пелам беше от най-печените – щом Стен спомена името на съществото, напомнящо за морж, което впрочем беше и най-талантливият психолог в Империята, прислужникът почти веднага прикри трепването на очите си.

– Никак, сър. Бихте ли обяснили?

– Ще опитам по друг начин. Какво ще кажете, ако предположа, че вие и всички останали в казармата, които сте толкова услужливи и такива прекрасни прислужници, всъщност участвате в Подбора?

– Разбира се, сър. Наясно сме, че на кадетите все не им достига време за учене и за отдих, затова се опитваме да бъдем полезни, като поемаме дребните...

– Не за това говоря, Пелам. Да пробваме още веднъж. Как ще реагирате, ако ви кажа, че според мен всички вие сте опитни психодоктори, а цялата тази казарма с благата обстановка е чудесен начин да ни накарате да се отпуснем и да се покажем що за типове сме?

– Шегувате се, сър.

– Нима?

– Ако не се шегувате, сър, съм длъжен да изтъкна колко поласкан

се чувствам. Аз – със способностите на доктор? – Пелам се изкикоти. – Не, сър. Аз съм такъв, какъвто изглеждам.

– Все пак отговорихте на въпроса ми. Благодаря ви, Пелам. Лека нощ.

– Лека нощ, сър.

Доктор У. Гренвил Пелам, заслужил седем научни степени в различни дялове на психологията, приложната психология, анализа на стреса при хората и военната психология, затвори вратата и тръгна безшумно по коридора. Щом се отдалечи на няколко метра от стаята на Стен, си позволи лука да се изсмее тихо.

7.

Първите седмици от Подбора протичаха простичко – инструкторите вадеха душата на кадетите сутрин, по обяд и вечер. Имаше и неочаквани тревоги посред нощ, макар че повикванията се раздаваха от прислужниците. Инструкторите никога не влизаха в казармата.

А покрай физическия и психическия тормоз продължаваха и тестовете. Общо взето, бяха повторение на основните изпити – проверки на рефлексите, тестове за интелигентност и така нататък. Само че изискванията бяха много по-високи, отколкото при постъпването във въоръжените сили. Освен това ги повтаряха неколкократно и изненадващо.

Стен не се впечатляваше особено.

Споходи го догадката, че преди началото на извънредното положение няма да има повторение. Сигурно разполагаха с по-добри, макар и по-бавни начини да проверяват тези способности.

У него се зараждаше силна омраза към таанците.

Подозрението му, че тестовете се провеждат както падне, се превърна в непоклатимо убеждение в деня, когато го набутаха в стайчка само с голямо кресло и симулаторен шлем. Наредиха му да седне, да си сложи шлема и да чака.

Стен отдавна бе минал през това изпитание – още като новобранец.

Същината беше в преживяването на определени случки чрез сим-шлема. Психолози щяха да наблюдават реакциите му и по тях да установят психопрофила на личността му.

Предишния път лентата на сим-шлема беше за някакъв не особено схватлив, но извънредно героичен гвардеец, който си докара белята, докато се опитваше да унищожи танк. Тогава Стен едва не се издрайфа и

тази реакция показва, че не е подходящ за обикновената пехота, затова пък се оказа идеален кандидат за секция „Богомолка“, където обикновено трябваше да си върши работата сам.

Преди да седне, мина зад креслото и провери каква лента е заредена. Появиха се различни кодове, после и заглавието: ШАВАЛА, ГВАРДЕЕЦ ХАЙМЕ, БИТКА/СМЪРТ, ЩУРМЪТ НА ДЕТЕТЪР.

Може би имаше някакъв смисъл в избора им... ако търсеха пехотинци. Но при пилотите?

Той огледа шлема и откри линията за входящия сигнал. Налагаше се да извърши малка диверсия.

Сви пръстите на дясната си ръка и ножът, имплантиран хирургично в мускулите на предмишницата, изскочи. Двуострата кама беше сред най-грижливо пазените тайни на Стен. Направи си я сам от един невероятно рядък кристал. Имаше съвсем олекотена дръжка, острието беше дебело само 2,5 милиметра и към ръбовете се стесняваше до петнадесет молекули. Иначе казано, на практика можеше да среже всичко. Само че този път Стен не се интересуваше от режещите му свойства.

Използва острия като игла връх на ножа, за да пренареди няколко миниатюрни жички в обвивката на входящия кабел. Прибра ножа и изпълни указанията – седна и си сложи шлема.

„Сега да видим... Лентата започна току-що. Трябва да изразявам объркване. Страх. Вълнение. Съмнения в способностите си. Сътресение при кацането. Решимост да изпълня задачата“.

Обучението в „Богомолка“ включваше и различни начини за заблуждаване на каквато и да било машина, проверяваща психиката му – от абсолютно ненадеждния детектор на лъжата до най-усъвършенстваните мозъчни скенери на Имперското разузнаване. Разбира се, разковничето беше да вярваш, че помисленото или казаното от теб е самата истина.

Обучението вършеше работа. Съчетано с тренираната, почти ейде-тична памет, то правеше Стен почти неуязвим за психотестове.

„Да видим сега... Шавала вече трябва да е видял как се показва гнусният танк... ужас... гледа как изстребва бойните му другари... Гняв... вижда танка да продължава с грохот... Повече решителност... шматка се около танка и му дупчат разни части от тялото... Болка и още повече решителност... по дяволите, скапанякът трябва вече да е мъртъв. Шок и така нататък“.

Отдалечи ръба на шлема от ухото си и чу щракането на свършилата лента.

„По-силен шок. Гордост, че съм част от цялата имперска тъпотия“.

Реши, че се е раздал достатъчно, свали шлема и се изправи. Нагласи лицето си в изражение на гадене и коравост и излезе от стаята, като се спъна артистично точно зад вратата.

Изтътри се задъхан върху хълма и погледна компаса и часовника си. Прецени, че може да си позволи четири минути за опомняне.

Упражнението беше разновидност на любимия номер на военните – марш-наскок. Но както беше присъщо за Подбора, имаше си и противните тънкости.

Връчиха им карти и компаси и им посочиха сборни пунктове, където трябваше да се появят в определено време. Нямаше обаче гаранция, че стигнат ли дотам, упражнението е приключило. Обикновено някой инструктор просто им посочваше друг сборен пункт и ги отправяше нататък.

Това упражнение нямаше почти нищо общо с обучението на пилотите, затова пък изискваше безкраен инат и желязна воля. А Стен признаваше неохотно, че вероятно показва и кои същества са проумели колко глупави са мозъците им, щом казват на тялото да се предаде тъкмо когато тепърва е започнало да черпи от запасите си.

За него пак нямаше проблеми – екипите от „Богомолка“ провеждаха такива упражнения, за да се забавляват.

Затова пък кадетите понамаляха. Досега десет от малко над тридесетте курсанти в групата на Стен се бяха спихнали и се бяха омели.

Проснат по гръб с вдигнати крака и прочистил ума си от мисли, той чу стъпки.

Върна се в действителността и зърна дребничката жена, която в първия ден бе направила един неоспорим факт за пилотите – подтичваше без усилие към него.

Вместо да се просне и направо да се изключи, жената пусна раницата си на земята, просна се и започна да прави упражнения.

Обзе го любопитство – доста интересен начин да подлъжеш съзнанието си да направи още една крачка напред. Изчака я да привърши, което добави още една минута към почивката му.

После се спускаха по каменист склон – курсантката се казваше Виктория – и можаха да си поприказват.

От взаимно споделеното Стен научи, че Виктория е лейтенант във флота. Занимавала се с танци и гимнастика. И то успешно, прецени той, щом бе участвала в представления на Първичен свят. Дори му се стори,

че си спомня имената на две-три от трупите, в които бе играла.

Тогава защо е на служба?

Произхождала от род на военни. А и танците били тежка работа. После подхвърли, че професионалната танцьорка била като риба на сухо.

Стен дишаше достатъчно добре, за да си позволи смях.

Освен това, продължи Виктория, открай време се интересувала от математика.

Той потрепери. Макар че се справяше нещо с математиката (задължително умение за всеки офицер), изобщо не би му хрумвало да се гмурне с радост в уравненията, за да си запълни свободното време.

Вътрешният му усет за време се задейства – време беше за почивка. Виктория продължи с неумолимото си темпо.

Стен я изпрати с поглед и се почувства много добре.

Ако някой имаше стопроцентов шанс да преджапа през говната, наречени Подбор, и да стане пилот, това беше Виктория.

Стен сгуши глава в раменете си, когато водната стена се стовари в зелен вал върху носа на катера и се разби в илюминаторите на рубката.

Катерът се разлюля и стомахът на Стен сякаш направи стойка на ръце. Млъквай, тяло. Това е илюзия. Ти млъквай, главо, последва отговор. Сега ще драйфам. А ти върви по дяволите.

Извърнал глава да повърне настрани, Стен с голямо усилие следеше прошепнатите му указания.

– Това е двадесетметров кораб. Използва се за търговски риболов. Ти си капитанът. Връщаше се към пристанището и се мъчеше да изпревари бурята, но тя те застигна. Някъде пред теб е пристанището. Трябва да влезеш невредим в него, за да завършиш упражнението. Радарът ще ти покаже прохода към пристанището, обаче е уязвим за повреди. Освен това знаеш, че през входа минава плитчина. По време на буря тя може да попречи на всеки кораб да влезе в пристанището. Късмет.

Стен бе събрал достатъчно опит в тестовете, за да се вторачи тутакси в екрана на радара. Аха. Там... малко вдясно... значи трябва да управлявам този съд... и точно както се подразбираще, радарният екран се покри със зеленикава мътилка.

Той обмисли положението, тоест илюзията, която преживяваше чрез шлема. За разлика от лентата с Шавала, в тези тестове каквото и да направеше, действието му щеше да е „истинско“. Например ако

насочеше кораба към скалите, щеше да преживее коработушение и вероятно (тъй като хората в Подбора бяха садисти) бавно удавяне.

Решението беше просто. „Лесна работа – каза си Стен. – Стига само да включа антиграва и катерът ще...“

Бъркаше. Пред него имаше само три уреда за управление: голямо рулево колело със спици и две ръчки.

Този морски съд се движеше само в две измерения.

Имаше и датчици. Стен не им обърна внимание. Вероятно показваха как работи двигателят, а той помен от представа си нямаше с какъв вид енергия се движи, затова реши, че поне в момента не го засягат.

Налетя поредната вълна и корабът се наклони. Стен прецени възможностите за избор, бутна дясната ръчка напред до крайно положение, лявата назад докрай и рязко завъртя колелото надясно.

Кренът намаля.

Той изравни двете ръчки (май имаше на разположение два двигателя) и задържа колелото в средно положение.

Пред него бурята се разнасяше и можеше да види високи скали, в които тътнеше приборът. Имаше малка пролука по-наляво – входът на пристанището.

Стен насочи кораба натам.

Доближаваше скалите. Страничните течения се опитваха да завъртят катера.

Стен мърдаше с отсечени движения колелото и ръчките.

Чудесно. Насочи се право към целта.

Дъждът спря и той видя на броени метри пред себе си мократа лъскавина на земя, щом вълната се отдръпна. Скапани копелета – ето каква била тази плитчина!

Включи двигателите на заден ход.

Вълни заляха кърмата. Стен ги пренебрегна.

Хрумна му една идея.

„Когато вълна покрие плитчината, над нея има слой вода. Достатъчно е да изчакам по-голяма вълна, като надничам през задните илюминатори на рубката, и тогава да включа на пълна мощност. Ще се възползвам от напора на вълната, за да вляза в пристанището“.

Всичко потръгна отлично. Огромната вълна, която си избра, пренеся корабчето право през входа на пристанището.

От радост забрави да се съобразява със страничните течения и катерът се нацепи в камъните на крайбрежната алея.

И точно както очакваше, не само катерът потъна, но и той преживя

най-пряко удавянето.

Бавно.

ОЦЕНКА: УДОВЛЕТВОРИТЕЛНО.

Вече бе научил имената на съкурсниците си.

Коравият сержант, когото според Стен би трябвало да изритат почти в началото, успя да оцелее. Ха, само да оцелее ли? Досега той и Виктория си разменяха първото и второто място в списъка по успех на курса. Специалист по древна история не би се учудил, щом научеше името на този мъж – Уилям Бишоп Четиридесет и трети.

Стен обаче не знаеше какво означава това. Другите кадети – също, затова лепнаха на сержанта прякора Кашика, който той понасяше весело.

Покритият с козина разочарован любител на бирата, казваше се Лотор, беше истинска скъпоценност. Той се оказа клоунът на групата.

Понеже не можеха да си позволят обичайните военни отдушници като напиване, отпуски и други подобни, курсантите направо пощуряваха. И Лотор подхвана войната на водните кесии.

Стен стана първата ѝ жертва.

Някой потропа най-невинно на вратата му в полунощ. Той отвори и му лиснаха в лицето цяла кофа.

Когато узна кой е виновникът, Стен му го върна, като го заключи под душа и предварително запуши отточния канал. Смили се, преди водата да е стигнала до тавана.

Щом изсуши козината си, Лотор се развилия. Реши, че Стен има съюзници и че Ш'аарл'т е сред тях. Затова пъкна края на противопожарния маркуч под вратата ѝ и завъртя крана.

Ш'аарл'т се събуди, когато стаята ѝ се напълни до половината, разумно отвори вратата и пак заспа.

Лотор обаче не предвиди колко лошо е да имаш за противник един паяк.

През следващата нощ Ш'аарл'т изплете паяжина от прозореца си нагоре към етажа, на който беше стаята на Лотор, и лекичко пъкна вмес-то възглавницата му кесия, пълна с вода.

Лотор си потърси нова мишена и погна Кашика. Върза експлозивен пакет към огромен чувал с вода, изгъркаля чувала по коридора, почука на вратата на Бишоп и си плю на петите.

Кашика отвори вратата в мига, когато чувалът се взриви.

Неговото отмъщение се състоеше в напъхването на гигантски метеорологичен балон в стаята на Лотор и напълването му с вода. И тъй като беше стар боец, изобщо не си направи труда да провери дали Лотор е в стаята, когато капанът се задейства.

Лотор беше освободен само с усилията на почти всички в казармата.

В този момент, понеже на всички им писна и никой не можеше да измисли нищо по-хитроумно, войната свърши.

Единствената полза от нея бе обединяването на Лотор, Бишоп, Стен и Ш'арл'т в хлабава група.

Групата избра за свой талисман Виктория. Тя не знаеше причината, но се радваше да ѝ правят компания. Четиримата тъй и не обясниха, но чувстваша същото, което Стен долови по време на похода по карта – все някой трябваше да се справи. И Виктория беше най-вероятната кандидатка.

Петимата обсъдиха шансовете си – единодушно установиха, че са нищожни – и какви биха се оказали пилот-инструкторите, ако им бъде заповядано да носят униформи вместо безличните гащеризони.

Виктория измисли най-хубавата клевета срещу Ферари. Заяви, че този мъряч сигурно е бил старши подофицер, може да е изнудвал командира си и в същото време е открадвал всяка имперска собственост, която не е била завинтена на мястото си.

Разсмяха се, пийнаха по чаша билков чай, от който гарантирано нямаше никакви странични ефекти, и се пръснаха по стаите си за неспирното учене.

Поне повечето от тях.

Може би никой още не бе *установил* страничните ефекти от чая.

Стен и Виктория пожелаха лека нощ на Ш'арл'т пред вратата на стаята ѝ. Стен имаше намерение само да изпрати Виктория до нейната стая, но изведнъж се чу да я кани в своята.

Виктория прие.

Когато влязоха, той хем ликуваше, хем се притесняваше. Виктория напомпа леглото и оправя възглавниците. Докосна с пръст ципа на летателния си костюм и гащеризонът се смъкна от дребничкото ѝ, абсолютно безупречно тяло.

Стен си бе фантазирал как се люби с балерина... особено с Виктория. Не я бе свалял досега, защото из главата му се въртеше смътната

представа, че ако тя склони, ще се окаже точно толкова безпомощен, колкото им внушаваше Мейсън всекидневно.

От преумора и така нататък.

Може и да бе преценил точно на какво е способен в момента. Изобщо не подозираше обаче колко изобретателна може да се окаже една бивша професионална танцьорка.

На следващия ден Виктория и Стен получиха твърде ниски оценки в различните изпитания, на които ги подлагаха.

Бяха спали по-малко от час.

8.

Подборът премина от писмени или симулационни тестове към истински задачи и Ферари и Мейсън получиха своята възможност за съвсем сериозен тормоз.

Стен се досещаше, че този път го очакват големи главоболия – Ферари сияеше, дори Мейсън позволи на цепката, която имаше вместо уста, да се понадигне в едното ъгълче.

– Това при нас се нарича „групово препятствие“ – благо обясни Ферари.

Групово. Препятствие.

Групата се състоеше от Бишоп, Виктория, Лотор, Стен и още шестима.

Ето какво беше препятствието.

– Сега стоим в командната зала на разрушител – продължи Ферари. – От клас „Цвете“, ако сте толкова любознателни. Изглежда ужасно, нали?

Изчака хоровото потвърждение от страна на кадетите.

– Причината да е в толкова окаян вид е аварийното кацане върху един планетоид, на който въздухът и водата са горе-долу поносими. Няма обаче нищо за ядене и почти нищо, годно за направата на подслон. – Ферари се усмихна. – Онези от вас, които са преминавали екологична подготовка, да не ми досаждат с обяснения колко е нелогично да има такъв планетоид. Аз не съставям задачите, а само ръководя занятията. Както и да е, нали виждате тази зала за управление? Ами да. Направо съсипана от катастрофата. Виждате и този отворен люк – през него се излиза на планетоида, който е представен доста пишно. Лично аз си признавам, че не вярвам да има лилави дървета. Отплесвам се. Господин Мейсън,

имате ли нещо против да продължите?

– Благодаря, сър. Вие, нещастници, сте катастрофирали. Единственият начин да оживеете е да си изнесете аварийните комплекти навън. До тях се стига по този коридор. Имате два проблема – коридорът е запречен.

Няма майтап, рече си Стен, щом надникна в коридора. Възхити се колко старателно са им подготвили задачата. Когато влязоха в огромното помещение, им се стори, че корабът се е халосал в джунглата и половината му се е намачкала.

Вътрешността на кораба с някои изключения (които Стен си отбелязваше внимателно) имитираше точно командната зала и околните коридори на разрушител.

Стен се питаше защо ли преди инструкторите да вкарат групата тук, Мейсън дръпна Бишоп настрана и му каза нещо... и то важно, ако се съдеше по реакцията на Кашика.

Мейсън продължи:

– Вторият ви проблем е, че силовият агрегат е в режим на самоунищожение. Имате двадесет минути, преди този кораб да се разхвърчи повисоко и от рая. Ако не се доберете до припасите си, се проваляте в задачата. Всички. Ако още мъдрувате над проблема, след като изтекат двадесет минути, се проваляте, Всички.

– Благодаря, господин Мейсън, достатъчно.

– Слушам, сър!

– Изпълнението на задачата започва... сега!

Почнаха да бълват идеи.

Виктория се намеси – всичко да върви на майната си. Какво трябва да изнесат?

Кашика възрази, че е глупаво да се държат така – първо имали нужда от план.

Лотор отсече, че като не знаели в колко дълбок дракх са нагазили, как можели да кроят планове?

Положението беше ясно. В коридора към аварийните комплекти имаше купчини разнообразни отломки от кораба, които бяха лесни за разчистване. Само че две грамадни стоманени греди се кръстосваха наред коридора и нямаше начин да ги помръднат без допълнително оборудване.

Двама кадети доказаха това, когато си напънаха гърбовете да освободят заклинените греди.

Лотор стоеше до доста по-малка греда пред купчината парчетии.

– Ето от това става лост – реши той. – Само да имахме опорна точка.

– Стига де, Лотор – охлади го Кашика. – Нямаме никаква скапана опорна точка.

– Имаме си, и то адски добра – скастри го Виктория. – Ей, момченца, двама от вас да домъкнат картографския шкаф от командната кабина.

– Няма да стане – зайнати се Бишоп.

Стен се вторачи в него. Какво го прихващаше Кашика? Обикновено първ се вкопчваше в новите идеи. Двама от мъжете отидоха за шкафа, а Стен проведе собствен оглед из „кораба“.

Когато се върна в коридора, картографският шкаф беше близо до пречешите греди. Подпъгнаха малката греда под едната голяма и цялата група я натисна. Първата преграда се надигна, извъртя се и рухна с грохот отстрани. Групата отдели миг да кресне ликуващо и премести лоста напред.

– От това нямаме полза – настояваше Бишоп.

И друг кадет се отдръпна и каза:

– Май си прав.

После посочи един червен капак с надпис „ПРОХОД ЗА ПРОВЕРКА НА ЕКОЛОГИЧНИТЕ СИСТЕМИ. *Не влизай без разрешение за достъп втора степен. Не влизай, ако системите на кораба не са изключени*“.

Курсантът отмести капака. Покрай коридора минаваше успореден тунел.

– Готово, това е – обяви той.

– Ти не прочете ли надписа на капака? – спря го Стен.

– И какво? Корабът няма как да стане по-изключен.

– Прав си – съгласи се Бишоп.

И Стен отново се зачуди.

Кадетът се напъха в тесния тунел. Капакът щракна зад него. След пет секунди чуа вой от болка.

Изчадията, подготвили тестовете в Подбора, се бяха погрижили и за този вариант. В тунела би трябвало да има свръхнагрятата пара. Все пак това беше макет, затова кадетът се отърва само с малка вълна от гореща вода, колкото да получи изгарянния първа степен, после тунелът се отвори и го изхвърли от другата страна на декора, а там Ферари му съобщи, че е мъртъв и отпада от задачата.

След „смъртта“ на курсанта групата удвои усилията си да отмести

гредата с лоста.

Стен направи малко сметки от елементарната физика, обяви „не става“ и потърси друг начин. Мина през кораба и излезе отвън в търсене на нещо, което да може да се превърне в инструмент.

Намери го.

Когато довлече в коридора четиридесет метра контролен кабел, сигурно изтръгнат от обшивката на кораба и паднал в джунглата, другите вече бяха задъхани и отчаяни.

Оставаха им седем минути.

Стен изобщо не прахоса време в обяснения. Издърпа дебелия два сантиметра кабел към гредата и го уви на няколко примки около нея. След това го опъна към една здрава скоба в стената на кораба и пак го върна към гредата.

Бишоп го спря.

– Що за тъпотии правиш?

– Пращам въздушни целувки на скапания Император – сонпа се Стен. – Я ми помогни.

– Стига де, Стен! Губиш си времето.

– За последен път – чуй ме, Кашик. Ще използваме този кабел като скрипец и ще издърпаме гредата.

– Стен, не знам дали ще има полза от това. Защо не го обсъдим?

– Защото имаме само пет минути.

– Именно! Значи не бива да сбъркаме, нали?

И тогава Стен вече беше сигурен.

– Прав си, не бива.

И замахна. Ръцете му можеха да убият, осакатят или проснат в несвоят всяко същество, предвидено в бойните изкуства на Империята.

Сабленият удар улучи шията на Бишоп точно под ухото. Кашика се свлече като чувал.

– Тихо! – заповяда Стен, щом другите креснаха от изненада. – Увийте проклетия кабел още веднъж и после дърпаме, колкото сили имаме. Бишоп беше саботьор. Видях как Мейсън му заповяда. Хайде. Трябва да се разкараме оттук!

С импровизирания скрипец освободиха гредата, групата изнесе припасите си от склада и се отдалечи от „кораба“ цяла минута преди крайния срок.

Щом се опомни, Бишоп потвърди правотата на Стен – Мейсън му наредил да играе ролята на саботьор.

Ферари неохотно призна, че са сред малкото групи, успешно

изпълнили задачата през последните пет години.

ОЦЕНКА: ОТЛИЧНО.

9.

Стен си имаше затруднения.

Изобщо не беше идиот в математиката – такъв не можеше да бъде никой в имперските въоръжени сили с чин над копиеносец втори клас, – но не вникваше по инстинкт в числата, както например в предметите. А в основния курс по навигация, с който бе претъпкан Първи етап, не успяваше да превърне числата в реалността на корабите или планетите.

За това с него се занимаваха допълнително.

С Виктория нямаше проблеми, защото всеки знаеше, че единствената тя ще завърши непременно. Но Бишоп?

Нали уж математическите гении са ниски, хилави, говорят пискливо и дефектите в зрението им са коригирани хирургически.

Ето колко струват вкоренените заблуди, унило си мислеше Стен, докато дебелите пръсти на Бишоп тракаха по компютърната клавиатура и докосваха числа на екрана. С прилежността и търпението на педант Кашика се опитваше да помогне на Стен да проумее, че абстрактните числа описват вселената по-точно дори от картина или думи, независимо колко поетични или изискано подбрани са те.

Стен отново се взря в екрана и не откри връзката.

– Адски скапана работа – изсумтя Бишоп на Виктория. – Донеси ми брадвата от противопожарното табло. Все с нещо трябва да му вкараме това в главата.

Виктория намери решението.

За по-малко от една вечер свързаха минихолопроектора на Стен с компютъра. И когато въвеждаше числа, холопроцесорът показваше мъничка триизмерна звездна карта.

Накрая, след безчет задачи, у Стен започна да мъждука прозрението.

Оценка: МАТЕМАТИЧЕСКИ УСЕТ – НУЖДАЕ СЕ ОТ УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ.

Незнайно защо почти във всяко училище, където го натикваха, имаше тестове за поносимост към гравитацията.

Стен смяташе, че разбира защо е необходимо да се знае колко G ще

издържи някой или колко пъти могат да му сменят направлението на полето, преди да се издрайфа... но щом вече е установено, за чий са повторните тестове?

Знаеше, че самият той може да действа като войник без помощта на гравискафандър до 3,6 имперски грави. Можеше да работи седнал в постоянно притегляне до 11,6 И-грави. Би загубил съзнание при кратко въздействие на 76,1 И-грави или почти мигновен шок от 103 И-грави.

Всичко това го имаше в медицинския му файл.

Защо пак го проверяваха?

Реши, че това просто си е част от приложния садизъм, който преживяваше във всяко училище още от промишления свят Вулкан чак дотук.

Но от всички идиотщини за проверка, които мразеше, центрофугата беше най-лоша. Мозъкът му съзнаваше, че няма начин тялото да познае дали ускорението се дължи на въртене в кръг. Тялото обаче отвърщаше „хайде на бас“ и започваха напъните.

Естествено в Първи етап използваша центрофуга.

Сви устни, взрян в машинариите от неръждаема стомана, надвиснали в огромната зала.

– Изглеждате разтревожен, кадет Стен – обади се Мейсън.

Стен зае изпъчената стойка, която инструкторите наричаха „мирно“.

– Съвсем не, сър. Не съм разтревожен, сър.

– Уплашен ли сте, кадет?

Великите шаблони. Как му се искаше Алекс да е тук. Знаеше, че тантурестият жител на тежък свят би намерил отговор... вероятно като фрасне Мейсън.

Спомни си обаче, че Килгър вече е минал през летателната школа. И понеже Стен не бе дочул никаква мълга, явно Алекс бе завършил, и то без да убие Мейсън.

Предположи, че са изпратили Килгър да мине през Първи етап другаде, отговори уклончиво на Мейсън и се покатери по стълбичката към една от капсулите на центрофугата.

По-късно вечерта стомахът на Стен се намести достатъчно, за да усети лек глад.

Той излезе от стаята си и тръгна към залата за отдих. В някой от автоматите за храна все щеше да се намери някаква рядка кашлица.

Ш'аарл'т, Бишоп и Лотор седяха около една игрална маса и не продумваха. Стен си взе пълната чаша от нишата и седна при тях. Лотор му съобщи новината:

– Изритаха Виктория.

Стен подскочи и супата блисна в скута му. Той изобщо не забеляза.

Бишоп отговори на незададения въпрос:

– Провалила се на гравитационния тест.

– Не може да бъде – възрази Стен. – Та тя беше проклетата гимнастичка! И танцьорка.

– Явно – вметна Ш'аарл'т – замайването не е непознато дори за атлетите.

– При колко G?

– Дванадесет и малко – обясни Бишоп.

– Гадост! – изтърси Стен.

Дори умерените бойни маневри при изключени генератори на Маклийн понякога пораждаха по-голямо ускорение.

Осъзна, че всички говорят за Виктория в минало време. В някои неща Първи етап си беше чист садизъм, но отпаднаше ли някой курсант, незабавно го разкарваха. Стен дори малко се изненада, че тримата изобщо са научили в какво се е провалила.

Освен това му беше ясно, че щом вече я няма Виктория, техния талисман за достигането до следващия етап, никой от тях не се надява да успее.

10.

Кадетите уместно наричаха екрана за съобщения във фойето на казармата „Таблото на прокобата“. Стен прочете последното нареждане, щом то замига, за да привлече вниманието му – в 16.00 всички кадети да се явят на централния плац. Питаше се каква ли форма на масово изтезание са измислили този път инструкторите. В края на краищата оставаха броени дни до края на Първи етап, а още имаше оцелели, сред тях Ш'аарл'т, Бишоп и Лотор.

Чак тогава съзря уловката.

„ПАРАДНА УНИФОРМА.“

Тревогата го погълна. Много добре бе постъпил, като скри орденските си лентички още с постъпването в школата. Забеляза, че онези, които според инструкторите имаха повече награди или по-висок чин,

отколкото им се полагаха, май получаваха далеч повече внимание и тормоз. Досега въпреки явната лична ненавист на Мейсън, Стен горе-долу успяваше да се промъква между капките.

Е, какво да се прави. На всички добри неща все някога им задират лагерите.

– Леле, кадет, колко сме хубавички – изгука Мейсън. – И колко лентички и фльонгички си имаме.

Стен бе обмислил дали да слага medalите. Но знаеше, че при тези обстоятелства е нарушение на основни изисквания в устава, ако някой не носи наградите, които си е заслужил. Инструкторите като нищо щяха да погледнат в досието на всекиго какво му се полага, после щяха да проверят съвпада ли с окаченото на гърдите или пояса и при най-малката разлика щяха да го изритат.

Стен изрева едно „тъй вярно, сър“ на Мейсън, докато се дивеше на Главен пилот-инструктор Ферари. Край и на теорията, че дебелите мърльовци стигали само до чин старши подофицер. Дори в момента длъжността му да беше точно тази, сега Ферари носеше звездите на флотски адмирал, а наградите заемаха почти цялото място чак до еполетите му.

Въпреки страхопочитанието си Стен забеляза, че точно под колана на Ферари има нещо като петно от супа.

– Кадет, ако знаех, че носите толкова геройски финтифлюшки – продължи Мейсън, – щях да ви отделя повечко внимание. Но още имаме време за това.

Страхотно. Стен беше обречен. Питаше се как ли ще го изгърми Мейсън.

Научи го само след минути.

Ферари даде команда на курса да застане мирно и ги поздрави. Официалните тестове били приключили. Който още стоял тук, се бил представил успешно. Оставала единствено последната проверка.

– Не се мъчете – посъветва ги Ферари – да ровите в паметта и записките си, за да се подготвите. Ние много се гордеем с този решаващ тест, не на последно място защото хем е свързан с всичко, през което минахте досега, хем няма нищо общо. Имате едно денонощие да умувате какво би могъл да представлява подобен изпит. Установили сме, че напрежението ободрява душата. Впрочем тестът ще бъде проведен поединично. Всеки пилот-инструктор ще си подбере кадети и от този момент изпитът е негово задължение.

Стен вече знаеше как Мейсън ще му види сметката.

11.

Въздушната машина (поне за такава я сметна Стен) беше най-гнусно невъзможното струпуване на метални вехтории, което бе виждал. Състоеше се от плоска метална платформа с диаметър около два метра, две кресла на нея, два комплекта неща, които май бяха уреди за управление, и ветрозашитно стъкло. Платформата се опираше на два метални плъзгача. Отзад имаше някакъв двигател, а по-нататък – източена метална решетка, завършваща с вертикално витло. На платформата имаше още едно витло, водоравно, с две перки, дълги по шест метра. Устройството се мъдреше насред широка, абсолютно равна площадка за кацане. Двеста метра пред машината стърчаха наредени пилони.

Двамата с Мейсън бяха единствените на площадката. Стен се обърна към инструктора недоумяващо, но (както се надяваше) и въодушевено.

– Тук, в летателната школа, се придържахме към една теория – подхвана Мейсън. – Знаем, че има родени пилоти – разбира се, никой от вас, мърлячи, не попада в тази категория, а има и цял куп хора, които се летели на цял куп неща. Безсмислено е да проверяваме някого за присъщи дарби, ако го пъхнем в любимата му играчка, нали? И ето какво измислихме – доколкото знаем, *никой* не е летял с това поне от хиляда години. Тази купчина дракх се нарича хеликоптер. И понеже навремето е затрил твърде много пилоти, направо се скъсали от бързане да го изхвърлят на бунището, щом бил въведен антигравът. И вие ще полетите с него, кадет. Иначе ще си търсите ново призвание. Както чувам, набират метеоролози в управлението за проучване на нови светове.

– Тъй вярно, сър.

– Но пък не сме несправедливи. Ще ви окажем малко помощ. Първо получавате два факта. Факт номер едно – този хеликоптер, за разлика от всеки друг познат на мен апарат, изобщо не желае да лети. Няма да се издигне, без да се заинати, планира като камък и каца горе-долу по същия начин, ако човек не знае какво прави. Факт номер две – лесно се лети с него, ако сте от хората, които са способни едновременно да се потупат по главата и да се почешат по корема. С една и съща ръка.

Стен се питаше дали Мейсън пуска шегичка, както той си я представя. Немислимо – този човек нямаше чувство за хумор.

– Сега ние двамата ще се пристегнем с ремъците и аз ще ви покажа как да работите с уредите за управление. После вие поемате управлението и изпълнявате указанията ми. Ще започнем с нещо простичко.

Да бе, простичко. С малкото уреди се боравеше измамно лесно. Ръчката отпред контролираше наклона на витлото – тоест профила на обтекаемост – по време на въртене. Тя можеше да се мести във всички посоки и Мейсън обясни, че така хеликоптерът маневрира. Втора ръчка отстрани се местеше напред-назад и със завъртане увеличаваше оборотите на двигателя, следователно и на витлото. Двама рулеви педала контролираха малкото витло отзад, което не позволяваше на хеликоптера да се върти заедно с големите перки.

Първият тест беше задържане на хеликоптера във въздуха.

Мейсън го издигна, спусна го, пак го издигна. Изглеждаше лесно.

– От вас се иска само да го задържите на метър над земята.

И нареди на Стен да поеме управлението.

Тогавя в хеликоптера се пробуди друг нрав и въпреки резките движения на Стен той наклони нос, предните краища на плъзгачите се блъснаха в площадката и заради прекомерното компенсиране на Стен машината се килна назад... после напред... и се наложи Мейсън бързо да се вкопчи в ръчките.

– Искате ли да опитате отново?

Стен кимна.

Справи се по-добре... донякъде. Мощност... задърж с педалите... и съвсем кротко с ръчката.

Този път не халоса хеликоптера в площадката, но задължителният метър нарастваше до три.

Летателният му костюм подгизваше от пот.

Още един опит.

Кандилкането във въздуха намаля до плюс-минус метър.

Мейсън се взираше в Стен.

– Добре. Сега преминаваме към движение напред.

Инструкторът прелетя с машината петдесетина метра, зави и се върна, после повтори цялата маневра.

– Искам да поддържате два метра височина и просто да отлетите дотам по права линия. Ще ви кажа кога да спрете.

Хеликоптерът подскочи като игрив делфин. Стен на два пъти зачегърта с плъзгачите, а полетът му към далечните пилони напомняше за извивките на гърмяща змия. Мейсън пое управлението и накара кадета да изпълни упражнението още три пъти. Стен нямаше представа дали

занапред ще се подготвя за пилот, или за синоптик.

Следващото условие беше да откара хеликоптера чак до пилоните и да мине между тях на зигзаг. При първия опит Стен установи, че някак е овладял равномерния полет право напред – хеликоптерът събори всеки пилон. На четвъртия път се изхитри да повали не повече от четири-пет пилона.

Мейсън продължаваше да го гледа. Накрая даде знак, че са приключили.

Стен се облегна и по заповед събра ръце в скута си.

Инструкторът приземи машината на мястото, от което бяха излетели, изключи двигателя и разкопча ремъците си. Стен последва примера му, смъкна се от платформата и се присви, за да мине под забавящите въртенето си перки.

Мейсън стоеше с безизразно лице на трийсетина метра от хеликоптера.

– Това беше, кадет. Върнете се в стаята си. Ще бъдете уведомен какво решение е взето за вас.

Стен отдаде чест. Гадост. Дотук с приумиците на Императора какво трябвало да върши Стен.

– Кадет!

Той спря и се обърна.

– Летели ли сте и преди с такава измишльотина?

Стен отрече искрено и почувства мъждукането на надеждата.

12.

На другия ден името на Стен наред с Бишоп, Ш'аарл'т и Лотор се мъдреше в списъка „Първи етап. Преминат успешно. Изпратени в Имперска летателна школа, Втори етап“.

Във Втори етап щяха да се учат да летят.

Би трябвало да има някакъв купон накрая. Но всички бяха налегнати от прекалена умора, за да се накъркат.

Според изтърканите шаблони завършването трябваше да бъде обявено от пилоти-инструктори, носещи кашони с алк и приветстващи кадетите в братството, каквото и да беше то. Ш'аарл'т, Стен и Бишоп пийнаха шише билков чай, докато си събираха багажа. Искаха само да се махнат.

До следовете, които щяха да отнесат кадетите до корабите, стояха

Ферари и Мейсън.

Съгласно шаблоните едните трябваше да проявят разбиране, а другите да покажат, че ги приемат като равни. Но изражението на Мейсън беше същото като първия ден – май съжаляваше, че те изобщо са успели. Впи още по-неприяжен поглед в Стен.

Който му отвърна със същото.

По дяволите разбирането и прошката – искаше му се да срещне Мейсън в тесния проход зад някой хангар и да му направи още един белег като първия. Желателно на гърлото...

13.

Наименованието „Погранични светове“ подсказва някаква географска или политическа връзка в пръснатия звезден куп, който заемаше пространството между Империята и Таанската система. Общо взето, такава липсваше.

Първопроходци от Империята бавно заселваха този куп. Не бяха нито радикали, нито авантюристи, каквито например тършуваха из Вълчия куп. Тези хора искаха животът им да е малко по-прост и мирен. Мнозина от тях бяха пенсионирани военни или държавни служители, подхванали втора, дори трета кариера. Други се стремяха към шанса да се утвърдят на спокойствие като дребни производители или делови хора.

Както нямаше герои, утъпкващи пътища, така липсваха и злодеите, каквито се появяват в новозавладени територии. Поне не до времето, когато от напирещата да се разшири Таанска империя не започнаха да идват нови имигранти от малко по-друг вид.

Властите, доколкото изобщо ги имаше в Пограничните светове, бяха огледален образ на самите заселници. Независимо дали управляваха един-единствен свят, или се занимаваха с по пет-шест системи, те обикновено представляваха някакъв вариант на парламентаризма – от умерено либерален до умерено авторитарен. И понеже потенциалните тирани отиваха другаде, наличните въоръжени сили бяха нещо средно между митническа полиция и брегова охрана. Единствената обединяваща политическа сила в този куп беше срещата на върха, която се свикваше да изглади текущите икономически проблеми горе-долу веднъж на пет години. Купът си беше затънтено място и обитателите му с удоволствие биха го запазили такава.

Докато не дойдоха таанците.

Онези от тях, които се заселваха в Пограничните светове, имаха финансовата подкрепа на своите водачи, защото раждаемостта и политическите амбиции на таанците просто крещяха за ново жизнено пространство. Тези хора вече бяха същински пионери, искащи нещо повече от живота. И тъй като тяхната култура поощряваше стопанските комуни, те имаха естествено предимство в сравнение с бившите жители на Империята. Положението стана напечено и се стигна до безредици и погроми.

Заселниците от Империята бяха дошли първи в тези светове, затова имаха възможността да променят управлението на обществата си. На таанците не се разрешаваше да придобиват големи недвижими имоти. Не им се даваше право на глас. Натикваха ги в гета, където живееха само сред сънародници – и в селските райони, и в градовете.

Таанската империя подклаждаше враждебността на своите заселници, защото искаше да прибави купа към своите владения.

Революционното движение не само беше популярно, но и имаше солидната подкрепа на таанците. А Империята не правеше кой знае какво, за да реши проблема. В края на краищата затъntenите места с нищожни проблеми (безредиците, колкото ще да са кървави, не са злина като активния геноцид) получаваха и нищожно внимание.

Имперските гарнизони, разположени на тези светове, обитавани и от таанци, се разгасваха и тънеха в мързел. Вместо да поддържат мира, офицерите и подчинените им бяха склонни да застанат на страната на заселниците. Таанците се различаваха от тях... значи бяха по-долнопробни.

Неотдавна за малко се появи възможност да бъде избягнат сблъсъкът между Империята и таанците. Някои от по-прозорливите революционери разбираха добре, че ако има такъв сблъсък, те ще бъдат смазани между двете сили. В пълна секретност изпратиха на Първичен свят предводителя на организацията. Годфри Алейн бе убит заради заговор, насочен срещу самия Император. А последните преговори между Империята и стремящата се към мир фракция в Таанския съвет също завършиха с кървава баня.

Грохотът на бойните барабани изобщо не стихваше, особено на Пограничните светове.

Но никой в звездния куп май не съзнаваше колко малко остава до войната, която ще обхване цялата Империя.

14.

Прашната гравикола пърпореше немошно над селския път. Беше от старичък модел – дълга, ъгловата, с уголемена товарна каросерия. А ако се съдеше по запъването ѝ в полет, не бяха преставали да я използват до дупка от деня, когато бе излязла от завода.

Търговецът, приведен над пулта за управление, изглеждаше очукан и стар като возилото си, Беше едър мъж с широко дружелюбно лице и грамадни рамене, които опъваха отдавна излезлия му от мода гащеризон. Мъжът си тананикаше кротко и фалшиво в ритъм с давещия се генератор на Маклийн. Караше привидно отпуснат и спокоен, но очите му шареха хищно и попиваха всяка дреболия от местността.

Това беше лоша земя, осеяна с камънаци и превити от вятъра скупчени тук-там дървета.

През деня търговецът бе минал набързо покрай пет-шест стопанства с различни посеви, за които се грижеха по неколцина таански имигранти с изпити лица. Двоумеше се пред всяко, забелязваше крайната бедност и отминаваше. В никое от тях едно нормално същество не би помолило и за приветливо поднесена чаша вода. Не заради враждебността (имаше си я, и то съвсем явна), а защото дори да му бъдеше дадена, вероятно щеше да съдържа последните милилитри вода, останала в стопанството.

Неочаквано зърна в далечината зелено петно. Свърна натам и скоро стигна до голямо стопанство. Земята му се стори сравнително плодородна – нито чернозем, нито камънак – и бе нагъсто набраздена с напоителни канали. По средата на имота около езерце с артезиански кладенец се издигаха големи неугледни сгради. Значи това беше причината тукашните хора да се замогнат. Неколцина работеха на полето с ръждясали скрибуцащи машини.

Все тъй с песен на уста мъжът забави грависледа и спря до ограда за добитък. Престори се, че не вижда как хората на полето тутакси се смръзнаха. Нехайно слезе от колата под пронизващите им погледи, притули се зад един храст и се облекчи. После запали цигара, огледа се лениво и доближи оградата. Заяпя се без особен интерес в мъжете и жените на полето – както един вещ в занаята си човек преценява други. Изпръхтя силно. Ако имаше мустаци, щяха да подскочат от избълвания въздух чак до рошавите му вежди. Пръхтенето като че беше хем нервен тик, хем коментар за гледката.

– Хубаво местенце – подхвърли накрая.

Гласът му набра точно силата, с която един земеделец говори на друг през много лехи.

Групата се отдръпна малко, а един таанец на средна възраст, мерещ се по ръст и килограми с търговеца, закрачи напред. Търговецът му се усмихна до ушите, като подчертано пренебрегваше останалите, които вземаха оръжия и бавно се разпръскваха от двете му страни.

– Ха, изобщо не мислех, че можете да отглеждате къдраво зеле по тия краища – подхвана търговецът, щом таанецът го доближи. – Взря се по-внимателно в полето. – Е, вижда ми се малко жълтичко и залиняло.

Мъжът спря точно пред него, делеше ги само оградата. А синовете и дъщерите му застанаха срещу търговеца в полукръг. Чу се щракането на свалени предпазители.

– Най-близкият град е на четирийсетина километра по пътя – каза фермерът.

Прозвуча като подкана да се връща в гравиколата си и да се омиа. Възрастният търговец пак изпръхтя.

– Ъхъ, видях го на картата в компютъра. Май не е нищо особено.

– Не е – потвърди таанецът. – До следващото имперско свърталище има два, два и половина дни път.

Търговецът се засмя.

– Веднага познахте от кои съм, а? Че к'во толкова, не ме е срам. Пък и аз съм си селски стопанин, това ми е единственото гражданство.

Мъжът се вторачи в него.

– Като сте селянин, защо не сте си на имота?

– Зарязах го след осемдесет години бъхтане – сподели търговецът. – Ако щете, смятайте ме за пенсионер. Само че не е точно тъй. Подхванах втора кариера.

Фермерът изви очи да провери позициите, заети от потомците му. Огледа и хоризонта, дали не идват имперски подкрепления.

– Тъй ли?

Смъртта сякаш шепнесе в ухото на търговеца.

– Ъхъ – потвърди той безгрижно. – Тъй си е. Вече продавам джунджурийки за производство на тор. Аз си ги правя. Може пък да ви стане интересно.

Извади доста захабена носна кърпа и се изсекна шумно. После отново огледа полята с къдраво зеле. По-нататък личаха овъглени петна. Сети се, че това е поредното таанско стопанство, нападано от бродещи банди имперски заселници.

– Няма да помогнат за увяхването, ама е адски сигурно, че някоя от моите чудесийки ще махне тая жълтина.

– Господине – започна фермерът, – вие или сте проклет глупак, или...

Търговецът прихна.

– На моите години съм свикнал да ме наричат и с по-лоши думи от глупак.

– Слушай, старче – прекъсна го фермерът. – Ти си от Империята. Не ти ли стига умът да не припарваш до таански имот?

Сега пък търговецът изпръхтя.

– Стига бе, човек. Приказваш ми за политика. Нивгаш не ми е пукало за политиката. Единственото общо, дето го имам с политиките, е нещото, което продавам. Ама трябва да ти река, че торът е доста по-полезен. Пък и не лепне по подметките.

Обърна се към каросерията на грависледа. В същия миг оръжията се насочиха към него. Търговецът просто извади няколко шишенца от един кашон и подаде едно на фермера. Лицето му беше самата невинност.

– Туй пък ми е визитната картичка.

Таанецът предпазливо протегна ръка над оградата и взе шишенцето. Погледна напечатания етикет. Търговецът прецени, че е настъпил подходящият момент за запознанство.

– Аз съм Йън Махони. Производител на чудесна ябълкова ракия и торове... Хайде, опитай. Сам съм я варил. Още трябваше да отлежи, ама си я бива.

Фермерът отвори шишенцето и помириса. Разнесе се сладкото ухаение на ябълки. А в него се долавяше и острият дъх на алкохол.

– Не е чак толкова силна – успокои го Махони. – Я има четирийсетина градуса, я няма. Пийни си.

Фермерът сръбна и видиша рязко. Хубаво пиене, спор няма. Без да се поколебае, той изля в гърлото си остатъка от течността.

– Дяволски добра ти е ракията – призна мъжът.

Махони изпръхтя.

– А да видиш колко ми са свестни и торове! Без никакви органични гадости. Само чисти, ароматни химикали. Страхотно помагат на растенията, пък и няма да те е страх, че хлапетата ще прихванат някоя тения от тях... стига да не им даваш да припарват до добитъка.

Фермерът се засмя. Махони забеляза как оръжията се отпуснаха към земята. И си позволи да му олекне, когато таанецът махна на

грамаданските си чеда да се доближат.

– Ей, господине – подхвърли той, – имаш ли още от тая ракия?

– То се знае.

И след тръбно изсекване, хилене и почесване по задника генерал-майор Йън Махони, командир на имперската Първа гвардейска дивизия, бръкна в каросерията на гравиколата, за да почерпи момчетата.

15.

Беше провинциална кръчма – просторна, блестящо бяла, с байцвани греди от скъпо дърво. Наредените отпред гравиколи до една бяха прилично нови и струваха наистина много кредити. На километри околоръст обработваемата земя беше равна и се кипреше с изобилие от вода. А заведението се наричаше странноприемница „Имперски герб“.

„Скапани хвалипръцковци“ – рече си Махони, докато протягаше ръка към вратата.

Чуваше гласовете вътре, надигнали се в разгорещен спор.

– Тия гнусни долнопробни таанци! Мен ако питаш, полицията трябва да ги разчисти до последния.

– Майната й на полицията. Трябва сами да си оправяме живота. Всяко същество да си трепа змиите, тъй казвам аз. Да се съберем всички някоя нощ и...

Щом Махони влезе, незабавно впиха погледи в него. Залата прилична като църква. Той по навик се изсекна шумно в кърпата си (и мислено се прокле, че е измислил тази артистична дреболия), после лениво доближи бара.

Намести туловището си върху едно столче и каза на кръчмаря:

– Приятелю, искам чашка твърдо гориво и една бира.

Наоколо всички слушаха напрегнато всяка изречена от непознатия дума. Кръчмарят напълни една халба и я сложи пред него. Секунда по-късно до нея тракна и чашката с концентрат.

– Пътувате нанякъде ли? – с пресилена небрежност попита кръчмарят.

– Тъй си е – потвърди Махони. – Ама днес направо пълзя. Страшен махмурлук ме мъчи.

Отпи глътка бира и изгълта наведнъж питието от чашката. Кръчмарят пак я напълни.

– Прекалихте с веселбата, а?

Махони изпъшка.

– И представа си нямате. Случайно се отбих при семейство Макгрегър вчера. Нали го знаете имота, на трийсетина километра е отгук?

Кръчмарят кимна, останалите в залата също кимнаха. Всички познаваха семейство Макгрегър.

– Тъкмо женеха най-малкия си син – продължи Махони. Това не беше новина за никого в кръчмата. – Пристигнах точно за празненството. Много си допаднахме с тия мили хора. Накараха ме да остана, насърчаваха ме да ям и да пия на корем. – Изсумтя през зачервения си вече нос. – Ясно си е, че нямаше нужда да ме уговарят.

Долови как напрежението в залата спадна. След малко отново се надигна гълчавя. Кръчмарят дори му сипа една чашка за сметка на заведението. Махони посърбваше и се оглеждаше – просто дружелюбен човек, зяпащ себеподобните си.

Един добре облечен и излишно пълен мъж доближи с чаша в ръка и седна до него.

– Като ви гледам, май се занимавате с търговия.

Махони се засмя.

– Брей, толкова бързо ли ме е променила? Щото през две трети от живота си бях фермер. Сега съм се захванал с продажби, тъй да се каже.

– Защо „тъй да се каже“?

Махони незабавно се разгорещи. Зае се да разгръща пред човека брошури и дипляни.

– Аз съм спец по инсталациите за торове. Вижте ги само тия красавци. Малки, евтини, а производителността покрива нуждите и на домашна градинка, и на възголямо стопанство.

Мъжът като че ли прояви искрен интерес.

– Хм, може пък да имаме полза от нещо подобно.

Махони се взря в него изпод бухналите си вежди.

– Не ми се обиждайте, ама вие не приличате на фермер.

– Не се обиждам – увери го мъжът. – Аз продавам техника. Вече имам тридесет и два магазина, ще откриваме и още.

– Ама вие сте ми голям късмет! Чакайте сега да ви разкажа за тези губави мъничета.

Махони се впусна в „представлението на дресираната мечка“, както си го наричаше, което се проточи през много опразнени чаши и почти цял час. И други мъже се включиха в разговора. Скоро Махони раздаваше своите бутилирани „визитни картички“.

Досега при изпълнението на задачата си бе обиколил единадесет

планети в Пограничните светове. Бе изпипал до съвършенство прикритието си. Накрая се бе насочил към имперското средище в този звезден куп – Кавит.

Представяше се за застаряващ земеделец, през по-голямата част от живота си обработвал голям и богат имот в една от основните селскостопански системи на Империята. Имал навика и да човърка неуморно, непрекъснато измислял дребни приспособления, за да премахва дразнещи го проблеми.

А коронният му номер с торовете беше страховит. Махони можеше да витийства часове наред за скапаното качество и цените на обикновените торове... и често го правеше за ужас на сътрапезниците си. Фермерът Махони изобретил и чудничка спретната инсталация за торове, после със собствени пари основал малка фирма.

В момента играеше ролята на рекламен агент на самия себе си – обикаляше селскостопанските райони, за да хвали стоката си. Понеже изобщо не крънкаше пари предварително, а само питаше хората може ли някой от търговските му агенти да ги посети след около месец, успяваше да уталожи подозрителността дори у прекалено враждебните заселници в Пограничните светове.

Махони беше убеден и че домашната му ябълкова ракия е сполучливо хрумване, както и старческата му приказливост, понеже познаваше дреболиите в селския живот и можеше да дотегне до сълзи на всекиго. Съжаляваше единствено за пръхтенето, което добави за по-голямо правдоподобие. Вече не можеше да престане и се питаше дали някога ще успее да се избави от този навик, който сам си бе натрапил. Опечаляваше го и фактът, че от непрекъснатото пръхтене носят му придобиваше яркочервен оттенък.

– Като ви слушам, чудесни са – съгласи се търговецът на техника. – Властите създават ли ви главоболия в лицензирането?

Махони изпръхтя особено нагло.

– Лицензиране ли? Власти ли? Че вие за глупак ли ме смятате? Да му се не види, разправял съм се с проклетите власти цял живот. Позволиш ли им, всичко по силите си ще сторят да ти съсият стопанството.

Струпаните наоколо фермери замърмориха в гневно съгласие.

– Пък и не вярвам да ми остават повече от трийсетина годинки. Преди да си извадя от задника тоя трън на лицензирането, отдавна ще съм пукясал.

Логиката в думите му беше древна и неоспорима.

– Ами доставките? Имате ли някакви пречки в това?

– Е, още не доставям. Засега обикалям да опозная хората, да си хваля инсталациите. Защо? Как мислите, ще си имам ли затруднения във вашия край?

Търговецът на техника избухна.

– И то какви! Затънал съм в поръчки. Платени в налични. Но покрай всички тези разправии с таанците май съм се запътил право към фалита.

Впусна се в дълги оплаквания, допълнени и обогатени от вмятанията на бавно растящата тълпа, наред която седеше Махони.

Разказваха му за подлите мързеливи таанци, за нападенията срещу имотите и собствените си ответни удари. Разказваха му за икономика, изпаднала в почти пълно вцепенение, за некадърни ченгета и още безполезни войски в имперските гарнизони.

Споделиха и подозренията си: загадъчни светлини над общините на таанците, вероятно трупане на оръжия и промъквачи се професионални таански войници, за да подпомогнат своите долни събратя.

Естествено заселниците от Империята нямаше в какво да бъдат упрекнати. Толкова упорито се стараели да не се огънат под товара на негодите. Всеки в кръчмата бил правил жертви, нали така? Ами че те дори опоскали солидно банковите си сметки, за да си купят оръжия, с които да бранят своите стопанства и собствеността на Империята.

През цялото време Махони оставяше лицето си да помрачнява, за да покаже, че е съгласен с тях. Рядко ги прекъсваше освен с по някое пръхтене и поръчка на още едно питие за всекиго.

До края на вечерта можеше да попълни цял микрофиш с разузнавателна информация.

Започваше и да осъзнава, че положението в корпуса „Меркурий“ е още по-лошо, отколкото го бе обяснил на Императора. Сведенията, които трупаше, напълно се разминаваха с всичко, съобщавано на Императора. В Пограничните светове корпусът беше просмукан с провокатори, покварен и разнебитен.

От такива тъпотии дори на един честен ирландец можеше да му се отще да пие.

16.

– ... и значи тогава рекохме на тая имперска купчина дракх да си завре изостаналите данъци, където светилото не огрява, и да се разкара

на майната си от нашия окръг.

Едрата таанка избухна в гръмогласен смях от историята на Махони и го плесна здравата по гърба.

– Само тъй трябва да се постъпва с тях – насърчи го тя. Оригна се мощно на бира и надникна в нощта. – Завий тук.

Махони я послуша и скоро изкара колата върху билото на някакво възвишение. Точно пред тях засия таанската комунална ферма, ръководена от неговата спътничка. Беше се запознал с нея в местното леговище за накваване на гърлото. Фреда беше висока и тежка жена на средна възраст и от много години се грижеше за благосъстоянието на голяма таанска общност. След огромно количество бира, прокарвана в стомасите с помощта на десетина шишенца от неговата ракия, станаха първи дружки.

Махони охотно прие поканата ѝ да прекара няколко дни в нейната общност, та да види „как се върши работа по тия краища“. Тя го увери, че ще има от какво да си извлече поука. Той смяташе, че ще стане точно така, само че заради откъслечните слухове и пианските приказки, които го бяха накарали да дойде насам.

Дори нощем общината изглеждаше внушително. Когато доближиха, Махони различи множество големи казарми от стомана, заобиколени с наглед доста добра охранителна система и гадна ограда от режеща тел. Щом стигнаха портата на главния вход, пред тях се изпречиха двама тежковъоръжени таански фермери.

Вместо поздрав Фреда им подвикна няколко дружески мръсотийки.

– Кой е тоя тип, шефке? – пожела да научи единият.

– Приятелчето е търговец – осведоми го Фреда. – Свестен човек. Тъй порка, че всички освен мене изпадаха под масата.

Двамата се подсмихнаха. Махони се досети, че държеливостта на алкохол е само едно от многото неща, с които е прочута Фреда. Бе му се наложило да погълне тайно едва ли не половината си запаси от хапчета за изтрезняване тази вечер, за да опази главата си сравнително ясна.

– Ще го настаня в мойта къща – продължи тя. – Що някой от вас не го поразведе да огледа, като се зазори?

– А какво искате да видите, господине? – попита другият таанец.

Махони долови намек за подозрение.

Фреда може да им беше началник, но едва ли приемаха на доверие преценката ѝ за непознат, когато е толкова пиана.

– Имате ли свине? – попита ирландецът.

– То се знае, че имаме свине. Да не мислите, че само ровичкаме

земята?

Махони изпръхтя.

– Не, ама много си падам по свинете. Цял живот ги изучавам. Томове мога аз да напиша за тия ми ти свине.

– Бива го и да приказва за тях – допълни Фреда. – Проглуши ми ушите, докато не го напих както трябва, та да приказва за друго.

Двамата таанци, пазещи портата, се поотпуснаха. Спогледаха се ухилени и им махнаха да минат с колата.

Махони се събуди от ослепителни слънчеви лъчи, проникнали през зарешетения прозорец на неговата стая, и от гръмки отсечени заповеди. Главата му туптеше от прекаляването снощи – часове наред все вдигаха наизравици с Фреда.

Разнесоха се още викове. Звучаха особено. Може би като команди? По навик изпръхтя, от което раздразнената лигавица в носа го засмъдя, надигна се от койката и започна да се облича. „А сега, Йън, да видим какво има за гледане“.

Замига, щом излезе навън. И първото нещо, което му попадна пред очите, изненада дори него.

Неколцина мъже прекарваха над двадесет таански юноши през полоса с препятствия с твърде военен вид. „Хо-хо, Махони, мойто момче. Хо-хо ли? Гадост“. Примъкна се до един от мъжете и позяпа как се справят хлапетата. Ако някое забавеше темпото или се оплетеше в препятствие, незабавно предизвикваше присмехулни викове от възрастните.

– Приятел, какво е туй тук?

Мъжът го изгледа.

– А, ти ще да си търговецът, дето отседна при Фреда?

Вместо потвърждение Махони изпръхтя.

– Ами да ти отговоря, господине – малко физически упражнения за момчурляците. Да не са пухкави като бебета.

„Да бе“.

– Добре сте се сетили – каза на глас. – Напоследък младите са доста мързеливички. Трябва да им се стягат юздите.

Взря се в преградата от намотана бодлива тел, над която скачаше едър таански младеж.

– Тая пък джунджурия каква е?

– О, това е таралежът. Направихме го да е висок колкото оградите

наоколо.

Махони се почеса по шията, за да не издаде реакцията си. Значи го наричаш „таралеж“, мой човек? Вече *знаеше*, че мъжът до него не е беден таански селяндур, а професионален войник, изпратен от таанското командване да подготви младо пушечно месо за предстоящата касапница.

– Голяма беля ще да е за гащите – пошегува се Махони и разтърка въображаема драскотина на задника си.

Мъжът сметна репликата му за много смешна и подхвърли:

– Е, гащите поне можеш да ги зашиеш.

Следващите два дни Махони се мотаеше лениво из стопанството – а то благоденстваше дори според мерките на имперските заселници, – подхващаше нехайни разговори, завързваше нехайни приятелства и се тъпчеше с изобилните порции, които поднасяха от кухнята на комуналната ферма.

Освен първия набивач се на очи войник и може би още един-двама останалите като че ли бяха такива, за каквито се представяха. Значи си имаше работа с неколкостотин усърдни таански селяни, на които им бе писнало от бедността, наложена им с принуда от имперското мнозинство, и които бяха обединили способностите и парите си, за да си изкарват прехраната.

От историите, които чуваше на трапезата, отсъди, че техните успехи не са били лесна хапка за преглъщане от местните величия или богатите имперски фермери. Имало много нападения – някои от тях доста опустошителни.

Махони разбираше защо тези селяни толкова охотно са приели промъкналите се при тях войничета. Вече можеха да се защитят. А и от изтърваните приказки личеше, че смятат дори това за временно решение. Рано или късно, ако не се случеше нещо друго, комуната щеше да загине. Махони се досети, че таанските войници обещават фермерите да бъдат спасени навреме от своята империя. Някой ден таански кораби щяха да изскочат с вой иззад хоризонта и всички заселници щяха да се вдигнат като един рамо до рамо със събратята си.

Знаеше от опит, че всъщност всички тези хлапета заедно с бащите и майките си ще послужат за кървав щит пред професионалистите.

Не правеше ли същото и той, когато беше в секция „Богомолка“?

Фермерите не му забраняваха нищо. Оставяха го да ходи където си

поиска... освен на едно място. Щом го доближеше, полака го избутваха оттам. На половин километър от свинарниците имаше голям, съвсем съвременен (поне за Пограничните светове) зърнен силоз. Макар да беше заводска изработка, пак излизаше скъпичко да си го внесат и издигнат тук.

Отначало прояви интерес към него, колкото да си играе ролята. Всъщност изобщо не му пукаше.

– А, туй ли – отвърна човекът, който го развеждаше. – Обикновен силоз. Няма к'во толкова да му гледаш. Я ела да ти покажа инкубаторите. Хайде на бас, че не си виждал през живота си толкова пиленца да се излюпват наведнъж.

Това не беше птицеферма. Отглеждаха птиците за собствената си трапеза. Следователно и инкубаторът не беше чак такава машина, че да зарадва окоето на стар фермер.

Е, какво ли имаше в силоза? Махони уж случайно подмяташе въпроси. И всеки път сменяха темата. „Йън – рече той, – време е да рискуваш тоя твой хубав ирландски гъз“.

Измъкна се навън в последната нощ от гостуването си, промъкна се като призрак през стопанството до полосата с препятствията, после и покрай грухтящите свине. Лесна работа. По пътя към силоза зърна един от войниците да хърка на пост. Ама че дисциплина...

Скоро се озова в силоза. Единственото охранително устройство беше първобитен душач и той бързо го неутрализира.

Силозът се оказа подозрително празен. Имаше само няколко тона зърно. А хамбарите из фермата прасяха по шевовете, значи в стопанството имаха нужда и от това пространство.

Дори новак в „Богомолка“ би открил тайния склад с оръжие за брони минути. Махони го намери почти с първото плъзгане на лъча от фенерчето из вътрешността на съоръжението.

До едната стена бе забутана голяма потрошена сламопреса. Нямаше какво да се прави с нея в силос, а и тук не беше подходящо място за ремонтна работилница. Беше цялата ръждясала, ако не се броеше шарнирът на един лост, който лъщеше от смазка. Махони го дръгна и му се наложи да отскочи, защото парче от пода се отмести със съскане.

Под сламопресата имаше подземие с почти същата площ като силоса. В него бяха старателно подредени в запечатани сандъци всевъзможни оръжия. И може би половината от тях бяха неизползваеми от селяни

с подготовка, за която Махони вече имаше представа. Тези неща бяха за професионалисти.

Дочу шумолене на дребен гризач малко вляво зад гърба си. Гризач? В съвременен силов?

Преметна се надясно и сякаш механичен чук се плъзна по слепоочието му. Претърколи се наляво, после пак надясно и чу глухия тропот, с който нещо ужасно тежко и остро се заби в земята.

Изправи се със скок и долови едро петно мрак да налита към него. Измъкна мъничка зашеметяваща граната, метна я и се просна на пода, покрил главата си с ръце. Раменете му се напрегнаха в очакване на удара, а после едва ли не му се стори, че избухване на рентгенови лъчи пронаиза дланите му.

Минаха много секунди в замайване, преди Махони да се надигне. Мъчеше замътената си глава да проумее какво се е случило.

Зашеметяващата граната създаваше времеви изблик, който заличаваше от паметта най-скорошните спомени, както и следващите няколко часа. Доколкото Махони успя да прецени, губеха му се само няколко секунди.

Насочи лъча на фенерчето към свляклата се наблизко тъмна фигура. Ами да. Войникът, който бе спал на пост. Сигурно имаше и друга охранителна система освен онази, която бе обезвредил.

Махони я намери и я изключи. Извлече своя мирно хъркащ противник навън и го настани удобно в храстите, където си му беше мястото. После отново включи двете системи и се промъкна в стаята си.

На следващия ден се сбогува гръмогласно и весело с новите си приятели сред таанците – раздаваше подаръчета, шегички и целувки, където бяха уместни.

Пробута на задрямалия снощи часови няколко шишенца ракия, онзи грейна, тупна го по гърба и му заръча непременно да се отбие при тях, ако пак наmine наблизко.

Поканата беше искрена.

17.

– Аз мога да ви кажа как да си решим проблемите с таанците – отсече фермерът. – И за тази работа хич не ни трябва проклетото правителство!

Беше тантурест мъж с меки длани. Имотът му заемаше много пъти

по-голяма площ от таанската комунална ферма, която Махони бе посетил неотдавна. Доколкото Йън схващаше, този преселник от Империята прекарваше времето си в тракане по клавиатурата на компютъра или в шушу-мушу с банкерите си.

Сви вежди, за да покаже сериозен интерес. Седяха около масата на вечеря с човека, неговата дундеста жена с розови бузи и многобройното котило противни дечица. Едно от наглите непрокопсаничета се опитваше да привлече вниманието му, като го тупаше по ръкава с лъжица, от която капеше сос.

– Един момент, синко – укроти го Махони, – първо да чуя какво иска да каже баща ти.

„Ах, ти, гадинке, ще ти извия вратлето, само да ме тупнеш още веднъж с лъжицата!“

– Продължавайте – подкани той фермера. – Тази тема засяга всички ни.

– Адски вярно – потвърди мъжът. – Тези таанци са по-гнусни от дракх и ни смучат кръвчицата.

– Моля те, скъпи – намеси се съпругата. – Не пред децата. – Тя изви глава да погледне Махони. – Надявам се, че ще простите на съпруга ми за тези изрази.

Ирландецът се усмихна с разбиране.

– И по-лоши съм чувал.

Жената се изкиска.

– И аз. Все пак... Ако ви се наложи да *живеете* до тези таанци, ще ви стане ясно защо съпругът ми се разгорещява толкова. Те наистина са... – тя се приведе към Махони, за да подчертае думите си – ... *различни* от нас, сещате се.

– Представям си – увери я той.

Облегна се удобно с чаша портвайн след вечерята, за да изслуша словоизлиянията на фермера по въпроса. От тях би потръпнал и някой тиран.

Махони беше абсолютно сигурен какво ще включи в доклада си до Вечния император. Само че го мъчеха силни съмнения. Например кои в случая са героите и кои – злодеите?

– Да, моля ви – съгласи се той. – Още мъничко портвайн ще ми се отрази добре.

18.

Заниманията в Имперската летателна школа, Втори етап или фаза отначало се провеждаха в открития космос. Стен и останалите в курса, вече наричани само „мистър“ независимо от пола или дори принадлежността към човешкия род, започнаха с херметизирани „пърпоретки“ – космическите таксита.

Учи се... научи се и с червата... в коя посока да прилагаш силата. Разбери кога да спиращ. Научи се да изчисляваш проста орбита от точка А до (видяната на радара) точка Б. После го направи отново.

Щом овладяха уменията, ги напъхаха в истински кораби. Мина още време, докато се научат, все още в космоса, как да работят с помощните двигатели Юкава.

Колкото по-изкусно действаха, толкова по-напрегнато им набиваха навигацията в главите. Разбира се, кораб с включен АМ2-двигател трудно би се насочил по своя „курс“ иначе освен с математически изчисления.

Въпреки тревогите си, че не го бива в сметките, Стен все някак се справяше. Все още имаше нужда в някоя от почивките да му помага Бишоп, но започваше да му олеква.

Според него му помагаше и обстоятелството, че не беше зелен новобранец. През времето в „Богомолка“ бе преживял какви ли не истински схватки – от масиран планетарен десант през индивидуално проникване до сражения кораб срещу кораб. В паметта си бе струпал огромна база данни от личния си опит, затова му беше по-лесно да си представи голите числа като скапан грамадански астероид, чиято орбита е най-добре да не пресичаш.

От друга страна обаче тъкмо заради този опит понякога му беше трудно да си държи устата затворена.

Втори етап от обучението не приличаше на Първи по това, че наглед инструкторите се стремяха всички курсанти да го завършат. Но положението отново беше далеч от идеалното.

Твърде голяма част от тактическите занимания беше чиста теория, преподавана от инструктори без нито един боен полет в живота си или от запасняци, призовани на служба заради мобилизацията.

А опитът подсказваше на Стен, че много от наученото е страхотен начин да се самоубиеш. Съмняваше се и в знанията, които не можеше да прецени – дали и те са същата заблуда?

Великолепна тема за чесане на езиците. Но само той и Бишоп можеха да кажат нещо съществено, за другите тя скоро се превърна в удобен повод да оплюят поредния инструктор, оглавил през седмицата списъка „Най-мразените типове“.

Обучението продължаваше. Всички курсанти получиха оценка, че поне са годни за открития космос.

И започна тежкият период: кацания, излитания, маневри на светове с разнообразна атмосфера, климат и гравитация. Досега бяха отпаднали само десетина кадети, загинаха само трима.

А после стана опасно.

Лотор имаше един лош навик... който го погуби.

Доста надарен пилот, той беше над средата в класирането на курса. По-късно Стен научи, че недостатъкът му се среща често.

Лотор си въобразяваше, че полетът е приключил успешно, щом корабът му стигнеше до момента за кацане. Ш'аарл'т неуморно му повтаряше баналната истина, че никой полет не е стигнал до завършека си, преди пилотът да се е настанил в бара и да допива втората чаша.

Тази самонадеяност не се смяташе за прекалено опасна в епоха, когато бе овладяна антигравитацията. Лотор вероятно би могъл да изкара няколко живота поред с лични или търговски кораби, без да се натъкне на проблеми.

Само че имперското обучение предвиждаше и необичайни положения.

Ситуацията: Боен екип трябваше да бъде стоварен на свят, около който има почти чист вакуум. Повърхността се състоеше от силикатен прах, натрупал се в двадесетметров слой. От пълните с прах падини стърчаха остри като ножове зъбери.

Изискванията: Бойният екип трябваше да проникне незабелязано. Кацане с двигателите Юкава би вдигнало толкова прах, че да се образува и увисне за часове огромен облак, което непременно би издало екипа. Освен това при кацането си корабът не биваше да остави следа.

Решението: Задържаш кораба във вертикално положение петдесет метра над земята. Изключваш двигателите Юкава и се спускаш с генераторите на Маклийн. Задържаш се сантиметри над повърхността толкова време, че въображаемият боен екип да се стовари, после отлиташ.

Пилот-инструкторът даде задачата на Лотор, който я анализира и откри правилното решение.

Двамата се намираха в лек шурмови кораб от клас „Конърс“ с делтовидни криле. В обучението на пилотите не само се предвиждаха извънредни ситуации, но понякога (съвсем правилно) се използваша неподходящи кораби. Стен признаваше ползата от това – бе прекарал достатъчно време в сражения, за да знае, че когато човек има отчаяна нужда от гаечен ключ, понякога по неволя ще се примири и с клещи.

Но широките криле се оказаха последният пирон в ковчега.

Лотор вдигна носа на кораба и намали тягата в двигателите Юкава. Корабът пропадна около метър и той го задържа с генераторите на Маклийн. Полека намаляваше мощността и корабът плавно доближи праха долу.

Капанът на антигравитационното екраниране, разбира се, е скрит във факта, че „надолу“ е посока само спрямо генератора и няма никаква връзка с това къде трябва да е „истинската“ отвесна линия.

Корабът се намираше на три метра височина и според сетивата на Лотор се спускаше почти вертикално. Той явно реши, че това е достатъчно, затова занули генератора.

Корабът пропадна още един метър и едното крило се удари в щръкнала скала. Корабът се катурна.

Според дистанционния запис на полета пилот-инструкторът бе натиснал бутона за генераторите на Маклийн в същия миг, когато Лотор се бе досетил, че нещо е потръгнало твърде зле.

Лотор наду тягата в двигателите Юкава. Докато получи мощност, корабът полегна почти хоризонтално. Рязкото ускорение, съчетано с тласъка от генераторите на Маклийн, го завъртя като пумпал.

Завихреният прахоляк почти не позволяваше да се види краят. Камерите бяха записали само вероятен червеникав взрив от разпукването на кабината като консервена кутия и експлозията на въздуха в кораба.

Планетарният ден почти отмина, преди прахът да се слегне. Спасителните групи навлязоха опипом в търсене на тела. Така и не намериха трупове на Лотор и пилот-инструктора.

Стен, Шаарлът и Бишоп си направиха свой помен и се опитаха да вкусят от всеки вид бира, до който Лотор не се бе докопал преди смъртта си.

19.

И други от курса загиваха – някои тъпо, други неизбежно.

Оцелелите научаваха онова, което беше известно на Стен: колкото и да скърбиш, няма да ги възкресиш. Животът – а и летателната школа – продължава.

Казармите на школата не бяха толкова разкошни като онези през Първи етап, в които имаше толкова психокапани. Затова пък даваха отпуск, а и облекчаваха натиска върху кадетите, колкото да имат време за размътане на главите... и за приказки.

Любимата тема беше „Какво ще стане после?“. Съкурсниците на Стен много се палеха по нея. Разбира се, за всекиго се подразбираше, че лично той ще успее да получи пилотската си значка.

Особено интересен им беше въпросът „Какво ще стане после?“, отнасящ се за Стен. Повечето кадети бяха или новопостъпили, или от сержантския състав – при завършване щяха да ги произведат в подофицери или в лейтенанти. Имаше малцина като него – не само офицери, но и със средно висок чин. Захващаха се да нищят въпроса как би постъпил флотът с бивш армеец, който се е поиздигнал в таблицата за ранговете.

– Нашичкият Стен е загазил – заяви Ш'аарл'т. – На капитан трети ранг се полага най-малко разрушител. Само че за да командваш разрушител, трябва да си много печен пилот. Значи нашичкият Стен няма шанс.

Вместо да отговори, той използва един от зъбите й, за да си отвори следващата бира.

– Всичко е заради амбициите му – добави Бишоп. – Капитан Стен е чул от някого, че след пенсионирането адмиралите си намират по-сладка работа от изхвърлените кашици, а той виждал само такова бъдеще пред себе си. Затова се е преместил. Жалко, капитане. Вече си представям какво те чака. Ти ще си единственият в цялата Империя завеждащ детската градина на базата с пилотска квалификация.

Стен издуха пяната от чашата си.

– Чешете си езиците колкото искате. Открай време съм убеден, че младшите офицери трябва да имат свобода на мнението. Но помнете... в деня на дипломирането искам да видя как се отдава чест по устав! И стойка мирно с изпружени осем крака!

Стен откри, че има неподозирана способност, и проумя, че Айда, пилот в „Богомолка“, сигурно е била щедро надарена с нея. Тази способност можеше да бъде описана като механичен усет за пространството. Прилагаше същите неосъзнати възприятия, пазещи го от блъскане в

масите при ходене, и към корабите, с които се учеше да лети. Някак „усещаше“ къде е носът на кораба и докъде се простират обтекаемите повърхности (ако изобщо ги имаше).

Нито веднъж не задра в ръба на входен люк при излитане или кацане. Но един ден се наложи да узнае, че и неговите способности несъмнено си имат предел.

Курсът тъкмо бе започнал да се упражнява с тежки щурмови лихтере – огромните туловища, които носеха капсулите с конусовидни върхове, изстрелвани при планетарни десанти. От естетична гледна точка лихтерите приличаха на търговски товарач, заболял от смъртоносен оток. Стен намрази тези чудовища. И положението никак не се подобряваше от факта, че командната зала на кораба бе заровена някъде по средата. Той обаче прикри неприязънта си и послушно разкарваше насамнатам този космически шлеп.

В края на деня курсантите получаваха заповед да приберат корабите си в доковете. Маневрата беше простичка – издигаш кораба с антигравитация, обръщаш тягата в двигателя Юкава и преместваш лихтера в неговия не по-малко чудовищен хангар. Имаше предостатъчно екрани за заден обзор, а и робот от типа „следвай ме“ сочеше центъра на хангара.

Но Стен някак загуби ориентация... а Империята загуби един хангар.

Съвсем бавно и величествено лихтерът се заби в едната стена. Също толкова величествено покривът на хангара се срути върху кораба.

Здраво бронираният лихтер не пострада. Но Стен по принуда преся вътре шест часа, за да махнат отломките, и слушаше нескончаемия трактат за неговите качества на пилот, произнесен от инструктора. А съкурсниците му дълго не го оставиха да забрави случката.

20.

Стен обожаваше тактическите кораби, тези дребни грубиянчета. Такива като него бяха нищожно малцинство.

Тактическите кораби с екипаж от един до двадесет души бяха многоцелеви съдове и ги използваша за близко разузнаване, светкавични удари по единични цели, атаки срещу наземни цели, а в случай на мащабна операция те бяха първата вълна, връхлитаща врага – тъкмо мисии, в които войникът Стен се чувстваше съвсем на място.

Това не му даваше логически обосновани причини да ги харесва. Те представляваха свръхмощни, извънредно маневрени (дотоам, че ставаха излишно игриви) оръжейни платформи.

Нищо не пречи да проектираш кораб, предназначен за какво ли не, но накрая, шеш не шеш, ще правиш компромиси. И понеже нямаше никакви компромиси в съчетанието скорост – маневреност – ударна мощ, в един тактически кораб просто не оставаше място за броня и удобства.

Стен обичаше да снижава кораба в атмосфера – ръцете и краката му танцуваха по уредите за управление, докато превключваше от АМ2 към двигателите Юкава, излизаше от устремното пикиране толкова близо до повърхността, че да усети как земята профучава назад под него, прилепяше се към контурите на местността, за да се крие под хоризонта на електронното наблюдение. Обичаше и възможността да си виси в пространството и бавно да маневрира към туловището на линеен кораб, без да го открият, да докосва бутона „ИЗСТРЕЛВАНЕ“ и да вижда как тромавото бойно чудовище „избухва“ на екрана му, когато симулаторът записваше и преобразуваше учебната атака в „преживяване“. За него беше истинско удоволствие, че може да пъкне тактическия кораб в едва ли не всяко убежище, за да се скрие от цяла ескадрила търсеци го разрушители.

Според съкурсниците му това беше забавно, но така човек си гарантирал твърде кратка, ако ще и да е славна, военна кариера.

– Ти как мислиш, по дяволите, защо поначало се намърдах в летателната школа? – каза му Бишоп. – Някъде към третото кацане с Гвардията ми просветна в главата, че ония копелета пилотите се мъчат да ме загробят. Говоря ти за *нашите*. Бавно загряваш, капитане. Нищо чудно, че са те произвели в скапан офицер.

Но май взе да се прояснява, че Стен е прекалил с влюбването си в тактическите кораби. Няколко седмици преди завършването го извикаха на събеседване с коменданта на школата и половин дузина пилот-инструктори. И наред разговора той взе да проумява, че им е щукнало да го направят инструктор.

Той позеленя. Работата в тила го привличаше колкото и идеята да си присади нов грездей. Освен това беше твърде опасно да си пилот-инструктор заради всичките запасници и новаци сред кадетите. Не изглеждаше обаче някой да се интересува от мнението му.

Този път Ш'аарл'т и Бишоп му съчувстваха от душа, вместо да се заяждат с него. Да си пилот-инструктор бе тежка участ – не по-лоша от смъртта, но нямаше голяма разлика.

Страховете му се оправдаха. Научи, че е избран да остане в летателната школа като инструктор. Дори била подготвена заповедта в отдела по личния състав на флота.

Но тази заповед бе отменена някак, преди да е стигнала до Стен. И бяха дадени други, изрични нареждания... от „най-високо равнище“, както гласеше съпровождащият факс до коменданта на школата.

Комендантът възрази, но някой го просвети, че това „най-високо равнище“ е на самия Първичен свят!

Стен стигна до извода, че най-голямата разлика между армията и флота е много по-голямата флотска учтивост.

Армейските заповеди грубо хващаха кашика за яката и му казваха къде да отиде, какво и кога да направи. Иначе лошо му се пише.

А флотските заповеди...

„На вас, капитан трети ранг Стен, е разпоредено и заповядано по волята на Вечния император да поемете командването на Тактически дивизион Y47L, който ще бъде предаден за експлоатация в имперския космодрум «Соуард».

Освен това ви е разпоредено и заповядано да заминете с Такдив Y47L, за да изпълнявате задачите, които ще ви бъдат възложени в района на системата Калтор.

Ще се представите на флотски адмирал Кс. Р. ван Дорман, 23-ти флот, и ще служите под негово командване.

По-подробни разпореждания ще получите на по-късна дата“.

Спасен! Спасен от Бога с многото имена.

Стен отдели време само да научи, че системата Калтор принадлежи към Пограничните светове – значи щеше да е съвсем близо до таанците, щом положението се сгорещи – после нададе весел вопъл и хукна да потърси приятелите си.

Имаше намерение да разцелува Ш'аарл'т.

По дяволите, толкова му беше хубаво, че можеше да разцелува и Бишоп.

Завършването на Втори етап изобщо не приличаше на последния ден в Подбора.

Дипломираните кагети хвърлиха главния пилот-инструктор във фонтана на школата. Когато комендантът на школата възрази съдържано, хвърлиха и него там.

Двамата възрастни офицери седяха до подмишниците в оцветената с виолетова боя вода и гледаха лудориите наоколо. Накрая комендантът се обърна към главния инструктор.

– Човек би очаквал, че за толкова години все ще им дойде наум нещо по-оригинално от обикновеното ни мятане в този фонтан.

Инструкторът беше зает да изстиска водата от шапката си и не отговори.

Шаарл'т, Бишоп и Стен се сбогуваха съзливо, зарекоха се да си пишат, да се срещат всяка година, изредиха и всички останали празни обещания, които хората на служба никога не изпълняват.

Шаарл'т още чакаше своите заповеди, а Бишоп получи точно такива, каквито искаше – да си хвърка с голям невъоръжен лихтер из небето от една неизследвана (значи и мирна) звездна система към друга.

Стен се чудеше дали изобщо ще види отново някого от тях.

21.

Нямаше никакво великолепие, всъщност внимаваха изобщо да минат без церемонии, когато лейди Атаго прехвърли командния си пункт от линейния кораб „Форез“ в безкрайно по-малкия „Женя“.

Адмирал Деска бе отделил немалко време през военната си кариера да проучва своята началничка. Тя презираше разните превземки и пресилвания на военните ритуали. Изискваше единствено човек да върши точно каквото му е казала, и то без да се двоуми нито секунда. Всякаква ненужна пищност я настройваше крайно подозрително.

Въпреки скромните си размери „Женя“ и другите кораби от неговия клас бяха същинско техническо чудо за таанците. Проектирането и конструирането им биха стрували дори на съответното управление в Имперския флот твърде солидна част от бюджета му.

„Женя“ бе предназначен за разполагане на мини от най-усъвършенствания вид – бойни действия, на които Имперският флот не обръщаше кой знае какво внимание.

Много отдавна Империята не бе воювала срещу равностоен противник. При цялата си жестокост Мюлеровите войни в края на краищата

бяха въстание с ограничен мащаб. Използваха мини в позиционната война, за да попречат на врага да напредва или за да осигурят защита на собствените си позиции. Можеха да бъдат поставяни и за препречване на собствените космически маршрути на противника. Според флотските стратегии мините просто нямаха значение.

Другата причина флотът да е безразличен към минирането беше липсата на романтика в него. Мината е тежка буца метал, оставена неподвижно, докато нещо не я накара да направи „бум“, обикновено дълго след като миноносецът е отпратил нанякъде. Специалистите по миниране не получаваха медали за героизъм, макар че мините – в космоса, на сушата или във водата – си оставаха един от най-смъртоносните и евтини начини да унищожиш врага.

Таанците не си падаха по блясъка на славата, а по всевъзможните начини да спечелят войната. И „Женя“ беше сред ключовите фактори за бъдещето им.

Този кораб беше в състояние да разполага усъвършенствани космически мини от невиджан досега модел, и то с немислима скорост. Всяка мина по същество представляваше атомно торпедо, което незабавно засичаше всеки кораб в околността. „Приятелският“ кораб предаваше опознавателния си код, мината го разпознаваше и го оставяше на мира. Вражески кораб или такъв, който не предава валидния в момента код, щеше да се натъкне на коренно различна реакция. Мината (заедно с много други в съответния сектор) щеше да се задейства и да се устреми към вражеския кораб. И понеже във всяко поле щеше да има хиляди мини, дори най-тежко въоръженият имперски линеен кораб щеше да е обречен.

Таанците се бяха справили и с друг проблем. Космическите бойни действия, дори ако фронтовите линии са очертани ясно, се отличават с голяма мобилност и обстановката се променя бързо. Оттеглянето и нападението през собствените минни полета можеше да се окаже гибелно, дори мините да разпознаеха кораба като свой. Те си оставаха внушителни тежки тела, на които не бива да налетиш с голяма скорост. А при промяна в бойната обстановка можеше и да се наложи минното поле да бъде изоставено – необходими са много време и предпазливост, за да си прибереш мините и да ги разположиш другаде.

„Женя“ можеше да прибира и да поставя наново мините почти със същата бързина, с която ги разпръскваше. Интересен начин да създаваш, ограничаваш или променяш полето, в което врагът ще бъде принуден да се сражава... поне на теория.

Корабите от типа на „Женя“ още не бяха доказали предимствата си. Таанците толкова припряно увеличаваха флота си, че имаше множество провали – и всички до един завършваха с гибелта на цели екипажи.

Деска беше убеден, че всички проблеми с „Женя“ и останалите съдове от този клас са премахнати, но не достатъчно, за да рискува живота на лейди Атаго. Обясни ѝ това, а тя го изслуша с привиден интерес и се позамисли.

– Свикайте екипажа – нареди накрая.

Макар да беше малоброен, екипажът запълни столовата на „Женя“. Лейди Атаго изчака кротко всички да се съберат и заговори:

– Задачата ни днес е да докажем качествата на „Женя“. От нашия успех зависят много неща. Разбирате това, нали?

Никой не продума. Слушателите ѝ едва смееха да дишат. Усети се обаче изострянето на вниманието им.

– Досегашните изпитания завършваха разочаровашо – продължи тя. – Затова съм с вас днес. Ако вие умрете, ще умра и аз. Следователно от всекиго се изисква да изпълнява своите конкретни задължения, като дава всичко от себе си.

Тя огледа помещението с неизменния си поглед, от който лъхаше космически студ.

– Не е нужно да подчертавам – дозасили ефекта от думите си, – че провалим ли се и днес, за никого от вас няма да е добре, ако се окаже сред малцината оцелели.

Тя сведе поглед и бръсна с нокът пращинка от безупречно чистата маса.

На екипажа бе заповядано да се разотиде.

Автоматичният тактически кораб се носеше с пълна мощност към „Женя“. Между робота и миноносеца висеше рехав облак от новия вид мини. Лейди Атаго се взираше съсредоточено в контролния екран.

– Докладвайте.

– Всички мини отчитат доближаващия кораб като приятелски.

– Променете опознавателния код.

По челото на техника избиха капки пот. Точно в този момент бе имало злополуки. Твърде често след промяната на кода мините или отказваха да нападнат кораба, който вече не се представяше като приятелски, или се устремяваха към всички кораби наоколо, включително миноносеца.

Този път контролният пулт едва имаше време да съобщи за промяната и да приеме съобщението от мините за вражески кораб, преди шест от тях да се изстрелят.

Роботът отвърна с противокорабни ракети. Две от мините избухнаха на разстояние.

Третата се заби в робота и разкъса корпуса му. След по-малко от секунда още двадесетина подгониха отломките. Останалите отбелязаха унищожаването на целта и се върнаха към наблюдението.

– Мините реагираха ли по някакъв начин на електронното противодействие от страна на робота? – попита лейди Атаго.

Техникът погледна друг екран.

– Никаква реакция. Всички сигнали, излъчени от врага, са били пренебрегнати след разпознаването му.

Лейди Атаго отмести поглед от екрана към адмирал Деска и позволи на едната си свършена вежда да се повдигне с милиметър.

– Адмирале, можете да уведомите съвета, че започваме серийно производство.

Половин час по-късно „Форез“ отново беше флагмански кораб.

Лейди Атаго спокойно се върна към своите карти и бойни планове.

22.

Стен се приземи на Кавит, централния свят в системата Калтор, като капитан без флот. Освен другите си недостатъци, тактическите кораби имаха миниатюрни трюмове за припаси, които ограничаваха обсега им. А и твърде фините им двигатели се нуждаеха от много по-честа поддръжка в сравнение с останалите космически апарати на Империята. Затова четирите кораба, които Стен щеше да командва, бяха натоварени в лихтер и сега се намираха някъде между Соуард и Кавит.

А той прекоси огромното разстояние от Първичен свят до Кавит като обикновен пътник. Запълни пътуването с разглеждане на снимки, схеми, резюмета и обемни проекции, захласнат като по първата си любов.

Отдели част от времето за бързо, но подробно запознаване с планетата, която щеше да бъде негова база. По размери Кавит беше около две трети от Първичен свят и нямаше голямо население. Липсваше и развитата промишленост – планета предимно на селски стопани с малко риболов и дърводобив. И по климата си приличаше на Първичен свят – доста

умерен, макар и с повечко снеговалежи.

Иначе Стен поглъщаше всяка подробност, свързана с неговите кораби. Нямаше значение, че засега командваше само четири нови-новенички съда от клас „Бълкли“ и себе си. Щом пристигнеше на Кавит, щеше да лети със свой кораб.

Пристигна в Соуард малко преди четирите му кораба да бъдат „предадени за експлоатация“. Нямаше особена тържественост – производителят на корпусите ги прехвърли в корабостроителница-подизпълнител, транспортен кран ги пое в завършен вид без въоръжението, електрониката, уредите за управление и обзавеждането за екипажа и ги премести през огромния завод.

Макар да бяха недовършени, Стен се влюби в тях, щом ги зърна – източени като игли. Информацията в новия микрофиш на „Джейн“ беше същинска поезия:

„6406.795 ТАКТИЧЕСКИ ЩУРМОВИ КОРАБ

Имаше слухове, че Империята създава нов клас тактически кораби, но тъй като до момента те не могат да бъдат потвърдени, сведенията трябва да се смятат за непроверени. Наученото досега подсказва, че тези кораби са предназначени да заместят и заменят с по-добри съдове няколко намиращи се на въоръжение класове, които се смятат за крайно остарели.

Смята се, че класът ще носи наименованието БЪЛКЛИ. Предполага се, че производството е започнало, но няма информация за колко кораба са сключени договори, нито за датите, на които ще бъдат въведени на въоръжение. Повтаряме – всички сведения са напълно непотвърдени“.

Стен се досети, че редакторът на „Джейн“ се е упражнявал в прасратата игричка „права се на ударен“, защото останалите данни бяха адски близо до истината и това не му харесваше.

„ХАРАКТЕРИСТИКИ:

ТИП: Флотски патрулен кораб.

ДЪЛЖИНА: Ок. 90 метра (всъщност беше 97 метра).

ИНЕРТНА МАСА: 1400 тона.

ЧИСЛЕНОСТ НА ЕКИПАЖА: Неизвестна.

ВЪОРЪЖЕНИЕ: Неизвестно, но може да се допусне, че ще е много по-мощно от досегашните кораби в тази категория“.

Останалото беше дълга колонка от „неизвестно“. Стен можеше да я попълни.

Всеки кораб трябваше да има екипаж от дванадесет души – трима офицери (командир, заместник/оръжейник, инженер) и деветима от нисшия състав.

„Бълкли“ *наистина* имаха мощно въоръжение.

За близък бой разполагаха с две многоцевни скорострелни оръдия. В сражения на средна дистанция използваша осем пускови установки за ракети „Гоблин VI“ с подобрени „мозъци“ и бойна глава с мощност 10 килотона. Имаше три ракети за всяка установка.

За отбрана имаха ограничени противоракетни средства – пет ракети клас „Лисица“, но и извънредно сложна система за електронно противодействие.

Корабите „Бълкли“ или се промъкваша незабелязано, или се откъсваха и бягаха при сблъсък. Но бяха замислени преди всичко като изтребители на кораби.

Главното им оръжие беше „Кали“ – тежка двайсетметрова ракета с бойна глава от 60 мегатона. В издутото тяло на ракетата бе напъхан компютър, почти равен по възможности на корабния, както и съвсем необикновена апаратура за електронно противодействие. Ракетата се изстрелваше от тръба, заемаща цялата надлъжна ос на кораба, а около тръбата бяха подредени още три ракети.

При такава огнева мощ и чудовищни двигатели помещенията за екипажа бяха жалки. Обемът на капитанската каюта беше колкото килер, койката и бюрото се прибираха в стените. Тя предлагаше най-голямо уединение, дори си имаше завеса, която отделяше командира от останалите. Другите двама офицери се настаняваха заедно в каюта колкото неговата. Койките за екипажа бяха подредени от двете страни на най-просторното помещение, съвместяващо зала за отдих, столова и кухня.

В такъв кораб можеха да си внесат само котка без опашка... по-точно котенце.

Голяма работа. Ако Стен беше любител на разкоша, щеше да направи избора на Бишоп и да лети с грамадните транспортни грозници.

23.

Стандартна задължителна гнусотия: след явяването си на нова служба офицерът трябва да се представи на новия си командир.

В Гвардията това означаваше, че човек трябваше да надене полупарадна униформа и да се яви в канцеларията на частта. Офицерът и новият му безстрашен предводител взаимно си взимаха мярката. На ново-дошлия се възлагаха задължения, изслушваше и каквито хитрини „старецът“ реши да сподели с него или да му пробута.

На Стен му се наложи да научи, че във флота се държат малко по-официално.

Връчиха му на ръка „поканата“ да се срещне с адмирал ван Дорман. Беше напечатана. На истинска хартия. А това, досети се Стен, означаваше пълна парадна униформа. Целият в бяло. С ръкавици. Гадост, дори прическа.

С припряно шетане и рушвети Стен накара ординареца, зачислен към временното му жилище в казармата за офицери-ергени, да изглади униформата с електростатична ютия и да вземе назаем или да открадне от някого бели ръкавици. С прическата беше лесно, защото Стен не пускаше косата си по-дълга от два сантиметра.

В картичката имаше молба да благоволи да се яви в 14.00. Той реши да тръгне час по-рано с цивилна гравикола из претърпканите улици на град Кавит. Въпреки това стигна пред главния портал на флотската база със запас от цели двадесет минути.

Ченето му увисна, когато часовият на портала провери единствено документите му за самоличност и със скупаещ вид даде знак колата да влезе.

„Прелестно – рече си Стен. – Вече сме на ръба на какво ли не, а шофьорите на такси могат да си влизат където пожелаят. Страхотна охрана, няма що“.

Плати за таксито, излезе и се опули.

Флагмански кораб на 23-ти флот беше имперският кръстосвач „Блатен паток“. Стен бе потърсил данните за кораба и узна, че е построен преди почти седемдесет и пет години и че вместо да го пратят за вторични суровини, го обновявали периодично. Описанието обаче изобщо не даваше представа колко страшно изглежда „Блатен паток“ – „страшно“ в смисъл отвратително.

Очевидно по времето на създаването си кръстосвачът е бил върхово постижение като корпус, мощност и въоръжение. Обновяването бе започнало с разрязването на кораба и добавянето на още 500 метра по средата. Следващото го бе украсило с издутини по корпуса.

По-късно хората, променящи конструкцията, изпаднали в отчаяна безизходица как да се справят с допълненията – „Блатен паток“ вече

можеше да бъде описан като тантурест кръстосвач, халосал се много яко в твърдо препятствие, без да се разпадне.

А като великолепен завършек на всичко върху корпуса стърчаха две добавки – кули, които веднага би припознал като свои всеки китайски император от династията Тан на древната Земя.

И понеже „Блатен паток“ никога не бе участвал в бойни действия, тези израстъци не пречеа. Корабът, излъскан до блясък, се използваше за церемониални посещения в ролята на флагман. Спускаше се в атмосферата достолепно като кралица-майка, която слиза по стъпала, пременена в бална рокля. Ако му се наложеше да проведе планетарна атака, „Блатен паток“ или щеше да загуби управление, или да се запремята не-удържимо. В аеродинамичен тунел модел на кораба би получил оценка за обтекаемост, колкото на свещник.

Стен се опомни, погледна си часовника и побърза да влезе в асансьора.

Когато излезе от него, завари не един, а четирима часови в пълна парадна униформа и един много отегчен, но много гиздав дежурен палубен офицер.

Отдаде чест на несъществуващото и недостъпно за погледа „бойно знаме“ – някъде в посока към кърмата, – после и на дежурния, след това му връчи копие от поканата и служебната си карта.

– О, Господи! – възкликна лейтенантът. – Капитане, допуснали сте голяма грешка.

– Нима?

– Тъй вярно, сър. Щабът на адмирал Дорман е в центъра.

„В центъра“ ли? Да не говореха на свой жаргон в този флот?

– Това не е ли флагманският кораб?

– Тъй вярно, сър. Но адмирал Дорман предпочита хотел „Карлтън“. Казва, че там имал повече простор за мисълта.

Стен го изгледа безмълвно.

– Сър, ще закъснеете прекалено. Нека изкарам един гравислед. Адмирал Дорман много държи на точността.

Чудничко начало на новата служба.

Дори адмирал Дорман да държеше на точността, изискването се отнасяше само за подчинените му.

Стен се добра до хотела препотен от паника – закъсняваше с двойсетина минути. Отведоха го до най-долния от трите апартамента, които

заемаше Дорман, той се представи на надутия флагмански секретар и му бе казано да седне и да чака.

И той зачака.

Но не скучаеше. „Преливащо от ужас изумление“ би бил по-точният израз за състоянието му, докато надаваше ухо на разговорите между влизашите и излизачи офицери.

– Разбира се, ще се постарая да обясня на адмирала колко е трудно да бъде премахнат слойт от анодното оксидиране, но и ти знаеш колко обича той сиянието на лъскавия бронз – казваше един дебел щабен офицер на един угрижен капитан на кораб.

– Чудесно. Договорихме се. Ти ми даваш Дж'рак за турнира по бокс, а аз ще ти отстъпя моите барабанисти и тръбачи – се чу от разговора между двама капитани на кораби.

– Лейтенант, изобщо няма да ви разреша такива учения. Вече изчерпахте квотата си от учебни ракети за това тримесечие.

– Но, сър, половината от екипажа ми са новобранци и аз...

– Лейтенант, аз съм се научил да изпълнявам заповеди. Не е ли време и вие да се научите на същото?

Но истинското стъписване нахлу у него, когато от един асансьор се изтърсиха двама души. Бяха просто прекрасни.

Капитан на кораб – млад, дързък, висок, хубав и рус. Съвсем неофициалните му бели дрехи прилягаха на стройното му тяло и подчертаваха мускулите му.

Спътничката му, също руса, носеше спортни шорти.

Смееха се, наслаждаваха се на лекия живот.

Стен ги намрази и в червата от пръв поглед.

Увлечени в бърборене, двамата го подминаха и тръгнаха по коридора. Жената изведнъж се извини, спря, стъпи върху облегалката на едно кресло и нагласи спортната си обувка. Очите ѝ най-спокойно прецениха Стен. После тя се засмя, хвана спътника си под ръка и двамата се скриха от погледа му. Във фигура като нейната беше почти невъзможно да не се заяпаш. И Стен си зяпаше.

– Абсолютно забранена територия, капитане – обади се флагманският секретар.

Не че на Стен му пукаше – но все пак изви вежда питащо.

– Дамата е дъщерята на адмирала.

Стен се канеше да подхвърли нещо ехидно, но го спаси бръмченето на комуникатора. Въведоха го в кабинета на адмирала.

Думата „кабинет“ изобщо не отдаваше дължимото на това помещение. Според Стен по-царствено изглеждаха само някои церемониални зали в двореца на Императора. Винаги склонен към цинизъм, той се зачуди дали обзавеждането е купено с лични пари на Дорман, или адмиралът е измъдрил някоя хитринка.

Флотски адмирал Ксавие Рийн ван Дорман беше не по-малко интересна гледка. Мъж с вчесана беловласа грива, нетрепващ поглед, остра брадичка и внушителен гръден кош – всичко у него натякваше: „Водач“. Предводител, когото подчинените му ще следват и през портите на ада. След първите десетина минути от разговора Стен почти не се съмняваше, че именно там са обречени да попаднат повечето от тях.

За ван Дорман можеше да се каже, както се бе твърдяло и за друг офицер столетия по-рано, че никога не позволява някоя оригинална мисъл да му развали настроението.

Въпреки това наглед беше самото възплъщение на водач – достоен да говори пред всеки парламент, да уталожил тревогите на всеки политик, да произнесе реч на всеки банкет, да развее всеки флаг... и напълно негоден да командва флот, който според Стен можеше всеки момент да се окаже на първа линия в отбраната по време на война.

Ван Дорман беше извънредно учтив и умело стъпваше по минните полета на светските отношения. Несъмнено бе прегледал микрофиша с досието на Стен, преди капитанът да влезе при него. И явно най-силно любопитство го мъчеше за предишната служба на неговия нов подчинен – в самия дворец, командир на охраната на Императора, съставена от гурки.

Адмиралът се гордеше, че е успял няколко пъти да присъства на празненствата по случай Деня на Империята, а веднъж бе представен на Императора при масова церемония за връчване на награди.

– Убеден съм, капитане – подхвана Дорман, – че ще бъдете в състояние да ни запознаете със светските новости. Тук на Пограничните светове сме малко изостанали.

– Сър, ще се опитам... но съвсем малко съм участвал в приеми.

– О, не е страшно. Несъмнено съпругата ми и дъщеря ми ще ви помогнат да разберете, че знаете много повече, отколкото самият вие подозирате.

„Чудничка гнус. Ще трябва да си разменям любезности с цялото семейство“.

– Капитане, ще откриете, че службата ни тук е изключително интересна. Заради климата и факта, че сме толкова безнадеждно далеч от родните си светове, ние облекчаваме служебните задължения.

– Сър?

– Ще се убедите, че повечето си работа можете да свършите по време на първите дежурства. И тъй като не желая моите офицери да скучаят в гарнизона – скуката води към нездрави приумици, – се старая подходящите офицери да са на разположение за неизбежните дипломатически церемонии.

– Не съм сигурен дали ви разбирам.

– О, организираме балове... посещаваме някои от по-незначителните светове... имаме и свои спортни отбори, които се състезават много успешно с най-добрите сред заселниците. Освен това смятам, че пълното посвещаване на работата лишава офицера от блясък. Одобрявам, когато моите офицери решат да излязат в дълъг отпуск – някои създания на тази планета са великолепен дивеч. Осигуряваме местни водачи за всеки, които обича да се занимава с това.

– Тъж... сър, след като получих съвсем нови кораби, как ще отделя време за такива забавления?

– Получих нареждане да ви окажа възможно най-пълно съдействие. Това се подразбираше поначало. Ще се погрижа при вас да бъдат назначени неколцина опитни старшини, които ще поддържат всичко в идеално състояние.

В този момент Стен би трябвало да благодари и да се съгласи. Но както винаги устата му си имаше свои представи за дисциплината.

– Благодаря ви, сър. Но аз тепърва трябва да се доказвам. Опасявам се, че ще съм прекалено зает с корабите.

Забеляза как се вледени изражението на ван Дорман и се прокле безмълвно.

Адмиралът взе един фиш и го пхна в проектора.

– Да, корабите... Ще бъда напълно откровен, капитане. Открай време съм противник на теорията за ползата от тактическите кораби.

– Сър?

– И то по няколко причини. Първо, поддръжката им е твърде скъпа. Второ, за полети с тях са необходими много умели офицери и екипаж. Тези две условия означават, че хората, които би трябвало да служат на по-големи кораби, кандидатстват за тези скоростни машинки. А това е несправедливо спрямо командири на може би не толкова романтични съдове, защото хора, заслужаващи да бъдат повишени в старшини и

главни старшини, си остават в редовия състав. Несправедливо е и спрямо самите доброволци, защото не получават нито вниманието, нито повишенията, които заслужават. Не бива да забравяме и проблема с безопасността. Никой не може да ме убеди, че службата на някой от вашите... хъм, бързи комари е безопасна като назначение в „Блатен паток“.

– Сър, не знаех, че сме постъпили на служба заради безопасността и уюта – кипна Стен.

Същото чувство обземаше и ван Дорман, ако се съдеше по лекото зачервяване на достолепните му слепоочия.

– Мненията ни се различават, капитане. – Той се изправи. – Капитан трети ранг Стен, благодаря ви, че отделихте време да ме посетите. За мен този разговор беше особено интересен.

„Интересен“? „Разговор“? Стен се надигна и застана мирно.

– Разрешете да задам въпрос, сър.

– Разбира се, младежо – отвърна Дорман с глас като буца лед.

– Как да се заема с попълването на екипажите си, сър? Предполагам, че имате стандартна процедура, към която трябва да се придържам.

– Благодаря ви. Твърде голяма част от младежта няма усет за правилния подход. Ще ви бъде разрешено да обявите в бюлетина на флота какви хора са ви нужни. Всеки от офицерския или нисшия състав, който кандидатства, ще бъде одобрен... разбира се, след като дадат съгласието си командирът на неговото подразделение и прекият му началник.

Гнус, гнус, гнус!

Стен отдаде чест, безупречно се обърна кръгом и излезе.

Преведени на човешки език, последните думи на ван Дорман му отреждаха участта да си набира хора, докато се побърка. Кой офицер с капка мозък в главата би позволил на свестен подчинен да се запише доброволец за тактическите кораби?

Стен знаеше, че ще получи непрокопсаниците, размирниците и вечно недоволните. Отчаяно се надяваше, че поне такива изобщо не липсват в 23-ти флот.

24.

Космосът не е черен. Корабите пък не могат да се промъкват незабелязано. Въпреки това капитан трети ранг Лавон именно така си представяше какво прави неговият имперски разрушител „Сан Хасинто“, докато навлиза в системата Еребус.

Той беше шпионин, който се прокрадваше в нощта.

Тази задача бе възложена на „Сан Хасинто“ от командира на оперативното звено. Флотът се гордеше, че никога не пожелава доброволно, но и никога не отказва задача, колкото и да е нелепа или самоубийствена.

От официална гледна точка нямаше нищо необичайно. Имперските разрушители бяха проектирани и за разузнавателни мисии.

Но само в бойни условия. А не когато – според всяка мълга, която Лавон чуваше в офицерския клуб – всеки специално конструиран шпионски кораб, навлязъл в секторите на таанците, изчезваше безследно.

Заповедите обаче са си заповеди.

Лавон отдели време да обмисли тактиката си, преди да начертае курса. Тя включваше спирането на всяка машина, която е възможно да бъде засечена от вражески сензор – от климатиците до кафавтоматите в столовата. Стигна до догадката, че шпионските кораби са били открити, защото са се насочвали към целта откъм Империята или Пограничните светове. Затова си избра курс, по който „Сан Хасинто“ първо отлетя към едно разклонение на Таанската империя. След това от втората отправна точка проникна още по-надълбоко в напълно контролирани от таанците звездни купове, И чак третият отрязък от курса „върна“ кораба към сближаване със системата Еребус, в която му бе заповядано да разузнава.

В галактически мащаб и по неутрална времева скала курсът на „Сан Хасинто“ можеше да бъде показан като тътрене напред.

Корабът включваше своя АМ2-двигател за кратко, след това излизаше от хиперпространството и оставаше на място. По време на този престой всеки нормален сензор заедно със специално инсталираните системи, които им бяха осигурили, проверяваха дали „Сан Хасинто“ е засечен.

Лавон знаеше, че имперските сензори са по-добри от всичко, което имат таанците. И понеже на неговите екрани не се показваше нито един таански кораб, смяташе, че още се крие в сенките.

„Сан Хасинто“ се тътреше към умиращото слънце на Еребус.

И намери каквото търсеше.

Данните постъпваха като пълноводен поток. Тази звездна система беше огромна корабостроителница и космодрум. В един-единствен сектор имаше повече таански кораби, отколкото според оценките на разузнаването притежаваше цялата Таанска империя.

В този момент Лавон би трябвало да изключи сензорите и да

офейка. Разполагаше с несравнимо повече сведения, отколкото бе събрал който и да било имперски кораб за проникване. И ако бе побягнал, корабът му може би щеше да оцелее.

Но Лавон, хипнотизиран от видяното, продължаваше да пълзи напред. В края на краищата имперските въоръжени сили имаха една тайна – в АМ2, единствения вид двигател за междузвездни полети, доставян само от Империята, се внасяха промени, преди да бъде продаден на други системи. Лавон знаеше, че на екраните в „Сан Хасинто“ двигателят на всеки таански кораб ще светне във виолетово.

Не знаеше обаче, че двигателите на определени таански кораби са маскирани. Загубата на мощност се компенсираше напълно от тяхната незабележимост.

И когато екраните блеснаха в червено и всички аларми писнаха, „Сан Хасинто“ се бе промъкнал прекалено наблизко.

Лавон нахълта в командната зала сред воя на сирената за обща тревога и незабавно се ориентира в положението: „отдясно“ бе засечено минно поле, пред тях се намираха централните светове на Еребус, а „отляво“ устремно напираше таански линеен кораб с рояк от кръстосвачи и разрушители.

Лавон запрати с пълна мощност „Сан Хасинто“ по нова орбита. Единственият им шанс беше в бягството... и в лукавството на командира. Аварийният маршрут за измъкване не водеше от системата Еребус към Пограничните светове, а напротив – направо към сърцето на Таанската империя. Отървеше ли се от преследвачите, можеше да промени курса в посока към дома.

Няколко минути Лавон си позволяваше надежда – нов имперски разрушител като „Сан Хасинто“ би трябвало да остави зад себе си всеки линеен кораб или кръстосвач. В най-лошия случай би трябвало да се разправа с таанските разрушители.

Тези броени минути завършиха, когато един аналитик с подobaващо безстрастен глас съобщи, че линейният кораб се откъсва от собствените си придружители и скъсява разстоянието до „Сан Хасинто“. След малко повече от пет часа, продължи той, линейният кораб от непознат досега вид щял да бъде на стрелкова дистанция.

Линейният кораб беше „Форез“. Адмирал Деска крачеше напред-назад в командната си зала, а гигантският му кораб догонваше разрушителя. И той пресмяташе отрязъци от време.

Можеше ли „Форез“ да влезе в обсег за бойни действия срещу имперския разрушител, преди той да се е изплъзнал по някакъв начин?

Ако имперският шпионски кораб оцелееше, всички сложни кроежи на таанците – от подобрените конструкции на корабите до очевидната им стратегия – щяха да се провалят.

Той преценяваше изтичащото време. Не виждаше никакви проблеми. С имперския кораб беше свършено.

След като изминаха четири часа и четиридесет минути, капитан трети ранг Лавон осъзна неизбежното.

Оставаше му още една възможност.

Той заповяда да излязат от АМ2-фазата с надеждата, че таанският линеен кораб ще профучи край тях. Но противникът реагира мигновено.

Е, какво да се прави. Лавон насочи кораба си право към „Форез“.

Понякога и болонките нападат догове.

Заповяда непрекъсната стрелба с отвличащи заряди и вторичните оръжейни системи. Разчиташе тези взривове, както и смущенията от електронното противодействие, да му осигурят нещо като „димна завеса“.

Знаеше, че „Сан Хасинто“ е обречен. Можеше само да се надява, че неговият кораб ще успее да нанесе някакви щети на великанската бойна машина на таанците, която вече растеше на екраните на ракетните системи.

Беше на броени светлинни секунди от собствения си боен обсег, когато „Форез“ изстреля залп от главната си батарея.

Шест таански ракети пресрещнаха „Сан Хасинто“ тъкмо когато показалецът на Лавон доближаваше червения бутон за стрелба.

И от „Сан Хасинто“ не остана нищо освен раздуващ се шесторен мехур от газ и радиация.

Втора книга Всички да заредят

25.

През цялата си история таанците бяха гадна злополука, очакваща да сполети всекиго, чийто лош късмет го е изпречил на пътя им. Тази цивилизация бе родена в беда и откърмена от безчет битки.

Дори Вечният император съвсем смътно си спомняше междуособиците, с които започна всичко. Произходът на таанците се коренеше в неимоверната гражданска война, пламнала в един звезден куп много далеч от сегашните им опорни светове. Две могъщи сили се впуснаха във взаимна враждебност и се вкопчиха една в друга за век и половина. Този звезден куп беше толкова незначителен за Императора, че за него се оказа твърде удобно да пренебрегне цялата история и да ги остави да си уреждат сметките сами.

Накрая хората, които щяха да се превърнат в таанци, претърпяха окончателно и съкрушително поражение. Победителите дадоха на оцелелите две възможности – геноцид или масово изселване. Таанците предпочетоха бягството – епизод от тяхната история, който така и не забравиха. Страхливостта стана първороден грях за тяхната раса. За пръв и последен път таанците предпочетоха живота дори пред сигурната смърт.

Първата вълна на голямото преселение се състоеше почти изцяло от воини и техните семейства. Това превръщаше таанците в нежелана група за всяко добре уредено общество, до което припареха. Никой не беше толкова глупав, че да ги подслони под покрива си. Това също стана важна част от историческата памет на таанците. В собствените си очи те бяха вечни изгнаници и от този момент отвърщаха със същото на всеки чужденец.

Районът, в който се заселиха накрая, беше един от най-нежеланите сектори на Империята. Таанците пуснаха корени в затънтена пустош, заобиколена от мъничко по-заможни съседи, и се заеха да изградят своето общество, посветило се на една-единствена цел. И понеже това общество се крепеше на военни принципи, разделението в него беше отчетливо – от класата на селяците до властващия военен съвет

разстоянието беше колкото до най-далечното светило.

Най-голямата слабост на таанците обаче стана и тяхното най-голямо предимство. Те процъфтяваха и се множаха. Съседите им се наеждаха, когато таанците доближаваха съответните граници. Повечето се опитаха да преговарят. И всеки път таанците използваха преговорите само като средство да печелят време. След това нападаха ненадейно. Влагаха всичките си усилия в сблъсъка, без да обръщат внимание на загубите, които биха разколебали всяко друго същество.

Сражаваха се непрекъснато над три столетия. В крайна сметка премахнаха съседите си и създадоха своя империя. Беше им все едно, че за постигането на целта пожертваха осемдесет процента от населението си. И преди се бяха въздигнали от пепелта, щяха да го сторят отново.

Вечният император вече бе изправен пред една съвзела се Таанска империя, разширила се несравнимо извън първоначалната си територия. Този взривен растеж породиле какви ли не проблеми за таанците – имаше повече несъгласни от когато и да било, честите кървави чистки във Висшия съвет ставаха привично събитие.

Без да иска, Императорът бе премахнал това затруднение вместо тях. Таанците отново бяха единни в стремежите си и в ненавистта си към околния свят.

26.

След няколко седмици Стен вече не беше командир без флот. Неговите четири имперски тактически кораба – „Клагет“, „Гембъл“, „Кели“ и „Ричардс“ бяха разтоварени и поставени върху временни опори за окончателно оборудване във великанските флотски докове на Кавит.

Той обаче си оставаше командир без екипаж. През времето след беседата с адмирал ван Дорман се сбъднаха всичките му опасения – нулев брой подходящи доброволци.

Но в 23-ти флот *наистина* не липсваха недоволни и подобни на тях типове. След двадесет събеседвания Стен си спомни убийствената фраза от един отдавна забравен виц на Алекс: „Страхотна си ни е Империята, не е чак толкова задръстена“.

Ако бяха назначили Стен за командир на разрушител, може би щеше да намери места за тези загубенци в различните отделения на кораба без особени проблеми. Но не и в четири кораба с по дванадесет души екипаж и поне минимална наземна група за поддръжка.

Времето му свършваше. Три пъти го навести „по приятелски“ един от помощниците на ван Дорман.

Човекът проявяваше съчувствие към затрудненията на Стен и обещавахе да направи всичко по силите си да не научи адмиралът за тях – просто като услуга от един офицер на друг. Стен предположи, че после онзи надува гравиколата си до дупка от бързане да докладва на ван Дорман колко дълбоко е затынал в дракх вироглавецът.

А може би Стен започваше да страда от мания за преследване. Нищо чудно – цялото си време посвещаваше на тактическите кораби. Ако си спомнеше, че трябва да яде, отваряше нещо пакетирано, загръвяше го и дъвчеше разсеяно, докато умът и пръстите му проследяваха схеми, хидравлика и тръбопроводи на фишове с чертежите на корабите.

Точно този ден той смъкна омазнения работен комбинезон, който носеше денем и нощем, навлече полупарадна униформа и тръгна на война срещу транспортно-снабдителното управление на 23-ти флот.

Всяка военна организация си има таблици за организацията и оборудването, в които е посочено точно колко хора от какъв ранг са упълномощени във всяка бойна единица и какви видове снаряжение – от линейни кораби до вилици, им се полагат. Организацията с прекалено много началници или запаси може да затыне не по-зле от онази, на която всичко не достига.

Стен установи, че в 23-ти флот това управление разрешава да се поддържа едnodневен запас от основни муниции и ракети при максимално изразходване на бойната мощ в сражение. За попълване на запасите по време на война корабите на Стен би трябвало да прекъсват патрулните си обиколки и да се връщат в гигантските снабдителни складове на Кавит.

Той се опита да вразуми офицера – започна с логичния довод, че от прекъснатото патрулиране, когато оръжията няма с какво да стрелят, едва ли има голяма полза, и завърши с може би нелогичното напомняне, че не е изключено при бойни действия складовете да бъдат разпердушени с масирана бомбардировка.

Офицерът не щеше и да чуе за проблемите с патрулирането, завъртя глава с досада от самото споменаване за вероятни военни конфликти и се разсмя от сърце на идеята, че Кавит не е в състояние да унищожи всеки нападател дълго преди той да изстреля нещо срещу планетата.

Беше просто един от онези дни, които не искаш да си спомняш.

Стен спря грависледа си пред оградената територия на хангарите за дооборудване и разсеяно отвърна на приветствието на часовия, който

стоеше пред портала.

– Добър ден, господин капитан.

Часовият се отнасяше със симпатия към Стен. С останалите от охранителната рота се бяха хванали на бас кога ван Дорман ще освободи от длъжност капитана и ще го върне на Първичен свят за преназначаване. Жалко, но от друга страна, посоченият от този часови момент настъпваше само след два дни, а да припечели малко парици за пиене беше много по-важно от съдбата на някакъв си офицер.

– Добър ден.

– Сър, вашият офицер-оръжейник вече е в кораба.

Стен реагира светкавично.

– Боец, изведи караула. Веднага!

– Но...

– Мърдай, момче! Нямам офицер-оръжейник.

Часовият натисна бутона за тревога, който не вдигаше шум, и след броени мигове Стен разполагаше с още петима караулни, които нервно опипваха заредените си уилигъни.

Самият той извади миниуилигъна, който винаги носеше затъкнат на кръста, и се насочи към „Клагет“, единствения кораб със зейнал входен люк.

Саботьор? Шпионин? Или просто досаден любопитко? Все едно. Разположи шестимата войници от двете страни на люка и безшумно се качи по стълбичката.

Спря и се заслуша точно пред миниатюрния въздушен шлюз на кораба. Дочуваше вътре тракане, тропот и мърморене. Вече се канеше да даде знак на караулните да го последват, но започна да различава думите:

– Стига де, дребна гадинке. К'во ще ми втълпяваш, че не мога да изстрелям по две наведнъж.

Стен подаде глава навън.

– Извинете, господа. Оплесках се. Като гледам, все пак имам офицер-оръжейник. Ще съобщя на дежурния офицер, че съм се обърнал.

Озадачените караулни отдадоха чест, свиха рамене и се отдалечиха.

А Стен се промъкна навътре и ревна:

– Господин Килгър! – И си достави удоволствието да види как една глава се тресна от изненада в компютърния екран. – Вие не знаете ли, че трябва да се представите?

Подофицер Алекс Килгър го изгледа наскърбен, докато си разтриваше челото.

– Момко, рекох си, че си отпрашил да поиграеш поло с она твой адмирал.

Алекс Килгър имаше набито и много яко тяло, защото произхождаше от планетата Единбург, свят с твърде силно притегляне. В секция „Богомолка“ беше взведен сержант при Стен, който после настоя да го назначат в двореца, докато той командваше охраната. Килгър допусна грешката да се влюби и подаде молба да му разрешат да се ожени, а Императорът го прати право в летателната школа месеци преди Стен, освен това го повиши в подофицер.

Стен изобщо нямаше представа как или защо Килгър се е озовал на Кавит... но адски се радваше да го види.

– Хич не беше мъчно да си уредя прехвърлянето в твойта ескадрила, млади ми Стен – обясни Килгър, щом седнаха да пийнат по една голяма чаша кафе в килерчето, което минаваше за канцелария в „Клагет“. – Първо, погрижих се да не те изпускам от поглед, щото знаех, че ще си имаш главоболия, дето не знаеш как да избегнеш. После думичка тук, чаровна усмивчица там и – пуф! – Килгър вече е на път. Ама стига сме дърдорили. Я ме светни набързо за положението, капитане. Къде са ни хубавите екипажчета?

Стен му изреди накратко проблемите си. Алекс го изслуша, после състрадателно го потупа по рамото, от което палубната плоча се изви за миг няколко сантиметра.

– Време ти е веч' да си отдъхнеш, щото Килгър е тук. Лошото при теб е, синко, че не ти е щукнало да си търсиш доброволци там, дето ще ги намериш.

– Как пък не! Опитвах се да ги събера навсякъде освен в гробищата.

– Не сме захъсали чак дотам, че да дирим недоумрели, капитане. Ти си гледай кефа. Просто ми се довери.

27.

– Чудничка групичка, а? – гордо подхвърли Килгър.

Стен изгледа неприветливо тълпата от над тридесет същества, които се взираха начумерено в него, после се озърна към здраво залостения портал на затвора.

– Колко убийци има между тях?

– А, ни един няма. Само двама, причинили смърт по небрежност. Другите пък са...

Стен му махна с ръка да млъкне. По-късно щеше да има време за мъчително умуване над микрофишовете с досиетата им. Внезапно затворниците пред него му се сториха (поне потенциално) блестящи въплъщения на флотски добродетели. Имаше обаче едно затруднение – не го биваше по вдъхновяващите речи и се чудеше какво да каже на тези същества, за да ги убеди, че не искат да останат в безопасния, разумно уреден пандиз на 23-ти флот.

Алекс се примъкна към него и прошепна:

– Мога да ги поразгрея с някой майтап, момко, ако искаш. Ще им пусна два-три вица.

– Никакви вицове – решително отсече Стен.

Алекс тутакси изпадна в униние.

– Дори оня за петнистите змии ли? Идеален е за корава пасмина като тая.

– Изобщо да не си споменал тъкмо онзи за петнистите змии. Килгър, има си закони срещу жестоките и неразрешените наказания. Дори ако сънуваш петнисти змии, ще те прокарам под кила на кораба.

Все така сърдито Стен се зае отново с непосредствената си задача. Погледът му сигурно беше изпепеляващ, защото хората пред него престанаха на мига да пристъпят от крак на крак.

Както и да е. Поне бяха готови да го изслушат. Сега оставаше само да се изхитри някак и да ги убеди. Основно правило при речите – винаги се обръщай към тълпата, сякаш пред теб стои един човек, и си набележи същество, на което да говориш.

Избра си мъж, който не изглеждаше чак толкова мръсен, смачкан и лукав като останалите, и каза все едно на него:

– Аз съм Стен. Командвам четири тактически кораба. И имам нужда от екипажи.

– Кат' сте стигнали чак дотук, значи направо остъргвате дънцето – вметна друг затворник.

– „Сър“ – натърти Стен.

Затворникът се изплю на земята. Стен се вторачи в него и мъжът се извърна и неохотно изръмжа:

– Сър.

– Не се засягайте, сър – подхвана затворникът, когото Стен си бе набелязал, – но ние каква изгода ще имаме?

– Излизате отук. Досиетата ви се изчистват. Мога да отменя

обвиненията срещу вас, ако поискам. Стига да покажете, че пасвате.

– Ами какви чинове ще имаме? – попита трети.

– Заслужите ли си нашивката, получавате я.

– И какво ще вършим?

– Патрулиране. По далечни маршрути.

– Към таанците ли?

– Толкова близо до тях, колкото успеем.

– Като ви слушам, това е адски сполучлив начин човек да пукне.

– Така си е – потвърди Стен. – Отгоре на всичко видите ли онези каюти, килиите ще ви се сторят истински дворци, от храната може да повърне дори червей в някое бунище, а офицерите ми ще ви държат под око всеки миг. А, да. Голям късмет ще имате, ако излезете в отпуск веднъж на цял цикъл. И вероятно ще го изкарате на някое планетоидче, където най-святната гледка е как се окислява металът.

– Не звучи много примамливо.

– Изобщо не звучи добре, сър – намеси се четвърти затворник. – Разрешавате ли да задам въпрос? Личен?

– Казвай.

– *Виe* защо се захванахте с това? Всички в тактическите кораби са доброволци. Да не искате още някой медал?

– Майната им на медалите – искрено отговори Стен и поумува над следващите си думи. – Сигурно можете да ми навлечете голяма беля, ако споменете това пред някого... но си мисля, че сме твърде близо до гадна война.

– С таанците – кимна човекът, когото Стен си бе избрал.

– Ъхъ. И предпочитам да съм някъде в движение из пространството, когато се почне, вместо да си набивам мазоли по задника тук, на Кавит. Или пък да съм натикан в тази кошара.

– Въпреки това мисля, че ще се окажем скапани глупаци, ако се запишем.

– Тъкмо такива доброволци искам – скапани глупаци. Ще съм в канцеларията на главния шибаняк... извинете, на директора, до четири следобед, ако някой от вас сметне, че е достатъчно глупав.

Стен се смая, че имаше седемнадесет доброволци. Изобщо не помисли, че окончателно ги убеди една изгървана думичка – само бивш пандизчия или свикнал да гази законите човек би нарекъл директора на затвора „шибаняк“.

28.

– Лейтенант Сека, от колко поколения според вас прадедите ви са били воини? – с намек за недоверие уточни Стен.

– Поне двеста – заяви мъжът срещу него. – И то след като кланът Сонко емигрирал от Земята. Преди това, ако се вярва на легендите, ние от племената мандинго сме били бойци поне още стотина поколения. Не искам да кажа, че винаги всички сме били воини. Сред нас е имало военни теоретици, дипломати, политици... дори един актьор. Стараем се да не го споменаваме, макар за него да се твърди, че бил блестящ в призиванието си.

Сека прихна. Баритоновият му смях беше приятен за ухото.

Стен отново плъзна поглед по фиша с досието на лейтенанта. Изглеждаше много добре – точно колкото трябва порицания и забележки от старши офицери, за да пасват на грамотите и медалите.

– Значи обичате да рискувате?

– Изобщо не е така – отрече Сека. – Всяко действие трябва да е обмислено и ако вероятността за беда е по-малка от шансовете за успех, изборът е очевиден.

Стен върна фиша в плика му и протегна ръка над мъничкото сгъваемо бюро.

– По дяволите, лейтенант, добре дошъл на борда. Вече си капитан на „Кели“. Вторият кораб отляво.

Сека се изпъна в стойка мирно, като едва не си строши черепа в тавана.

– Благодаря, сър. Имам два въпроса. Кои са останалите ми офицери?

– Засега нямаш. Ти си първият, когото назначавам.

– Хъм... А екипаж?

– Разполагаш с четирима пандизчии и един наивен ентузиаст. Разпредели им задълженията, както намериш за добре.

– Слушам, сър.

– Лейтенант Сека... и аз имам въпрос. Ти как научи за тези свободни длъжности?

Сека поизви едната си вежда.

– Ами че от съобщението на адмирала в текущите новини за флота, сър.

Стен замаза положението.

– Аха. Разсеях се. Благодаря, лейтенант. Това е всичко засега. На излизане би ли предал на господин Килгър да се яви при мен, когато му е удобно?

– Килгър, не си го направил!

– А, направих го.

– Как?

– В наборния отдел на ония дрисльовци, дет' издават пълното с лъжи парцалче, хич не мислят за сигурността.

– Значи си се включил незаконно и си подправил собствената рубрика на адмирала?

– Е, много тежки слова изричаш.

След скорошния успех със затворниците Килгър се смяташе за много вещь в набирането на персонал. Стен смени темата.

– Има ли начин да проследят кой го е направил?

– Мен ли да проследят, момко? Човека, дет' разнищи заговор срещу самия ни Император?

Стен се хвана за главата.

– Господин Килгър... Знам, че на служба във флота важи сухият закон. Но дали по някаква случайност...

– Има, има. По някаква случайност. Сега ще доприпкам с манерката.

29.

Алекс харесваше дъжда, стига да е като почти неспирното сивкаво ръмене на родния му свят. Но тропическите порои, изсипващи се върху Кавит, ужасно му опъваха нервите. Той преброи неотбелязаните с нищо ниши по тясната задна уличка, намери нужната и затропа на зарешетената врата. В сградата почукването му сигурно звучеше като загриващ цикъл на ковашка преса.

– Кажй паролата – прошепна синтоглас.

– Тука отпред е подгизнало, пък на мене ми се свърши търпението – оплака се Алекс.

И без да се ядосва излишно, отстъпи назад и заби във вратата подкована с метал подметка.

Вратата се сцеди, Алекс махна половинките и влезе.

Имаше време да забележи, че отвътре бардакът е доста приятен,

стига човек да си пада по червен плюш и мрачновати картини, преди първият пазач да му налети по коридора. Алекс го запрати в стената, като замахна с едното парче от вратата. Другарчето на пазача също се хвърли, беше вдигнато и се върна по коридора малко по-бързо, отколкото притича.

– Дошъл съм тука да търся някой си гус'ин Уили Сътън.

– Имате ли заповед за задържане под стража? – попита синтогласът.

– Не.

– Въръжен ли сте?

– Бе ти за какъв скапаняк ме вземаш? Въръжен съм, то се знае.

– Моля ви, погрижете се ръцете ви да се виждат във всеки момент. Към вас са насочени сензори. На всяка засечена електронна емисия ще последва реакция. Ще се намирате постоянно в сектора за обстрел на автоматични оръжия. На всяко враждебно действие ще последва отговор, преди то да бъде завършено.

Алекс малко се изкушаваше да провери дали рефлексите му са по-бързи от роботизираните пушкала, но си наложи кротост.

– Ще продължите по коридора и ще подминете входа на самото заведение. В края на коридора ще стигнете до стълба. Качете се по нея и вървете по коридора до втората врата. Влезте в тази стая и изчакайте, докато установим дали някой в този имот познава Уили Сътън.

Алекс изпълни указанията. На минаване надникна в приемната на курвенското свърталище, влюби се два пъти, усмихна се любезно и на двете жени, но продължи нататък.

Все пак идваше по служба.

В стаята завари още повече червен плюш и по-овехтели картини, мъждиво осветени от лампи със стъклени абажури. Мебелите бяха необичайни – състояха се от три-четири широки възглавници на пода. Той опря гръб на една стена и зачака.

Вратата в отсрещния край на стаята се отвори.

– Дали е правилна догадката ми, че сте дошли да се наемете като мой телохраниел?

„Уили Сътън“ се вмъкна в стаята с тромаво клатушкане. Същество то беше спиндар, и то от едрите – два метра във всяка посока, приличаше на покрит с люспи мравояд, на който са прикачили ръце. Собствениците имена на спиндарите бяха непроизносими за езика на Хомо сапиенс, затова те обикновено приемаха човешкото име на особа, изтъкната в областта, която избираха за своето преуспяване.

Килгър не знаеше кой е бил Уили Сътън, но изобщо не се съмняваше, че не се е занимавал с благотворителност.

– Подофицер Алекс Килгър – представи се той, без да отговори на въпроса.

– Значи сте дезертър като мен?

– Не е тъй, старшина Сътън. Ама съм мислил по въпроса.

– Не сте от военната полиция. Да, гримасата ви твърди това. Как моето заведение и аз можем да ви бъдем полезни? Засега съм склонен да допусна, че нямате намерение да ми навредите.

– Искаме да се върнеш.

Спиндарът изпуктя и седна върху опашката си.

– Във флота? Не ми се вярва. През годините на служба толкова пъти ме изправяха пред военния съд, че тези случки взеха да стават досадни с повторението си.

Сътън казваше самата истина. Вероятно нямаше друг спец по снабдяването в Имперския флот, който да е бил съден толкова пъти, и то почти винаги по същото обвинение: злоупотреба с имперско снаряжение и припаси.

Но вероятно също нямаше и друг спец по снабдяване, който да е бил отново повишаван, и то почти винаги за същото постижение: благодарение на изключителното изпълнение на дълга и подкрепата, оказана от (попълваш чина му в този момент) Сътън, (попълваш тогавашната му бойна част) е изпълнила задачата си за определеното време по блестящ начин.

– Имаме нужда от крадец – сподели Килгър.

Спиндарът изпуктя още два пъти и Алекс му обясни на какви проблеми са се натъкнали със Стен.

Докато размишляваше, съществото подаде ноктите си от едната лапа и разпори на парчета близка част от килима. Алекс забеляза, че килимът е разпран и другаде.

– А какво ще кажете за сегашните обвинения, заради които... да речем, беше твърде желателно да напусна последната си служба?

Килгър извади изпод ризата си два фиша и ги връчи на Сътън.

– Първият е истинското ти служебно досие. Оригиналът де. Смятай го за подарък.

Спиндарът се почеса.

– Вторият е новичко досие, дето, не че се хваля, ама помогнах да го скалъпим. По-чистичко не може и да бъде. Явиш ли се на служба, ще се погрижа да го вкарам в архива.

– Значи ще започна съвсем на чисто – промълви учуденият спиндар.

– Ама шефът ми казва, че има дребно условие. Почнеш ли да си мислиш как да ни погодиш същия номер, може да се случи нещо лошо. Няма да ти обяснявам какво.

– Случките в сводничеството и проституцията – сякаш на себе си промърмори съществото – вече са прекалено предсказуеми. Вие, хората, имате толкова ограничено сексуално въображение! Да се върна на служба... – Съгън изпуктя. – Що за чудато предложение. – Пухтене. – Предайте на командира си, че до утре по това време ще научи отговора ми.

30.

Стен се бе изтегнал на стола си, изпружил крака на бюрото – скръстени в глезените. Вътрешно беше напрегнат като свита пружина в очакване да се стовари мълнията. Правеше всичко по силите си да изглежда възбудено на хладнокръвния, безстрастен флотски командир.

Тайничко си мислеше, че вероятно има доста глупашки вид. В момента едно тропане по вратата стигаше да му развали цялото представление.

И *наистина* някой потропа на вратата. И то настойчиво, а после я отвори с трясък. Стен едва не си навехна коленете от бързана да смъкне краката си на пода. Стреснат се почуди за миг кое командирско изражение да избере – скучаещото безразличие или спокойната загриженост. Нямахше нито камера за ускорен запис, нито време, за да проличат всички гърчове по лицето му, преди да нахлуят Алекс и спиндарът Съгън.

– Какво ви... – подхвана Стен.

– Сър! – избълва Съгън. – Претаковаха ни!

Стен неволно се огледа. Някой да не шурмуваше „Гембъл“? Или започваше нападението срещу Кавит? Или пък бяха изнасилили дъщерята на адмирала? Претаковаха ги? Кой? Реши да не се занимава със „защо“ и „къде“, а обърна внимание само на настоящия момент.

Всъщност истинската голяма тревога на Стен беше как да си разплете краката и да подскочи в поза, показваща, че е нащрек. Алекс му спаси задника от натъртване, като се захвана да обяснява.

– Общо взето, гус'ин Съгън иска да ти рече, капитане, че ни сгащиха. Хич не ми се и мисли точно за к'во, ама напоследък малко се попрестарахме.

Стен сподави смеха си. Доста добре знаеше какво става. Но Алекс прекалено много разчиташе на късмета си тези дни. Време беше да му натрие носа. Придаде си извънредно угрижен вид. И едва не прихна. С цялото достойнство, което му позволяваше стайчето два на три метра, той се изправи.

– И в какво, господа, се състои нашият проблем? – попита с подчертано нехаен и невъзмутим глас.

– Опитваме се да ви кажем, сър – забърбори Сътън, – че ни връхлетяха ченгета!

Стен позволи да го издърпат през вратата.

Пред дока до „Гембъл“ имаше цял конвой коли с „буркани“ – по пет полицейски грависледа от всяка страна, във всеки по две ченгета.

– Казах ви, сър – натърти Сътън, – претаковани сме. – Извъртя се към Килгър с укор в очите и гласът му гневно потрепна. – Ти си ме натопил.

– Тебе ли бе? Че кой си ти, дяволите те взели? Я не се захласвай в манията си за величие, момко. Дошли са да приберат всинца ни! – Алекс се вторачи в Стен. – Не ми се вярва да имаме връзници при тях, ама ако имаме, на твое място щях тутакси да ги използвам!

Стен запази предимството си, като премълча. Странно, но това като че ли усмири двамата до него. След мъчителна пауза откъм предната кола в конвоя се разнесе съскане. Вратата от страната на водача се отвори и отвътре се разгъна огромен служител на полицейските сили в Кавит. Още една пауза – за изтупване на туниката и почистване на косъмчета от нея. След това с отмерен тропот на ботуши той доближи Стен. В изопнатата ръка на ченгето имаше лист с много официален вид.

– Заповед за арест, тъй си мисля – прошепна Алекс.

Ченгето стигна до Стен с маршова стъпка, напето отдаде чест и му връчи документа. Алекс надникна да го прочете и лицето му се разкри-ви от изумление.

– Ама ти сериозно ли?!

– Сериозно – потвърди Стен. – Благодаря ви, полицай Фос – каза той официално.

– За мен е удоволствие, сър – отвърна Фос. – А сега ви моля за извинение, сър, но всички тук сме на дежурство. Можете ли да вземете решение за двадесет доброволци в рамките на един час? Или някои от нас трябва да дойдат отново?

Алекс най-сетне успя да се намеси:

– Двайсет сте, а? Я ми елате, както рекъл паякът на мухите.

Съвсем скоро двамата със Сътън подреждаха ченгетата на опашка.

– Та значи дотам се докарахме? – прошепна Килгър на Стен. – Да набираме скапани куки?

Стен му отвърна с отработения си поглед на печен командир.

– Войната е страхотно забавление, нали?

Старши лейтенант Нед Естил беше като чуден музеен експонат. Изглеждаше спретнато! Говореше спретнато! И се държеше спретнато! А професионалната му биография беше чистичка и изгладена като парадната му бяла униформа. Отдаде чест с движение, точно до милиметър, а тракането на токовете му имаше силата на изстрел.

– Ако това е всичко, *сър*?...

Стен рядко се бе сблъсквал с подобно съвършенство. Пред офицер като Естил и един капитан трети ранг започва да усеща колко мръсна му е якичката. А сравнението беше особено уместно, защото в момента Стен и Алекс носеха зацапани гащеризони на инженери. Събеседването с Естил мина съвсем импровизирано – прекъсна ги наред обиколка из кораба с масльонки в ръцете. Стен се затрудняваше да измисли как да освободи човека, след като двамата с Килгър се чудеха и как да говорят с него. Как да се държиш с рекламен плакат на флота от плът и кръв?

– Лейтенант, ще се свържем с вас – измисли Алекс и го отърва за момента.

На Стен едва не му се наложи да си задържи с ръка ченето, когато Естил безупречно се завъртя кръгом и измарширува (а не слезе) по рампата.

С облекчение опря гръб на корпуса и каза със съмнение:

– Кой го е изпратил? Непременно е съгледвач или нещо от сорта. Никой, ама наистина никой с такива качества за нищо на света няма да кандидатства за нашите смотани корабчета.

– А, ничий шпионин не е той – възрази Килгър, – макар да е вярно, че е бил послушното момченце на Дорман. Спиндарчето вече поразпита за него.

– Добре де – отстъпи Стен, – но ти само му погледни досието! Грамоти, награди, медали, възлагали са му най-трудните проучвателни мисии. Има лични похвали от всеки свой началник.

– Да, ама всичко туй е в мирно време, момко – напомни Алекс. – *И нито една* добра думичка от най-старшия началник – самия Дорман.

– Естил е прекалено свестен – отсече Стен. – Нямам му доверие.

– Намерихме си екипажи и за четирите кораба – вметна Алекс, – ама още ни липсват двама капитани.

Стен поумува над това – питаше се дали лейтенант Естил му е пратен в отговор на молитвите, или ще е повод за бъдещи кошмари. Пък и дали притежаваше...

– Късмет – промърмори Алекс, довършвайки мисълта му. – Чудя се как ли е туй момче с късмета? И колко сме закъсали ние?

– Ако можех да му пробутам по-корав помощник-капитан... – проточи Стен.

Над главите им забоботиха двигатели, през усилватели изгърмя глас по целия док:

– Ей, вие, мърльовците долу, размърдайте си задниците и помогнете на една дама!

Двамата погледнаха нагоре – над тях бе увиснал ръждясал влекач. Пилотът вече бе окачил под кърмата му един кораб и сега се наместваше към „Гембъл“. Дълги тънки роботизирани манипулатори се протегнаха и започнаха да откачат техния кораб от дока.

– Какви тъпотии вършиш бе? – ревна Стен нагоре.

Женският глас изгърмя отново:

– А ти как мислиш? Местя кораба към изпитателните стендове за двигатели. Записани сте в графика, нали така? Или вашият капитан не съобщава на подчинените си какво има да се прави?

– Не можеш да прехвърлиш два кораба наведнъж! – изкрещя й Стен.

– Брей, да се хванем ли на бас? По дяволите, ако ми е добър денят, мога и три да пренеса. Хайде, господинчо, разшавай се да хванеш въжето!

Леко озадачени, двамата изпълниха искането й. После зяпаха със страхопочитание как тя придърпа „Гембъл“ в примката под първия кораб за броени секунди. Двигателите на влекача изреваха с пълната си мощност и тя го подкара.

– Млади ми Стен – промълви Алекс, – туй девойче си е пилот *от класа*. Рядко съм виждал някой, дет' може да се мери с нея.

Стен обаче не се заслуша – тичаше по доковете след влекача, който се провираще към изпитателните стендове. Докато се добере до този хангар, пилотът вече спускаше „Гембъл“ върху работната платформа.

– Ей, качвам се! – подвикна той и без да чака съгласието й, се покари по сплетените въжета.

Малко по-късно се вмъкна в миниатюрната пилотска кабина.

Самата жена се оказа още по-шеметна от очевидната си дарба – стройна и висока, с огромни тъмни очи и дълга черна коса, прибрана под пилотското кепе. Огледа го преценяващо и малко развеселено.

– Ако така си свикнал да каниш една дама на бира – каза му, – възхищавам се на проклетото ти нахалство. Смяната ми свършва след два часа.

– За друго си мислех – увери я Стен.

– Тъй ли било? Ти впрочем от кои си във флота?

– Ами аз съм от капитаните трети ранг – суховато я осведоми той.

Тя се опули стреснато и изпъшка.

– О, не! Тази моя голяма мичманска устица! Е, значи си загубих службицата. Ами майната му! Бездруго си търсех свята работа, преди да попадна на това бачкане.

– В такъв случай – нареди Стен, – явете се при мен утре сутринта точно в осем часа. Имам свободно място за помощник-капитан.

– Вие май ме взехте на подбив – слиса се жената.

– Не е вярно. Проявявате ли интерес?

– Просто така, а? Помощник-капитан?

– Да. Просто така. Само че отсега нататък ще се обръщате към мен със „сър“!

Тя преглътна и това, после кимна.

– Май ще свикна.

– Сър – напомни Стен.

– Сър – повтори тя.

– Между другото, как се казвате?

– Луз. Луз Тапия. Ох, гадост... Искях да кажа Луз Тапия, сър!

Стен наведнъж се избави от проблема с „Ричардс“ и от съмненията си спрямо Естил.

Остана само затруднението с липсващия капитан на „Клагет“. Но последното препятствие изглеждаше непреодолимо. Алекс и Стен мрачно се взираха в малкото незачеркнати имена в списъка.

– Ама че жалка сган – отбеляза Алекс. – На никого от тия мухльовци не бих поверил да командва и гравислед.

Стен по неволя се съгласи с мнението му. Още по-лошо беше, че времето му изтичаше. А Дорман с нищо не го улесняваше. Помощниците му неспирно тормозеха Стен с обажданията си – питаха какво е положението и пускаха едва прикрити заплахи.

Това беше един от редките моменти в живота му, когато се чувстваше прецакан.

Някой изчегърта силно по вратата.

– Влез! – кресна той.

Тишина, последвана от още по-силно чегъртане.

Стен се изправи със скок.

– Кой, всичките адове да го...

Стовари длан върху бутона и вратата изсъска. И той се озова пред самия ужас – и нададе радостен вопъл.

– Какво, да му се не види, правиш тук?

– Чух, че си търсиш капитан – отвърна ужасът.

И Стен потъна в многокраката прегръдка на Ш'аарл'т.

31.

Още докато влизаше през бароковия портал в територията на офицерския клуб, Стен започна да обяснява сам на себе си що за тъпанар е. Зад огромния, грижливо поддържан парк (не се съмняваше, че тази работа вършат под натиска на началниците си редови флотски нещастници) виждаше разкошното, ширнало се здание на клуба.

Имаше богаташки вид дори по мерките на Първичен свят с многото си колони и девствената си белота. Осветяваха го шарещи по фасадата лъчи на прожектори. Над централната част се издигаше купол с медно-жълтеникав цвят, който подозрително напомняше за позлата. Стен заскърца със зъби, щом пресметна колко кораби са могли да бъдат оборудвани на цената на това крещящо разточителство.

Долавяше шума от забавленията на своите братя и сестри по офицерска съдба. Незнайно защо чуваше смеха прекалено силен, а веселите подвиквания – твърде пискливи.

Едва не се въртна да си тръгне. После си рече: „Майната му“. Беше дошъл да отпразнува с много вкусни гозби и повечко пиене. Продължи към целта, решен да се отпусне. Пък и нали не беше възможно всички в щаба на Дорман да са гадняри? Непременно трябваше да са останали поне няколко интересни същества, нали?

Близко до него отляво имаше голямо дърво, обвито в мрак. Тъкмо го подминаваше и от сенките се показва някаква фигура. Стен се извъртя, ножът изскочи в дланта му. Фигурата като че се хвърли към него и той тъкмо се канеше да замахне, но надуши странна смесица от силен

алкохол и замайващ парфюм. Вместо да удари, Стен подхвана... и в ръцете му изведнъж попадна изобилие от изненадваща мекота.

Младата жена вдигна унесен поглед към лицето му и с леко изкривена усмивчица му показа, че май го разпознава смътно.

– О, ти ли си бил? – извикоти се тя. – Дошъл си да ме гушнеш, а?

В ръцете му беше Бриджит ван Дорман. И то здравата накъркана.

Той отчаяно се мъчеше да я изправи по-далеч от себе си. Много се стараеше, но безуспешно, да не пипа където не бива. В ума му се премятаха картинки с наказателни взводове.

– Ама к'во ти ста'а? – възрази Бриджит. – Ти не си ли виждал момице да си мръдне... да бе, да си сръбне повечко?

– Моля ви, госпожице ван Дорман... – замънка Стен.

Бриджит залитна към него, той се опита да я хване, а тя му се изплъзна като намазана с грес и се плъосна на моравата. Изведнъж я напуши смях, прекъсван от хълцане.

– Направихме си съ... хлъц!... със... състезание. Над... хлъц!... надпихахме се. Аз победих.

– Личи си – увери я Стен.

– На него не му хареса.

– На кого?

Бриджит внезапно заговори много официално.

– На моя годеник. Онзи де, как беше... Рей. Вярно, Рей Хал... ъъ, Халдор. Моят много, много, много скъп любим.

Наказателните взводове изчезнаха от въображението му, замести ги видение как прокарват една фигурка под кила на кораб. И фигурката доста приличаше на самия Стен.

– Защо не отида да повикам Рей? – предложи той.

– Не, не, не. Той е с татко. А татко също не одобрява, че пия.

В по-прелестна тъпотия от тази едва ли би могъл да се забърка, реши Стен, но само до мига, когато Бриджит ревна. Не с приятно и тихо хлипане, подобаващо на дама, а с гръмогласен вой. Няколко души любопитно занадничаха през прозорците.

– Хайде да ви заведе в дома ви – измисли друго Стен.

Тя незабавно млъкна и го изгледа съучастнически.

– Вярно бе. У дома. И никой няма да научи.

– Съвсем вярно – потвърди той. – Никой няма да научи. Добре, сега ставаме и тръгваме.

Похаби поне пет минути да я изправя, от което нямаше никаква полза, защото тя всеки път се свличаше. Накрая я грабна и я понесе

обратно през портала към гравиколата си.

Едва се отлепиха от земята и момичето изпадна в напълно безчувствено състояние. На Стен му идеше да се пръсне от яд. Ама че скапана малка... Все едно, по дяволите. Щеше да намери пътя. Набра името ѝ в справочника на гравиколата, откри адреса и го пусна в автопилота.

Докато фучаха през града, имаше време да я огледа подробно. Освен лекото зачервяване на лицето и подпухналите устни нищо не подсказваше, че се е натряскала.

Че какво пък толкова, като се е натряскала? Стен предполагаше, че не е особено приятно да си близък роднина на ван Дорман. Значи просто бе решила да се напорка. Има право, нали?

В съня си Бриджит имаше много кротък вид, направо невинна като момиченце и... и... „Я се стегни, Стен. Мацето е трепач. Но освен това е и дъщеря на адмирала, забрави ли? Без такива мисли. Ама изобщо!“

Бриджит тъй и не се събуди, когато пристигнаха пред дома ѝ, наложи се той да я отнесе горе и да я сложи на леглото. Докосна превключвателя, за да угаси светлините, въздъхна и се измъкна навън.

До гравиколата завари вбесен русокос мъж с униформа. Беше капитан трети ранг. Стен го бе видял пред кабинета на ван Дорман – тогава съпровождаше Бриджит. Не се наложи да напряга способностите си за дедукция, за да познае кой е пред него.

– А, ето те, гадняр такъв! Ще те науча аз как се...

Мъжът замахна нагоре, като се отгласна с цяло тяло. Стен полека се отдръпна и другият едва не се просна от силата на движението си.

– Ти сигурно си Рей Халдор – подхвана Стен. – Годеникът на Бриджит.

– Адски си прав – потвърди Рей и пак понечи да го удари.

Стен се наведе и протегна двете си ръце в жест на помирение.

– Слушай, Халдор, нямам нищо общо с тази история. Тя се е напила. Намерих я. И я докарах дотук. Точка по въпроса. Друго няма.

Халдор го нападна с диво размахани ръце. Стен се помъчи да отскочи встрани, но единият удар го закачи по ухото. Болката беше пронизваща.

– Добре бе, гнусник – промърмори Стен.

Едната му ръка се напрегна, дланта се стрелна и другият мъж се озова по гръб, зяпнал тъпо.

– Ти... ти ме удари – установи изуменият Халдор.

– Адски си прав, че те фраснах, капитане. Станеш ли отново, още много неща ще ти направя.

- Искам да знам името ти. Веднага, скапаняко!
- Скапанякът, на когото говориш, е капитан трети ранг Стен, на твоите услуги.
- Тепърва ще се разправяме – увери го Халдор.
- Бива.

Стен се намърда със скок в гравиколата. Едва не потроши пулта за управление, докато набираше кода, за да се прибере.

„Върхът си в запознаването с нови хора, Стен. Страхотно са ти оправили възпитанието, докато беше на Първичен свят“.

32.

- Хей, шефе, май надуших нещо – обади се Фос.

Въпреки годините, прекарани в екипите на „Богомолка“, където не държаха много на чинопочитанието, подофицер Килгър се засегна.

- Трябва да кажеш „капитане“ или „Стен“, синко. И не се докладва така.

На Стен му стана забавно и не дочака Фос да превключи на установения език. Незабавно прекоси командната зала на „Гембъл“ – лесно начинание, когато помещението е широко четири метра – и се взря в екрана.

- Е – започна той, докато чакаше корабният компютър да му покаже нещо по-добро от точица, тоест анализ, данни за сектора и разстоянието, – май имаме нещо. И като гледам, не са птички.

Фос се изчерви.

Мъничкият флот на Стен беше в третата си седмица на напасване и нагаждане. И в нито една минута нямаше радостни тръпки.

Съчетай корави пандизчии, служили и преди във флота, с полицаи, които понятие си нямат от военна служба, добави въодушевени доброволци и офицери, които още имат жълто около устата, и напъхай всичко това в патрулни кораби, които са последната дума на техниката. А всеки инженер или техник, натрупал опит във всекидневната поддръжка, ще ти преведе правилно „последната дума на техниката“: „Обещава всичко и ти дава съвсем малко. При натоварване или когато ти е най-необходима, ще се спихне“.

Тактическите кораби клас „Бълкли“ се вместиха съвсем точно в тези критерии.

На Стен и Алекс се падаха по двайсетина часа сън, откакто

„Гембъл“, „Клагет“, „Кели“ и „Ричардс“ бяха напуснали базата в Кавит. Излитането, което уж трябваше да е плавно излизане извън атмосферата, се превърна във влачене към открития космос. АМ2-двигателят в кораба на Шаарлт – „Клагет“, отказа да се включи при дадената команда и всички изпълзяха до стационарна орбита с двигателите Юкава. Прахосаха много часове в преглед на схемите, преди да открият, че някой в корабостроителницата е оставил долнопробното си вестниче, изчетено в някоя обедна почивка (имаше заглавие „Ще се ожени ли най-сетне Императорът? Той съпровождаше на бала красавица от Нирвана“), между два екраниращи филтъра.

А лафът на Стен за птичките изобщо не беше шега – веднъж на екраните на кораба една от луните на Кавит бе обозначена като ято морски пернати, за което се получи потвърждение и от каталога на „Джейн“ в базата данни. Още по-неприятно се оказа и предложението на бойния компютър – да открият огън с лъкове и стрели. Разбира се, обзетите от професионална параноя бивши полицаи веднага съзряха признаци за саботаж и симпатизанти на таанците сред корабостроителите. Стен беше по-наясно какво става – с годините проумя, че колкото по-усъвършенстван е компютърът, толкова по-вероятно е самостоятелно да развие у себе си онова, което хората наричат „черен хумор“. Фос успя да налучка отклонението и да промени схемите за по-малко от ден.

Ерик Фос се оказа ценна находка. Ако именно той не бе подкороксал колегите си от полицията да се запишат, Стен и Алекс сигурно биха го пренебрегнали. Този едър червендалест младеж едва бе навършил годините, за да служи във въоръжените сили, камо ли да бъде полицай. В кратките си месеци сред ченгетата на Кавит бе регулирал движението по улиците.

Въпреки внушителното си телосложение беше толкова тих и невъзмутим, че изглеждаше едва ли не задрямал. Но страховитите му резултати от тестовете за работа с всевъзможни видове комуникации будеха недоверие. Стен лично го подложи отново на тези тестове... и резултатите дори се подобриха. Ако Стен бе суверен, сигурно би му приписал свръхестествени дарби. Вместо да върши глупости, просто го назначи за свързочен офицер на цялата си флотилия.

Нагаждането и напасването продължи и всяка случка беше мрачно интересна. Струйниците на противопожарната система се оказаха разместени и напълниха оръжейните сектори с пана. Системите за подаване на гориво бяха разкривени. За да работи човек с печките в кухничките, трябваше да е защитил докторат, с машините за освежителни

напитки беше още по-мъчно.

От друга страна, мощността на всички кораби надхвърляше посочените от производителя параметри, засичането на целите се извършваше светкавично, а всички проби на ракетните системи минаха безпогрешно.

И да изглеждаше неочаквано, мъжете и жените се превръщаха в екипажи почти безболезнено. Имаше само едно произшествие – бивш пандизчия извади нож на бивше ченге в спор за последното парче соева пържола. Но бившето ченге строши ръката на бившия пандизчия на шест места, счупи острието на ножа и каза на вахтения офицер, че горкият му колега май се е спънал някъде.

Дори командирите влизаха във форма. Ш'аарл'т в „Клагет“ оправдаваше всички очаквания на Стен. Ламин Сека в „Кели“ беше просто великолепен и Стен вече си представяше добре как хората от неговия род са оцелели толкова дълго като воители. Лейтенант Естил в „Ричардс“, подкрепян от мичман Тапия, свикваше полека. Още имаше навика да изпълнява сяпо и буквално всяка заповед, но Стен таеше надежди и за него.

Поне засега никой не се бе напъхал в силовата инсталация и никой не бе забил кораба си в нещо. И Стен, и Алекс поддържаха нагласата „не е точно както трябва, моите хора, опитайте пак“, но бяха доволни.

Само че сънят си оставаше в бъдеще време, и то все по-примамливо.

„Още седем корабни денонощия – обещаваха си Стен. – После ще упражним кацане и прикриване на най-хубавичкия и безлюден свят, който си намерим, там пък ще се упражняваме в дълбоко дзенбудистко дишане“.

В този момент се задейства алармата за сближаване. Устремно изскочили редове смениха мигащата точка на екрана:

„ОБЕКТЪТ ИДЕНТИФИЦИРАН КАТО ИЗКУСТВЕН. ОБЕКТЪТ ИДЕНТИФИЦИРАН КАТО КОСМИЧЕСКИ АПАРАТ С АМ2-ДВИГАТЕЛИ. ИЗЧИСЛЕНА ОРБИТА НА ОБЕКТА (НЕ СЕ ПРЕДВИЖДА СЪЛКНОВЕНИЕ)... ПАРАМЕТРИТЕ НА КОРАБА НЕ СЪВПАДАТ С НИТО ЕДИН ОТ ВПИСАНИТЕ В «ДЖЕЙН»... КОРАБЪТ НЕ ПРЕДАВА НА НИТО ЕДНА ОТ РАБОТНИТЕ ЧЕСТОТИ... ПРЕДПОЛАГАЕМО... НАПРАВЕН Е ОПИТ КОРАБЪТ ДА БЪДЕ НЕОТКРИВАЕМ...“

След думите дойде ред на очертаванията на приближаващия кораб.

Стен и Алекс впиха погледи в екрана.

– Гаден грозник, откъдето ще да е – заяви Килгър.

– Почти колкото „Сиенфуегос“ – съгласи се Стен. Имаше предвид шпионския кораб, маскиран като търсач на минерали, с който за малко не загинаха на служба в „Богомолка“.

Алекс схвана намека.

– Фос, пиленце, я ги стресни малко с аварийното пискало.

Преди свързочникът да превключи на тази честота, екранът се промени отново:

„ЗАВЪРШЕН АНАЛИЗЪТ НА ИЗЛЪЧВАНЕТО ОТ ДВИГАТЕЛЯ – КОДИРАНЕТО ОБОЗНАЧАВА КОСМИЧЕСКИ СЪД ОТ ТААНСКИТЕ СВЕТОВЕ“.

Стен включи микрофона.

– До непознатия кораб... до непознатия кораб... тук имперски тактически кораб „Гембъл“. Вие се движите в забранен сектор. Повтарям, движите се в забранен сектор. Подгответе се за проверка.

И без да чака отговор, се пресегна над рамото на Фос и прехвърли връзката на закрита комуникация между корабите.

– „Клагет“, „Кели“, „Ричардс“, тук „Гембъл“. Бойна тревога за всички кораби. Всички оръжейни системи в пълна готовност. Всички да изпълняват моите маневри. Всички командири готови за самостоятелни действия. Това може да не е учебна тревога. Ако стрелят по вас, отвърнете на огъня. Повтарям – това може да не е учебна тревога. Край.

Запраща високоговорител:

– Имперски кораб „Гембъл“, тук „Бака“. Не разбрахме последното ви изречение. Край.

Пак смяна на честотите.

– „Бака“, тук „Гембъл“. Повтарям последното изречение. Подгответе се за качване на борда и проверка.

– Тук „Бака“. Изразяваме протест. Ние сме граждански изследователски кораб със законно разрешително. Ако сме допуснали грешка в определянето на курса, съгласни сме да бъдем ескортирани до напускането на забранения сектор. Не желаем да приемаме група за проверка.

– Тук „Гембъл“. Променяме курса си по орбита, успоредна с вашата. Групата ще се качи на борда ви след... осем И-минути. Срещу всеки опит да попречите на влизането й или да окажете съпротива ще бъдат взети подходящи контрамерки. Край. – Стен изви глава към Алекс. –

Господин Килгър – ние с теб – лично оръжие. Четирима от екипажа с уилигъни. По-живо!

Екипажите на Стен може и да не бяха подготвени напълно за флотски бойци, затова пък с проникването и нахлуването нямаша проблеми. Не се наложи да разбиват нищо – от „Бака“ бяха разгънали в готовност удължителя на въздушния си шлюз. Входният люк се плъзна встрани. Двама души застанаха при входа на тръбния коридор с почти насочени за стрелба уилигъни. Другите двама придружиха Стен и Алекс. Четиримата тръгнаха по тръбата и стомасите им подскочиха за миг при преминаването между двете полета с изкуствена гравитация.

Вътрешният люк в шлюза на „Бака“ се отвори.

Стен очакваше да бъде посрещнат с бесни крясъци. Натъкна се обаче на съдържано възмущение.

Командирът на кораба се представи като капитан Деска. Личеше си, че има самообладание, но е и крайно разгневен.

– Капитан... Стен, това е напълно неоправдано. Незабавно ще подам протест до нашето правителство.

– На какво основание? – кротко попита Стен.

– Отвлечате ни само защото сме таанци. Това е отявлена дискриминация – моята фирма няма нищо общо с политиката.

Моята фирма ли? Капитан на кораб, който работи за други хора, едва ли би казал „моята“. Стен прецени, че Деска не е особено изкусен в измамите.

– Вие сте в забранен сектор – напомни той.

– Не сте прав. Имаме съответните разрешителни за достъп. В моята каюта са.

Стен се усмихна любезно и изрази силния си интерес към тези разрешителни.

Деска го поведе към каютата си. За разлика от нормалните изследователски кораби, тук коридорите бяха безупречно чисти и наскоро метализирани. И хората от екипажа не бяха обичайните брадати саможивци и техници, които летяха по такива дълги маршрути. Приличаха си по гладко избръснатите лица, късите коси и еднаквите гащеризони.

Стен не се забави с преглеждането на разрешителните. Изключи фиша и се отдръпна от малкия пулт в спартански обзаведената каюта на Деска, който му натякна:

– Сам виждате, че са издадени по личната молба и заверени от

вашия Танз Суламора. Ако не сте чували за този човек...

– Знам кой е той. Един от тузовете в нашата Империя – отвърна Стен. – Впрочем дори го познавам лично.

Дали пък Деска не трепна едва забележимо?

– Чудесно – сърдечно одобри таанският капитан.

– Много интересен кораб си имате – продължи Стен. – Извънредно чисто е.

– За липсата на спретнатост няма оправдания.

– И аз се придържам към този възглед. Разбира се, не съм цивилен... – Стен смени темата. – И екипажът ви е по-стегнат от моя. Държите юздите изкъсо, капитане.

– Благодаря.

– Според мен не бива да се увличате с благодарностите. Обявявам този кораб за задържан съгласно дадените ми пълномощия като офицер на Империята. Всеки опит за съпротива или неподчинение на моите заповеди ще бъде потушен, ако се наложи, с оръжие. Заповядано ви е да се насочите под мое командване към най-близката имперска база – в случая Кавит, като имате право на цялата закрила и помощ, които ви се полагат съгласно законите на Империята.

– Но защо?

Стен докосна бутоните на две закопчани чантички, окачени на коланата му.

– Наистина ли искате да знаете, капитан Деска?

– Определено.

– Чудесно. Между другото, току-що изключих своето записващо устройство и включих блокираща система. Предполагам, че държите и тази каюта под наблюдение. Каквото и да си кажем отсега, няма да бъде засечено, уверявам ви. Капитане, арестувам ви, защото според мен сте шпионски кораб. Не възразявайте, капитане. Попитахте ме и ще ви обясня. Всеки от вашите хора ми прилича на офицер... както и вие. На таански офицери. Ако обичах да си враг на носа в чужди работи, щях да стигна до догадката, че сте командир от доста високо равнище. И сте дошли тук с доста добре изпипан фалшификат като прикритие, за да разузнаете околностите на Кавит. В случай че балонът гръмне. Е, греша ли, капитане?

– Това е възмутително!

– Несъмнено е така. И въпреки това сте арестувани. Впрочем дори да убедите Кавит, че сте много, ама напълно, ама абсолютно невинни, всички „горещи“ данни, записани от вашите скенери, ще бъдат изтрети,

преди да ви пуснем.

Адмирал Деска, заместник на лейди Атаго, главнокомандващата на обединения флот, само се вторачи в Стен.

– Вие допускате голяма, огромна грешка, капитане. И аз ще я помня много дълго.

33.

– Какво сте направили?! – викна Стен.

Дори не забеляза, че забрави да добави „сър“. Не че ван Дорман имаше нужда от още поводи, за да се вбеси.

– Капитане, не съм питал за мнението ви. Просто ви оказвам любезността да бъдете осведомен за моето решение. И тъй като сте малко глуховат, ще повтора. След старателно разследване, проведено от моя щаб и наблюдавано от мен, установихме, че спирането за проверка на таанския научен кораб „Бака“ е било грешка. Признавам, че те случайно са навлезли в неразрешена за тях област от космоса, но командирът им – капитан Деска – ми обясни, че картите не само са остарели, но съдържат и грешки.

– Сър, вие лично ли проверихте тези карти?

– Мълчете! Капитан Деска е джентълмен. Не открих причина да се усъмня в думата му.

Стен, застанал със събрани пети, се взираше начумерено в бюрото на Дорман.

– Освен това лично аз препоръчвам да изпратите извинение до неговите началници и до управата на фирмата, намираща се на Хийт – столичния свят в Таанската система.

Стен за кой ли път не можа да си удържи устата затворена.

– Сър, имам един въпрос. Поне накарахте ли техниците да изтрият записите в корабните им системи?

– Не. Как биха определили курса си за връщане, ако бях постъпил така?

– Благодаря, сър.

– И още нещо. Смятайте се за късметлия.

– Сър?

– Тъй като би било срам за офицерите и нисшите чинове на 23-ти флот, ако в имперската щабквартира научат за тази позорна случка, естествено няма начин да запиша в личното ви досие подобаващото

порицание.

С други думи, ван Дорман не бе съобщил на Първичен свят за произшествието.

– Имам да ви кажа и още нещо, младежо. Когато ви поставиха под мое командване, у мен се появиха съмнения. Флотската служба е горда и благородна. Носят я достойни хора. Вие, от друга страна, сте творение на армията. Несъмнено такива като вас са необходими. Но едва ли имате достойнства от гледна точка на флота. Надявах се да промените навичките си, като следвате примера на околните тук, на Кавит. Позволих си голяма заблуда. Вие не само се изолирахте от равните на вас, но и предпочетохте да се заобиколите с – без да преувеличавам – отрепки от най-долните слоеве на нашето общество. Така да бъде. Дойдохте от канавките... и избрахте да си плувате в тях. При първа възможност, щом допуснете и най-нищожната грешка, аз ще ви съсипя, капитан трети ранг Стен. Ще разпусна цялата ви бойна част, ще ви изправа пред военен съд и най-горещо се надявам, че ще успее да ви пратя на наказателна планета, окован в желязо. Това е всичко!

Стен отдаде чест, обърна се кръгом, излезе с отсечени крачки от кабинета на ван Дорман, после от хотела и се отдалечи в парка – където се свря зад едно дърво и се запревива от смях, докато не се опомни. Адмирал ван Дорман сигурно си вярваше, че го е изкормил и е развял карантите му на прът. А би трябвало да вземе малко уроци дори от най-учтивия инструктор в „Богомолка“.

Отрепката Стен се запъти към корабите си. Не само искаше да си пийне, но и да научи (Алекс непременно знаеше) що за гадост е „оковането в желязо“.

34.

– Шефе, като ви гледам, имате нужда от едно питие.

– От много питиета – уточни Императорът. – Махони, придърпай си столче и подай някоя бутилка.

С пиенето нямаше проблеми – трябваше само да докопа бутилка „скоч“, както го наричаше Императорът, от старовремското бюро с подвижен капак и да напълни до половината две чаши.

– Какво – попита Махони, след като изгълта своята порция и си сипа нова – е подпалило така задника на Суламора? Набива крак из приемната, все едно сте национализирали родната му майчица.

– Гнус! – изтърси Императорът. – Вече шест пъти му обясних, че го смятам за невинен. Документите на „Бака“ са били подправени, разбира се. Втълпих му го с ясни и прости думи, направо му ги изкрещях в ухото.

Махони само го изгледа недоумяващо. Императорът въздъхна.

– Все едно. Май ти като си тръгнеш, ще се наложи пак да го погалия по тиквичката.

– Сър, като се заприказвахме за това...

– Тъхъ, знам.

Горещата тема беше проверката, арестът и последвалото освобождаване на „Бака“. Макар че ван Дорман не бе изпратил доклад, един от агентите на Махони, вмъкнат още по времето, когато генералът ръководеше имперското разузнаване – корпус „Меркурий“, вече го бе направил.

– Първата ни неотложна работа, сър, е да разжалваме онзи скапаняк Дорман до корабен плъх трета класа.

– Тъй и не успях да установя дали съществата стават войници, защото поначало са простовати, или носенето на униформа ги прави такива – подхвърли Императорът, помълча и отпи. – Зад ван Дорман има шестима – броил съм ги, точно шестима са – от идиотите в моя парламент, които го смятат за най-блестящия флотски момък след Нелсън.

– Значи ще го оставите да оплеска докрай всичко в 23-ти флот?

– Естествено не. Ще събера, и то най-грижливо, голяма кофа камъни за неговата градинка. И в подходящия момент ще насъскам неколцина от питомните си политикани към Пограничните светове със задача да установят действителното положение. Те ще се върнат и ще ми съобщят колко ужасно е всичко там. След това ще бъда принуден с голяма неохота да добавя на Дорман още една звездичка и да го поставя начело на наблюдението на айсберги в някоя дупка.

– Сър, според мен не разполагаме с толкова време. И моят агент, и Стен смятат, че и последният загубеняк на „Бака“ е бил таански офицер. Те се подготвят да ни ударят.

– Недей да мислиш за онзи Дебилман поне за малко, напълни ми проклетата чаша и ми кажи какво искаш да направиш. И да знаеш отсега – няма да ти разреша превантивен удар срещу Хийт.

– Това – вметна генерал Махони, след като изпълни нарежданията – щеше да е едно от предложенията ми.

– Не забравяй, Йън – аз не започвам войни. Аз само ги довършвам.

Махони вдигна ръка. Безчет пъти бе чувал убеждението на

Императора, че в една война няма победител, а колкото повече войни се водят, толкова по-слаба става структурата на сражаващото се в тях общество.

– Сър, а какво ще кажете за...

– Генерале, вече опита с този номер. И аз *още* не разрешавам да прехвърлиш своята Първа гвардейска на Пограничните светове. В момента сме само на милиметър от война с таанците. Използвам всеки проклет похват, който знам, за да не допусна това да се случи. Стоваря ли твоите биячи там... и край.

Махони много внимателно подбра думите си. Може Императорът да го приемаше като свой довереник, може би дори и като приятел... но си оставаше Вечният император и само една стъпка отвъд чертата щеше да прати Махони да наглежда айсберги заедно с Дорман.

– Не се засягайте, сър. Но ако си представим, че не можете да спрете таанците? Не че проявявам неуважение към вас.

Императорът изръмжа, понечи да го скастри, но вместо това реши да си допие чашата. После се надигна да погледне през прозореца към дворцовия парк.

– И това го има – каза накрая. – Може би съм прекалено закостенял.

– Значи мога да...

– Отказвам, генерале. Никакви гвардейци. – Императорът поумува още малко. – Откога Първа гвардейска не е провеждала опреснителни учения за действия в джунглата?

– От шест месеца, сър.

– Това е прекалено. Срамувам се заради теб, Махони, шом позволяваш твоето подразделение да дебелее и да се разплува.

Махони дори не отвори уста да възрази – лицето на Императора преливаше от лукавство.

– Като се замисля, май притежавам някакви дълбочки блата в онази част на вселената. Някога беше опорна база в Мьолеровите войни.

Махони отиде при един от компютърните терминали на Императора и пусна търсене.

– Тъй вярно, сър. Исби XIII. Според информацията в този фиш сега е необитаема, ако не се броят някои твърде гадни първобитни твари и поддържащ екип в главната база. И сте прав. Много е близо до Пограничните светове. Прехвърлянето оттам би ми отнело... около седмица.

– Няма ли да престанеш да се тревожиш за Пограничните светове? Решението на проблемите с милите благи таанци ще е дипломатическо. Единствената причина да те пратя там е желанието ми да проверя

обичат ли комарите да пият ирландска кръвчица. – Императорът се настрои сериозно. – За Бога, Махони. Нищо по-добро не мога да измисля. В момента май си изчерпих императорските ходове.

А генерал-майор Йън Махони се запита дали не е по-разумно да си поднови застраховката за живот.

35.

Двадесет и седмината членове на Таанския съвет слушаха с разнообразни изражения на внимание подробния доклад на лейди Атаго за напредъка в системата Еребус. Нейната ледена деловитост стигаше до тях през светлинните години, отделящи я от родния ѝ свят Хийт, дори от екрана. Доколкото в държането ѝ изобщо се забелязваше почителност към по-старшите, тя бе насочена единствено към нейния покровител лорд Феерле, най-могъщия сред хората в съвета.

– ... И така, лордове и лейди – каза тя, – да обобщя: изградихме шестдесет процента от планирания флот, разполагаме с четиридесет и три процента от горивото и останалите припаси и със седемдесет и един процента от оръжията и мунициите.

Феерле изпъна пръст, за да привлече вниманието ѝ.

– Един въпрос, милейди. Някои от членовете на съвета изразиха загриженост за попълването на екипажите. Какво е положението по този въпрос?

– Неприятно ми е да ви осведомя, ми лорд – отговори Атаго, – че засега разполагам само с приблизителна преценка. Откровено казано, подготовката им още не отговаря на високите таански критерии.

– Ще се задоволим и с преценка – увери я Феерле.

– В такъв случай бих казала, че личният състав в момента е достатъчен за минимално допустимите екипажи на всички готови за действие кораби. Разбира се, някои ключови длъжности няма да бъдат попълнени, но аз съм убедена, че тези затруднения могат да бъдат преодолени.

– Милейди, моля ви да ми отговорите на един въпрос – намеси се полковник Пастур, най-новият член на съвета.

Феерле не си позволи да изпъшка от досада и стрелна с поглед лорд Вихман, който само леко завъртя глава.

– Слушам ви, милорд.

– За колко време можем да постигнем цялата си бойна мощ?

– След най-малко две години – без запъване отговори лейди Атаго.

– Щом е така – продължи Пастур, – може би и за останалите членове на съвета ще е полезно да чуят какво мислите. Според вас трябва ли да започнем действията, които обсъждаме в момента?

– Милорд, не подобава да се изказвам по това.

– Хайде, хайде, несъмнено имате свое мнение.

Погледът на Атаго сякаш прониза полковника. „Браво на нея – каза си Феерле. – Не се остави да бъде подлъгана от привидно невинния въпрос на Пастур“.

– Съжалявам, милорд. Нямам мнение. Мой дълг е да изпълнявам заповеди, а не да се опитвам да мисля вместо съвета.

Пастур обаче не се отказваше лесно.

– Много похвално, милейди. И все пак като командир на флота би трябвало да сте преценявали шансовете ни за успех при незабавни действия.

– Приемливи са, милорд.

– Само приемливи ли?

– Милорд, нима това не е достатъчно за всеки таанец?

Пастур се изчерви, а седящите около масата замърмориха одобрително. Феерле реши да се намеси. Стариият полковник го притесняваше с колебанията си, а не беше добре да излага на рискове единодушието в съвета.

– Според мен това е всичко засега, милейди – каза той. – Моля да ни извините, ще се свържем отново след един час, за да ви уведомим за решението си.

– Благодаря, милорд.

Феерле натисна един бутон и изображението на лейди Атаго изчезна от екрана.

– Длъжен съм да отбележа, милорд – обади се Вихман, – като според мен изразявам чувствата и на останалите присъстващи – доволен съм, че избрахте лейди Атаго за командваща на флота.

Другите отново замърмориха в съгласие, само Пастур, който се бе овладял, си позволи да прихне.

– Няма спор по това – вметна той. – Но на ваше място, лорд Феерле, бих следил много бдително какво върши тази жена. Тя е твърде способна, за да са спокойни хората около нея.

Феерле се престори на глух. Пастур понякога пускаше чудати приказки. Феерле се запита правилно ли бе постъпил, като го издигна до членство в съвета. Е, вече беше безсмислено да се тревожи за това. Не можеше да загърби факта, че Пастур е сред най-влиятелните

промишлени предприемачи в Таанската империя. И освен това имаше смайващата способност да сформира големи гвардейски части (като за всичко плащаше от собствения си джоб) дори ако наглед изобщо не достигаха хора.

Освен това крайната дори за таанец войнственост на лорд Вихман му служеше като противовес на Пастур. С избора на Вихман лорд Феерле бе нанесъл майсторски удар. Този човек се бе издигнал във военната йерархия и можеше да се похвали с почти всяка награда за героизъм, с която Таанската империя удостояваше. Още по-съществено беше, че той умееше да общува с масите и в ролята си на министър на народонаселението успяваше да изтръгне от трудещите се класи всякакви необходими саможертви. Никой не се стремеше да узнае как ги подтиква към подобна всеотдайност.

В една отминала епоха някой би открил в Таанския съвет твърде близка прилика с политбюро като система на управление. Всеки член беше представител на някоя от най-важните области в обществото. Различните гледни точки се подлагаха на обсъждане и, доколкото е възможно, бяха добавяни във врящото политическо гърне. Всички решения се вземаха единодушно и окончателно. Никога не се провеждаше гласуване, никога не се проявяваше публично несъгласие. Всеки проблем се различаваше подробно в частни разговори, при нужда се постигаха компромиси за съгласуване на плановете. А самите заседания на съвета бяха обикновена формалност, записана в протокола.

Затова у лорд Феерле нямаше никакви опасения, когато каза на останалите благородни дами и господа:

– В такъв случай приемам, че всички сме единодушни. Значи провеждаме нападението срещу Императора, както го замислихме?

Всички закимаха... освен един.

– Не съм убеден – заяви Пастур. – Още се двоумя дали не е по-добре да изчакаме, докато сме напълно готови. След две години лесно ще смажем Империята.

Залата се смълча на мига. Всички се вторачиха във Феерле и зачакаха реакцията му.

Той се погрижи нетърпението да не прозвучи в гласа му.

– Милорд, всичко това вече е обсъждано. Колкото по-дълго изчакваме, толкова повече време има Императорът да построи още кораби. Не можем да победим в промишлена война срещу Вечния император. Вие би трябвало да знаете най-добре това.

– Да, да. Ами ако операцията е неуспешна? Рискуваме целия си

флот! В какво положение ще изпаднем, ако го загубим? Отново отъпка-ни под петата на Императора, ето в какво!

Вихман мигновено скочи от стола си с изцъклени очи и поаленяло от ярост лице и изкрещя:

– Няма да сеядя в една зала със страхливец!

И закрачи към вратата. Надигна се гълчава. Феерле удари с длан по масата. Вихман се смръзна наскред крачка. И в залата отново се възцари тишина.

– Милорди! Милейди! Нима забравяте къде се намираме?

Феерле изгледа свирепо всекиго поред – всички мърдаха неловко на столовете си – и накрая дари със смразяваща усмивка Пастур.

– Убеден съм, че нашият приятел полковникът сбърка в подбора на думите си. Всички ние знаем, че той не се е проявявал като страхливец. – Феерле погледна за миг към Вихман. – Не е ли така, милорд?

Раменете на Вихман се превиха и той безмълвно се върна на място-то си.

– Моля да бъда извинен за оскърбителното си държане – обърна се той към Пастур.

– И аз моля да бъда извинен за същото – отвърна полковникът. – Надявам се да ми простите. Все още имам да уча много за работата на съвета.

Напрежението спадна и лорд Феерле напомни, че имат задължения.

– Значи е решено. Нападаме незабавно!

Всички се разкрещяха да го подкрепят. И гласът на Пастур звучеше най-гръмко.

36.

– Господин Килгър – подхвана Фос, зяпнал натъжено екрана пред себе си, – може ли да ви попитам нещо?

– Давай, момко.

Алекс провери колко време е минало. Още час и половина до края на вахтата... и малко приказки за дреболии може би щяха да пропъдят скуката.

– Ами вижте ги всичките тези тлъстички лихтери. Като млад не ви ли се е искало да станете пират?

Килгър се изкикоти.

– Момко, ще ти подшушна нещо. На младини аз бях пират. От

много поколения в моя род хората са си разбойници.

Фос се обърна и го изгледа. Още не можеше да налучка кога помощник-капитанът го бъзика. После пак се взря в екрана.

Четири кораба на Стен бяха получили задача да охраняват конвой. Макар че заради засилващото се напрежение с таанците търговският трафик в Пограничните светове бе намалял, някои товари все пак трябваше да минат през този район. Корабите вече образуваха конвои и им се придаваха придружители. Освен това при полет близо до сектора на таанците ги ескортираха имперски бойни кораби. „Под“ ескадрилата на Стен се намираха пет шишкави търговски съда от флота на Танз Суламора, една контейнерна свързка с четири влекача, два набързо въоръжени помощни кръстосвача и един вехт разрушител – „Неошо“ от флота на ван Дорман.

На Стен му беше трудно да схване мисленето на адмирала... ако той изобщо можеше да бъде обвинен в подобно занимание. Май предпочиташе да държи корабите си на повърхността вместо в космоса. Стен си позволи хапливата догадка, че ван Дорман би забравил колко са, ако не ги вижда постоянно. Адмиралът беше съвършен пример за безполезен бюрократ.

Само че не и спрямо неговата мъничка флотилия. Ван Дорман си държеше на думата – искаше все някак да изпържи Стен. Явно си въобразяваше, че най-прекият път към разпъването на капитана на кръст е непрекъснато да му намира работа. „Клагет“, „Гембъл“, „Кели“ и „Ричардс“ се използваша за какво ли не. Куриерски пратки, картографски мисии или пък както сега – почетна стража на търговски превози. Стен се отнасяше с насмешка към кроежите на адмирала. Ако самият той бе решил да провали нечия кариера, непременно би държал човека наблизо, за да го издебне. Не се безпокоеше особено и че корабите му са в постоянна движение – все още напасваше своите доста разнородни екипажи.

Единствено го мъчеше похабяването и повредите в капризните двигатели. Без изумителните умения на Съгън в откъването на резервни части или дори на цели двигатели над отпуснатия им лимит всички тактически кораби вече щяха да са заседнали в ремонтните докове.

Затова сега дремеха в ролята на ескорт. Капитанът на „Неошо“ жинерадно се съгласи със замисъла на Стен да държи флотилията си на разстояние от самия конвой, за да го пази с усъвършенстваната електроника на класа „Бълкли“, и веднага изтъпани „Неошо“ най-отпред и – както Стен научаваше от разговорите между корабите – прекарваше

повечето си време в един от търговските лихтери.

Стен мъничко му завиждаше (според слуховете корабите на Сула-мора бяха обзаведени разкошно, а екипажите им не вярваха в спартанския начин на живот), обаче без да прекалява.

Той нареди вахтите да са с минимален състав, но с едно изключение. Специалистите по електронните системи дежуряха постоянно. Прекалено често корабите, минаващи през този сектор, не съобщаваха за местонахождението си. Можеше да има какви ли не обяснения за това – търговските екипажи бяха прочути с небрежността си в докладите за напускане на сектори; случваха се произшествия; имаше пирати; или пък нищо не се знаеше.

Да търсят пирати едва ли имаше смисъл. Каквито и измишльотини да показваха по сим-шлемовете, нямаше начин някой да вършее с бандитски кораб дълго заради имперския контрол над АМ2. Неизвестността обаче дразнеше Стен и Алекс.

На четвъртия ден от изпълнението на задачата научиха отговора на въпросите си.

Сигналят за обща тревога изстреля Стен от тясната му бърлога, където попълваше поредния от нескончаемите отчети за ван Дорман, направо в командната зала.

Конвойт беше под тактическите кораби и пред тях. Стен забеляза, че както винаги един лихтер изостава на опашката на строя. А на монитора трите непознати кораба идваха „отдолу и отзад“. По този курс след броени минути щяха да засекат най-задния лихтер.

Електрониката не винаги облекчава даването на заповеди. Стен почти едновременно нареди всички оръжейни системи на „Гембъл“ да бъдат приведени в готовност; обяви тревога за останалите си три кораба; превключи на уж постоянно поддържаната комуникационна връзка между съпровождащите и съпровождащите, обаче не чу никакъв отговор; овладя нервите си и мина на общата честота за всички от конвоя; накрая загърби комуникационния екран.

„Под“ него мигновено настана хаос. „Неошо“ и лихтерът, където беше ръководителят на конвоя, си продължиха, сякаш не чуваха – Стен предположи, че там се вихри голям купон. Други два лихтера незабавно започнаха маневри за избягване на опасността и се отърваха на косъм от сблъскване. Трети лихтер пое по курс, отдалечаващ го от конвоя. Контейнерната свързка започна да се гърчи като гигантски червей, сякаш всеки от капитаните на влекачи изведнъж бе решил да поеме по свой маршрут. Изоставачият кораб внезапно и съвсем ненужно наду

двигателите с пълна мощност, а от двата помощни кръстосвача се изсипа порой от въпроси.

Стен беше прекалено зает да се занимава с тях.

– До всички тактически кораби, тук „Гембъл“. Преминете на самостоятелно командване. Изберете си цели. Моля, следете опитите ми да се свържа с непознатите кораби. Разрешавам откриване на огън по преценка на командира. Край.

Пак превключи – този път на аварийната честота за този сектор, която поне на теория би трябвало да прослушват всички кораби.

– До неидентифицираните кораби... тук имперски кораб „Гембъл“. Обозначете се... променете траекторията си... или ще бъдете нападнати.

Комуникационният екран остана празен. Килгър посочи друг монитор, на който около всеки от трите кораба личеше виолетова мараня.

– Първо онуй дребосъче „Бака“... сега и тия скапанияци. Таанците май си падат по таквиз игрички.

Трети екран показваше компютърна симулация на нападателите.

– Пърпоретки – промърмори Алекс. – Осмелявам се да налучкам, че са преработени патрулни съдове. Бандитски таратайки, колкото да пръснат на парчета цивилен съд и да носят абордажна група.

Седнал пред контролния пулт, Фос за миг изгледа Килгър. Дали пък човекът от планетата Единбург *наистина* не беше бивш пират?

– Тактически кораби – заповяда Стен, – нападнете и унищожете приближаващите съдове!

Килгър вече бе насочил „Гембъл“ по орбита за пресрещане, връхлиташе „надолу“ към нападателите. Те очевидно се бяха устремили към изостаналия лихтер.

– Какво оръжие да избира, сър?

– Няма да хабим „Кали“. Готов за стрелба с „Гоблин“.

Алекс си сложи шлема за управление.

– Шест... пет... четири... три... две... едно. „Гоблин“ лети, шефе.

В първия от натрапниците изобщо не разбраха какво ги е сполетяло – корабът просто изчезна. Вторият и третият нарушиха бойния строй. Единият тутакси зави и се понесе обратно с пълна мощност. Стен погледна датчика – максималната скорост на пирата беше само две трети от достъпната за тактическите кораби.

В третия може би имаше по-досетлив капитан, който опита друга тактика. Изстреля две противокорабни ракети и се опита да поеме по орбита за избягване на сражението, за да се сближи на няколко светлинни

секунди с изостаналия лихтер. Вероятно се надяваше сигналът му да се загуби в радиOSHума около товарния кораб.

– „Клагет“... „Кели“... „Ричардс“... – заповяда Стен, – искате ли да очистите онзи, който отпраши? Аз ще поема хитреца.

– Разбрано, „Гембъл“ – отвърна школуваният глас на Сека. – Но вие май оставихте цялото забавление за себе си.

– Възраждавам, „Кели“. И докато се занимавате с това, ще се опитате ли да ми уловите някой и друг пленник? И може би да проследите по курса на тези типове откъде са се домъкнали?

– Ще се опитаме. Край.

Докато Стен говореше, Алекс пусна три ракети за контрамерки и много приятно гръмна двете ракети, изстреляни от пирата.

– Сближаване... сближаване... сближаване... – еднообразно дуднеше Фос.

– До неизвестния кораб, тук имперски кораб „Гембъл“. Незабавно изключете двигателите!

На екрана не се показва нищо.

– Горкичкият – отбеляза Алекс. – Горкичкият тъп скапаняк. А пък трябваше само да натресе ракетка в оня лихтер и да разчита, че сме мекушави и ще се втурнем да търсим оцелели... „Гоблин“ изстрелян. Ще се помъча да разпердушиня само двигателните сопла на това идиотче... сближаване... попадение... е, не мина номерът.

И този пиратски кораб се превърна в раздуващ се газов облак.

– „Гембъл“, тук „Клагет“. Нападателят е взривен. Не откриваме никакви оцелели.

– До всички тактически кораби, тук „Гембъл“. Върнете се на предишния курс.

– „Гембъл“, тук „Неошо“. Какво става? – прозвуча жален въпрос.

Фос прозорливо премълча, докато Стен и Килгър измислят отговор, за който да не ги изправят пред военен съд след завръщането на Кавит.

37.

Стен разчисти малката повърхност, която трябваше да му служи като бюро, включи точковото осветление и увеличителите и придърпа стола си по-наблизо. Вече бе решил, че тази вечер ще е свършена – една от малкото, когато можеше да остане съвсем сам и да се отдаде на своето хоби.

Пусна екипажите на корабите в градски отпуск за половин денонощие и така поне донякъде се отърва от задълженията си. Наля си малко стрегг, завъртя бистрата течност в чашата и отпи. Огнената тръпка го прониза чак до петите.

Въздъхна от предвкусаното удоволствие, после взе мъничката черна кутия и я отвори. Съдържаше малко повече от десет миниатюрни карти, всяка претъпкана с компютърни уравнения. Стен се увличаше по холографски модели на древни заводи и сцени. Една от картите например съдържаше в микросхемите си цял гатер от началото на XX век на Земята с работещи циркуляри, зъбни предавки и конвейерни ленти. Всяка машина в гатера се управляваше от миниатюрен работник, който изпълняваше индивидуалните си задачи (доколкото Стен бе успял да си ги изясни с четене) точно както преди много векове. Бе завършил гатера по време на предишната си служба на Първичен свят.

Последния засега модел започна да изгражда в летателната школа. Щеше да е от по-трудните за изпълнение подвижни холографски сцени. Пъхна картата в прореза и включи компютъра. Върху бюрото сякаш изскочиха фигурки, трудещи се на обширно поле. Стен пресъздаваше отглеждането на хмел в древна Британия. От проучванията си знаеше, че хмелът (използван в производството на бира) е растял по високи пръти на триножници. По времето за прибиране на реколтата наемали мъже и жени от цялата страна. Растенията се издигали нависоко, а узрелите шишарки били най-отгоре, затова работниците крачели из полето на кокили.

Досега в картинката си Стен бе разположил полето с хмел, повечето работници и волските каруци, с които откарвали събраната реколта. Предстояха му много месеци усърден труд, за да допълни ширналото се стопанство. Докосна няколко бутона на компютъра, за да се покаже недовършена каруца. Взе светлинния писец, за да скицира още няколко подробности.

Някой издраска нерешително по вратата. Стен усети как му накупява. Ама че гадост, нали бе заповядал да го оставят на мира! Както и да е.

– Влез! – извика той.

Вратата изсъска и се показа един доста напласен часови.

– Моля да ме извините, сър, но... – Човекът се оплете. – Но... ъъ, дойде една дама.

– Хич не ми пука, ако ще да е кралицата на... Все тая. Коя е?

– Струва ми се, сър, че е дъщерята на адмирала.

Гнус! Само това му липсваше – една алкохоличка да му се натресе

за компания.

– Кажи й, че ме няма.

Часовият понечи да излезе заднешком, поколеба се и подаде нещо – една-единствена роза и пакетче, опаковано като подарък.

– Сър, тя каза да ви дам това – пристраши се да забърбори. – Било вместо извинение. Тъ... тъ... Май ще познае, че я лъжа, сър, ако й предам каквото казахте.

Стен се смили над човека, прие подаръците и му махна да излезе.

– Ще дойда при нея след минутка.

Остави цветето настрана, сръбна яка глътка стрегт за смелост и разкъса хартията на пакетчето. Вътре имаше малка компютърна карта – еднаква с онези, които използваше за холограмите. Що за... Пъхна я в един от слотовете. И над бюрото му изскочи триизмерен модел на кула. Съвършено изображение на хамбар, в каквито древните стопани съхранявали хмел! Тя пък откъде беше научила?

Както и да го тълкуваше човек, това си беше страхотен начин да се извиниш.

Отидоха на среднощна вечеря, уредена като пикник, в един от най-модните ресторанти на Кавит. Бриджит ван Дорман настоя да плати сметката.

Стен едва позна жената, която видя на платформата пред корабите. Предишния път тя беше хубава, но пиана, а и устните й се цупеха глезено. Този път изобщо нямаше гримаси, само големи напрегнати очи и неувверена усмивка.

– Почти се надявах да не те заваря – призна тя тихо. – Не ме бива много да казвам „извинявай“... особено очи в очи.

– Аз пък си мисля, че много те бива – възрази Стен.

– А, ти за хамбарчето ли говориш? – Тя махна пренебрежително с ръка. – Това беше лесно. Просто попитах твоя приятел Алекс. От време на време си говорехме през последните дни.

Ето защо тангурестият жител на тежкия свят бе отпратил нанякъде тази вечер със загадъчно подхилване и ръгане на лакти в ребрата на останалите от екипажите.

– Сигурно пак той ти е казал, че днес ще си бъда в кораба.

Бриджит се засмя.

– Чак такова предателство ли е извършил?

Стен огледа дългата й къдрава коса и извивките на тялото й.

– Не бих казал.

Незнайно как изпращането до колата ѝ премина в проточил се разговор, а и двамата не искаха да го прекъснат с „благодаря“ и „движдане“. Така стигнаха и до поканата за вечеря. А после се озоваха в ресторанта, на който според Стен биха завидели дори Марр и Сенн от Първичен свят.

Това беше екзотично място за похапване на открито в края на частна площадка за кацане. По средата имаше градинка с бирария, където посетителите можеха да си пийват и да беседват, докато чакат да им напълнят кошниците с поръчаното за късния пикник. Около градинката имаше множество непрозрачни капсули, всяка можеше да побере удобна кошницата и двама души.

Стен не се изненада, че Бриджит е направила резервация. Изчакаха един час в тихата градина, приказваха си, отпиваха и гледаха как капсулите безмълвно се понасят в нощта, за да се въртят неспирно около ресторанта подобно на светулки.

Стен ѝ разказа за себе си каквото можеше, като прескочи с прикрито неудобство годините си в „Богомолка“. Странно, обикновено не се чувстваше така. Лъжите бяха толкова вкоренени в него, че почти вярваше в тях. Може би смущението се дължеше на топлата нощ и студеното вино.

Бриджит бъбреше за живота си, за израстването си като флотско хлапе, за преместването от една звездна система в друга с издигането на баща ѝ в йерархията. Макар нищо да не бе изразено с думи, Стен долови, че тя се притеснява от пищността, която ван Дорман придаваше на поста си. Хем ѝ беше неловко, хем се чувстваше гузна от това.

Накрая ги поканиха в тяхната капсула. Качиха се, отметнатият капак се затвори тихо и се издигнаха.

В кошницата сигурно имаше поне стотина хапки и никоя не приличаше напълно по вкуса си на останалите.

Когато си сипаха бренди, Бриджит довърши историята си. Разбира се, имала и любим.

– Според мен по-хубав мъж не съм виждала. Не ме разбирай неправилно. Не беше от мъжете с издути мускули, а малко кльошав. И жилив. – Тя помълча. – Беше таанец.

Всичко се намести в ума на Стен. Дъщерята на адмирала и нейният любим таанец. Лесно си представи как би се държал ван Дорман в такова положение. Трябва да е било твърде болезнено и за двамата. Освен това ван Дорман никога не би оставил дъщеря си да забрави тази

случка.

– Имам само един въпрос.

– А, за Рей ли ще ме питаш?

– Да, за Рей. Както чух, сте сгодени.

– Рей си мисли, че сме сгодени. Татко *знае*, че съм сгодена за Рей.

А пък аз...

Тя млъкна и се загледа надолу към светлините на Кавит.

– Какво?

Бриджит се засмя.

– А пък аз мисля, че Рей е скапаняк!

– И какво ще правиш?

Тя се облегна на мекия полукръгъл диван.

– О, не знам. Да си играя ролята, така излиза. Докато не се появи по-добър шанс.

Стен бе чувал подобни мечтания и преди.

– Рицарите в бяло не са ли малко старомодни?

Бриджит се примъкна по дивана и се мушна под едната му ръка. Вдигна лице към него и замига пресилено с големите си блестящи очи.

– О, господине – прошепна, доближавайки устни към неговите, – аз изобщо не вярвам да има рицари в бяло.

След миг вече се целуваха и тя се отпусна назад върху дивана. Роклята ѝ се плъзна нагоре и откри гладка плът с цвят на слонова кост, прикрита само с късче коприна между бедрата – крепеше го златна верижка на кръста.

Стен плъзна устни по меката кожа на корема ѝ и разкопча верижката.

38.

– Тук имперски кораб „Гембъл“. Моля да ми бъде разрешено кацане.

На екрана не се появи образ, но Стен долови, че диспечерът на планетоида под тях се опули.

– Тук Ромни. Повторете.

– Тук „Гембъл“ – търпеливо повтори Стен. – Искам да кацна на вашия дребен мошенически свят.

– Изчакайте.

– Мисля си, млади ми Стен, че се държиш с тия ми ти

контрабандисти по-благо, отколкото е редно.

– Може би.

Най-сетне предавателят изпука.

– Имперски кораб... тук Джон Уайлд. Доколкото разбрах, искате *да ви насочим за кацане*.

– Точно така.

– Откога Империята чука на врати като нашата?

Килгър се поотпусна.

– Прав беше, момко. Вече напредваме.

– Тук „Гембъл“. Чукаме, когато искаме да търгуваме.

– Да търгувате ли? Виждам само един кораб над себе си.

– Така е, сеньор Уайлд.

– Кацането разрешено. Следвайте насочващия лъч от контрола на полетите. Ще ми се да можех да ви заплаша с нещо, ако ме лъжете. И все пак... разговорът се записва, знам това, имам право на адвокат и така нататък... – В гласа се прокрадна жална нотка. – Ще е интересно, ако казвате истината – продължи Уайлд. – Ще ви чака возило, което ще ви докара до моето жилище. Тук Ромни. Край.

Джон Уайлд беше колоритен тип също като планетоида си. Ромни си висеше в пространството малко извън чиято и да било територия. Още преди много поколения тук бяха изградени куполи, за да поставят в тях ретранслатор. Но с развитието на технологиите ретранслаторът бе станал излишен и бе изоставен.

Стен отдели немалко време, за да открие Ромни. Всъщност Килгър му подхвърли идеята за това.

– Момко, да ти река к'во измъдрих – бе започнал той. – Щом имаш диктатура като на ония таанци, значи ще има и кой да нарушава забраните, щото такива са си хората по природа. Е, прав ли съм?

– Да. Когато бяхме на Хийт, се нагледахме на тези неща – кимна Стен.

– Драго ми е, че си на мойто мнение. И щом има сводници, крадци и подобна пасмина, не може ли да има и контрабандисти?

Стен проумя мгновенно и позволи на Килгър да се развихри. Тактическите кораби напуснаха района на Пограничните светове и замряха в открития космос, за да следят потайно движението на отделни кораби. Нито един от тези отчети не попадна в разузнавателното управление на 23-ти флот – Стен знаеше, че оттам незабавно ще наредят разследване.

Накрая събраха достатъчно данни, за да ги пуснат за обработка от програмите. Да, имаше контрабандисти, които се вмъкваха и измъкваха от таанските светове. Да, те разполагаха с база... по-точно транзитен пункт за стоки от Империята, предназначени за внос при таанците.

Само че и сред контрабандистите се срещат какви ли не. Стен налега на няколко кораба, насочили се към Ромни, провери товара им и разпита екипажите. Остана доволен и стовари тези хора на удобно отдалечена планета – без комуникационна апаратура, но с припаси за оцеляване.

Вече можеше да обсъжда и съдбата на цялата галактика, ако му щукнеш, с онзи, който предвождаше контрабандистите или поне говореше от тяхно име. Явно този човек беше Джон Уайлд. Стен си представяше всевъзможни образи на старши контрабандист – от крещящо пременен и противно затлъстял любител на пороците до изящно конте. Не очакваше да се натъкне на човек, който сякаш би се радвал най-много да работи в имперския статистически отдел за отдавна починали лица.

Не очакваше и че щабът на Уайлд прилича на диспечерски център. Ако се съдеше по обстановката, шефът на контрабандистите можеше да е и дясната ръка на Танз Суламора в управлението на търговската му империя.

Уайлд предложи на Стен и Алекс да пийнат алк, но не се изненада, че му отказаха. Посърбваше вода (според Стен) и не бързаше, за да ги прецени.

– Значи искате да търгуваме. Какво ви е нужно?

– Видяхте моя кораб.

– Да, видях го. Изглежда, ви върши много добра работа.

– Да, обаче не е особено удобен.

– Адмирал ван Дорман не ви ли осигурява необходимото? – попита Уайлд с прикрито ехидство.

Стен не си направи труда да отговори.

– Защо сте останали с впечатлението – продължи Уайлд, – че аз бих могъл да ви бъда полезен?

Стен не си падаше по увъртанията. Връчи му фишовете със списъците на контрабандата в корабите, които бе конфискувал. Уайлд ги пъкна в дисплея и помълча, преди да реагира.

– Да допуснем, че имам нещо общо с тези пратки. Да допуснем, капитане, и че по някакъв начин бих могъл да осигуря съответното снабдяване на вашите кораби. По-накратко – какъв дял очаквате за себе си?

Килгър настръхна и Стен го хвана за ръката.

– Грешите, Уайлд. Хич не ми пука за вашата контрабанда.

– Виж ти...

– Сега е мой ред. Сложих ръка на товарите ви само за да съм сигурен, че не доставяте оръжия или АМ2 на таанците. Вече знам.

Уайлд изглеждаше искрено смяян.

– Капитане, има нещо, с което много се гордея. Не се занимавам нито с войни, нито с атрибутите им. Но ако съм в състояние да осигурия на хората, които имат пари да си платят, стоки за улесняване на живота, без моите клиенти да се съобразяват с митнически нелепости и разни „това не може“... тогава се заемам с начинанието.

– Благодаря, сеньор Уайлд. И ние ще бъдем откровени с вас.

В замисъла на Стен и Алекс нямаше нищо сложно. Бяха наблюдавали движението на контрабандистите достатъчно дълго, за да установят, че едни и същи кораби заминават и се връщат. Значи си бяха набелязали орбити, които не се пресичаха с гъстата мрежа от таански патрули. А щом не продаваха оръжие или гориво, другото не засягаше Стен – очевидно таанците бяха принудени да плащат стоката с конвертируеми кредити, които нямаше да похарчат на собствените си светове. Ако ще и с малко, това разклащаше стабилността на местната валута.

Направи съвсем простичко предложение – че ще е доволен от всякакви военни сведения, които му предоставят мъжете и жените, подчинени на Уайлд. А в замяна той изобщо няма да ги закача, стига да се придържат към правилото си „никакви военни материали“.

Уайлд поклати глава и си наля още една чаша вода.

– Не ми харесва.

– Че защо?

– Никой не е толкова честен.

Стен се ухили.

– Казах, че бихме искали добра размяна. Не съм споменавал честна сделка.

Уайлд си отдъхна.

– Разбира се, ще трябва да обсъдя това с моите капитани.

– Само гледайте да изпипате работата по-ловко – намеси се Килгър.
– Ако изтървете нещо на таанците и се нахакате в засада...

– Бъдете уверен в нашата ловкост, подофицер – отвърна Уайлд. – Занимавам се с контрабанда от половин столетие и досега никой не се е набърквал в моите дела като вас двамата. – Той се изправи. – Не очаквам никакви затруднения от моите подчинени. – А сега имате ли нещо против да се запознаете с орбитите, по които се движим, за да

определим къде са най-подходящите места за срещи?

39.

– Млади ми Стен, май се позалутахме.

– Но това е гадна нелепост. И двамата завършихме блестящо летателната школа. Как е възможно да се загубим на някакви си три километра от базата? Я дай пак да погледна картата.

Стен и Алекс още веднъж се вторачиха в картата на град Кавит. Хората от екипажа на „Гембъл“ се мотаеха наблизко и се мъчеха да не се присмиват прекалено очебийно на началниците си.

– Добре, още веднъж – предложи Стен. – Тръгваме на юг по Имперския булевард.

– Туй го сторихме.

– Наляво по „Деслър“.

– И там бяхме.

– После надясно по „Гарет“.

– Адски е сигурно, че и оттам минахме.

– Сега трябва да видим тясна пресечка, сврия на средата на „Гарет“, по която се стига направо на авеню „Бърнс“. Поне така е на теория.

– Брей, че скапана теория. Уличката хич я няма!

Проблемът им се състоеше в това, че системата от улици в Кавит не отстъпваше по нищо на заплетения лабиринт в древно Токио. И сякаш за да утежнят затруднението им, уличните банди бяха издраскали или изтръгнали половината табелки.

А в началото нищо не предвещаваше такова бродене. Стен реши да възнагради хората си за работата до изнемогване, като ги почерпи с богата вечеря. Каза им да си изберат което искат място и майната ѝ на цената. Малко се изненада, когато мнозинството наложи избора си. Почти всеки бе решил, че трябва да се натъпчат в таански ресторант. И избраха „Джунглата“ – забутано местенце, което можеше да се похвали с най-пикантните таански гозби в целия град.

Той не възрази, но го гризеше любопитството.

– Защо пък таанска храна? Какво ѝ е на местната?

Отвърнаха му с хоров присмех и той проумя, че тукашните ястия се смятат за мазна гнусотия. Значи щяха да отидат в ресторант „Джунглата“. Стен и екипажът му трябваше да достъкмят някои

дреболии по „Гембъл“ в последния момент, затова се уговориха, че другите ще отидат по-рано и всички ще се срещнат в заведението.

Той се стъписа, когато стигнаха до центъра на града. Имперският булевард започваше като широка чиста улица, обрамчена с магазини и хотели от най-висока класа и лъскави офиси. Но гледката нататък заслужаваше най-много определението „зона на бойни действия“. По настилката зееха дупки. Половината магазини бяха или заковани с дъски, или опожарени. Тенекиите на изоставени возила се редяха и от двете страни. Единствените хора, които зърваха (ако не се брояха полицейските патрули от по седем души в пълно снаряжение за борба с безредици), бяха потайни силуети, които се шмугваха навсякъде, щом забележеха екипажа на „Гембъл“.

– Що за гадости стават тук? – поиска да знае Стен.

Фос, който бе обикалял до насита по улиците на Кавит, му обясни. Когато таанците започнали да бият бойните барабани, местните хора адски се изнервили. Отначало малцина, после на цели потоци започнали да бягат, като зарязвали и бизнеса, и домовете си. Безработицата нарастала жестоко, а от нея здравата набъбнали уличните банди. Таанските квартали в града пък се превърнали в обсадено западнало гето, оставено в ръцете на шайките, които тръгнали да пребиват таанци.

– Искаш да ми кажеш, че ресторантът е наред район с безредици?

– Нещо от сорта, сър.

– Чудничко се натресохме. Следващия път ще ядем мазни гнусотии.

В момента обаче нямаше какво да направят, освен да упорстват в ориентирането си по картата, с която според часовия на портала в базата нямало как да се заблудят, дори много да се постараят. Стен вече размишляваше с копнеж какви връзки да използва, за да разжалва тоя скапаняк в редови космонавт втора класа.

Тикна картата в ръцете на Алекс и изсумтя:

– Сбъркали сме някой завой. Остава ни един-единствен избор – да се върнем на „Дреслър“ и да опитаме пак.

Всички изохкаха.

– Ама те ще са изплюскали всичко, докато стигнем при тях – оплака се Фос и се опомни. – Моля за извинение, сър.

– Какво друго можем да направим?

– Винаги мога да ви разкажа вица за петнистите змии – предложи услугите си Килгър. – Един вид да повдигна духа де.

Преди Стен да е започнал да го души, иззад ъгъла се показа една от

платените мацки. Носеше може би най-мръснишки разголващите дрешки, които Стен бе виждал. И за разлика от останалите хора, които срещаха тази вечер, май не беше плашлива. Ходеше нехайно – но той не пропусна да забележи огромния пистолет на кръста ѝ.

– Тъъ... извинете, госпожице.

Платената мацка го огледа от главата до петите, после огледа и останалите.

– Стига майтапи бе. Не мога да се оправя с толкова фуражки наведнъж. После една седмица няма да ставам за работа.

– Не, не, разбрахте ме неправилно – възрази Стен. – Просто имам нужда от малко помощ.

– То си личи.

Стен накрая успя да привлече вниманието ѝ, като размаха под носа ѝ няколко кредита. Обясни затруднението си. Жената поклати глава, учудена от тъпотията им, и посочи провиснала порта, наполовина закритата от ръждясал гравислед.

– Пъхате се там, после наляво, пак наляво и ще си блъснете кухите чутури в кръмата.

След две минути вече надигаха пенливи халби в „Джунглата“, за да навакнат изоставането.

Името на ресторанта му подходеше. Под малкия му купол *наистина* се криеше тропическа гора. Масите бяха пръснати между дървета и до кротки водопадчета. Отнякъде появяваше ветрец. Пъстри птички и огромни насекоми с крилца като дантела пърхаха над посетителите. Съдържател беше някой си сеньор Тиге – застаряващ благ таанец, които май искрено се радваше на удоволствието, разляло се по лицата на клиентите, докато се тъпчеха лакомо с неговите гозби.

Менюто не отстъпваше по екзотика на обстановката и наброяваше над тридесет ястия. Храната беше от умерено пикантна до просълзяващо люта и се предполагаше, че ще бъде поглъщана с изобилни количества таанска бира. Повечето порции се поднасяха по семейному в огромни гювечи.

Стен изпъшка, поглади се по леката издутината под колана и се облегна на стола.

– Още един залък и се превръщам в летало с горещ въздух.

– Какво има, капитане? Не сме във форма, а? – ухили му се Луз и започна да пресипва поредната купчина в чинията си.

– Ама ти къде побираш всичко това?

Стен не се шегуваше. Не можеше да проумее как тъпче толкова

ядене в стройната си фигура.

– Сър, ако ви кажа, че го пъхам в дървения си крак, ще повярвате ли?

Тази вечер Луз носеше цивилни дрешки, тоест бюстие, което едва покриваше малките ѝ хубави гърди, и най-късите бели шорти отгук чак до Първичен свят. Краката ѝ бяха дълги, загорели и гладки. Стен сведе поглед към тях – как да не им се възхити? – и завъртя глава.

– Не. Изобщо не бих казал, че е *дървен!*

После се усети и се изчерви. „По-полека, Стен – скастри се. – Не можеш да си го позволиш!“ Луз забеляза изчервяването му и се усмихна. Знаеше какво си мисли. Погали го дружески по ръката, извърна се любезно и подхвана разговор за дреболии със Сека. Стен прозря, че по някакъв странен начин го е отървала от положението, и му стана още по-симпатична.

Разнесе се трясък, последван от силни крясъци. Стен се сепна и вдигна поглед – ужасена млада двойка трепереше, току-що нахълтала през входа. Лицето на мъжа беше окървавено, а дрехите на жената – разкъсани. Младежът беше таанец. Чу се пращане на плас, когато нещо тежко халоса вратата.

Отвън се носеха вопли:

– Изхвърлете ни го тук... скапани таанци, занасят се с нашите жени...

Сеньор Тиге посочи една врата отзад и двойката хукна натам. Но тъкмо в този миг разбиха входа и в ресторанта нахлуха четирима улични биячи. Зърнаха двете жертви, нададоха ликуващ вой и препуснаха към тях. Сеньор Тиге вдигна ръка да ги спре, но един грубиян го просна на пода. Другите, предвождани от грамаден побойник, размахал подходяща за размерите си сопа, напиреха към двойката.

– Първо ти, боклук такъв – изръмжа той на таанеца. – После и твоята курва.

– Момко, пречиш ни да хапнем на спокойствие – чу се тих глас с шотландски акцент.

Биячите се извъртяха към Стен и Алекс, застанали точно зад тях.

– След като платите за нанесените щети – добави Стен, – можете да си вървите.

Смехът на онзи със сопата заехтя из залата.

– Я, още от тия, дето си падат по таанци.

Стен видя как екипажите му се надигнаха от столовете си и им махна да стоят настрана, после подхвърли на Алекс:

– Той май се опитва да ни обиди, а?

– Ъхъ. Тоз момък е отгледан като голям простак.

Без предупреждение едрият мъжага завъртя сопата към Алекс с всичка сила. Килгър дори не понечи да се наведе или да отскочи. Хвана сопата напред и я изтръгна сякаш от ръчичката на дете. Могъщият замах обаче запрати бяча към него. Жителят на тежкия свят го сграбчи за лакътя, завъртя го и го запрати с крак към вратата. Ритникът вдигна мъжагата над пода и той се заби с главата напред в стената, после се свлече.

Вбесени, другите трима нападнаха. Стен се гмурна под удар с нож и остави противника да вие на пода със счупена китка. Заби три стегнати пръста в гърлото на следващия. В последната частица от секундата съдържа силата си, за да не му смаже гръкляна. Завъртя се на пета, за да се разправи с последния, но нямаше нужда – Алекс бе провесил грубияна над пода, хванал колана му, и говореше помирително:

– Виж к'во, момко, знам, че всички яко сте си сръбнали. Няма да ви държим сметка. Дай си кредитите и си върви по живо, по здраво.

Мъжът беше прекалено уплашен, за да отговори. Алекс губеше търпение, затова го обърна с главата надолу и започна да тръска. На пода изпадаха кредити. Накрая Килгър доста небрежно запрати своя човек през вратата. Двамата със Стен претърсиха останалите, прибраха им парите и ги изхвърлиха с ритници.

Стен отиде при сенйор Тиге, който утешаваше мъжа и жената, и даде кредитите на стария таанец.

– Ако не стигат, сър, моите екипажи и аз охотно ще съберем още, за да възстановите повреденото.

– Много, много ви благодаря, младежо – отвърна съдържателят. – Но вие трябва веднага да си тръгнете. Преди онези да са се върнали с други като тях.

Стен вдигна рамене.

– Е, и? Силите ни са достатъчни да се справим с такава тълпа.

Старецът завъртя глава.

– Не, не. Нямате представа какво става тук...

Навън се надигаше гневно бучене, Стен изтича към вратата и видя за какво говори таанецът.

За толкова малко време отвън се бе струпало гъмжило от над стотици имперски заселници. И те беснееха от жажда за кръв. Стен виждаше, че иззад ъгъла притичват още мнозина. А най-смахнатата подробност в сценката беше полицейската кола съвсем близо до množащата се тълпа.

До нея си стояха половин дузина ченгета и насяккваха сганта.

Някой дръпна Стен за рамото.

– Знам как да се справя с това – увери го старецът.

Натисна един превключвател до входа и дебели стоманени щори се спуснаха и се заклениха в издълбаните за тях дупки в пода. Навсякъде около купола дрънчеше стомана, закриваща прозорците.

– Излизайте – подкани ги съдържателят. – Моля ви, излизайте. Ние сме в безопасност тук. Но ако вие останете, ще ви арестуват.

Изгръпналият Стен не усети как се измъкна през задната врата заедно с екипажите си.

– Да знаеш, момко – сниши глас Алекс, – хич не съм убеден дали сме на страната на добрите.

Стен не измисли и една дума в отговор.

40.

Следващите няколко седмици бяха същински парадокс за Стен и останалите. *Знаеха*, че са пред прага на война. И всяко съобщение от контрабандистите на Уайлд потвърждаваше предчувствията им – всеки ден таанците довършваха и разпределяха по бойните си флотове нови и нови кораби. А цивилните на Хийт вече свикваха с комендантския час и купоните.

Кавит пък беше пълна противоположност на таанския свят. На Стен му се струваше, че адмирал ван Дорман, неговите офицери и нисшите чиновници все по-дълбоко затъват в света на фантазиите. Пиршествата, които адмиралът организираше за своите офицери, ставаха все по-щедри. А в очите на подчинените на Стен останалите от флота бяха все по-големи мърлячи.

Но дори това време през по-късните дни изглеждаше златно.

На Стен може би му влияеше любовната му връзка с Бриджит. Но това беше само едната страна.

Вероятно другата беше уговорката с Уайлд. Контрабандистът най-съвестно вършеше каквото се очакваше от него. Стен прецени, че той и другите от корабите му се хранят по-добре, отколкото и в императорския дворец. Дори за пръв път в живота си започна да се чуди дали не напълнява.

Имаше още нещо – не настъпиха неприятности с екипажите, събрани от кол и въже, каквито Стен и Алекс очакваха. Дори лейтенант Естил

като че си пасваше идеално на мястото. Дребните проблеми се отстраняваха бързо с по един юмрук от Килгър, който сам се нагърби с ролята на военна полиция в ескадрилата.

Но най-съществената причина се криеше във факта, че четирите тактически кораба и хората, избрали доброволно да летят с тях, вършеха каквото искаха и каквото би трябвало да правят... без никой да стреля по тях.

Стен се старееше корабите му да са далеч от Кавит възможно повече време. Дори за основен ремонт натъпкваше наземните си екипи в кораба, който щяха да разглобяват, и ги пренасяше на един напълно безлюден свят с райски плажове. Всеобщо беше мнението, че основните ремонти са кошмар, и никой в доковете на Кавит не разбираше защо тези специалисти по корпуси и двигатели се връщат загорели и щастливо усмихнати.

Стен имаше инстинкт на летец, но досега бе получил усещането си за скорост при бръснещ полет, когато всичко наоколо се стрелка нагоре или назад. През дългите мудни бдения откри нов източник на радост.

Тактическите кораби задълго само наблюдаваха, увиснали над плоскостта на еклиптиката в някоя планетарна система – понякога нанасяха поправки в звездните карти, друг път следяха придвижването на таански кораби или преценяваха дали някой свят е подходящ за таанска предна база. Би трябвало Стен да скучае.

Това изобщо не му се случи, Алекс направи промени в една ракета „Гоблин“ – махна бойната глава и я замени с допълнителни горивни клетки.

Когато не беше на вахта, Стен се забавляваше – слагаше на главата си допълнителен шлем за управление и пускаше „своята“ ракета да се рее в открития космос. Знаеше, че и да възприема някоя звезда „над“ себе си или някоя планета – „долу“, това са измамни сравнения, натрапени му от компютъра. Освен това знаеше, че горещината на близкото светило или студеният полъх от заледена планета са изцяло субективни представи. И въпреки това им се наслаждаваше. За него това беше върховното сбъждане на човешката мечта за полети. Още по-хубаво беше, че ако се случеше нещо, той щеше да си е в безопасност на борда на „Гембъл“.

Дежурствата и дните се изнизваха. На Стен честичко му се налагаше да сверява времето по корабния дневник. Мислеше си, че ако има нескончаеми припаси, може би ще остане в пространството завинаги, далеч от другите хора и техните дела.

Тъкмо след едно такова скитане Стен се натъкна за пръв път на

„Форез“ и за втори път – на адмирал Деска.

„Кели“ и „Гембъл“ се опитваха да уточнят движението на един метеорен поток. Лейтенант Сека настояваше, че тези метеори би трябвало да произхождат от една и съща пръснала се планета. Стен възразяваше, че макар камънаците да са възголемички, това още нищо не означава. Стана му забавно и разреши да проследят откъде са дошли скалите.

Сякаш всички тревожни сигнали във вселената ревнаха, за да сложат край на игрите и развлеченията. В командната зала на „Гембъл“ Стен и Алекс, а в „Кели“ лейтенант Сека зяпаха екраните.

– Туй, дето е пред нас – накрая промълви Килгър, – е най-гнусно грамаданската бойна машина, която съм зървал – и имперска, и таанска. А за нея нищичко няма в „Джейн“.

– Бойна готовност, аварийна мощност – заповяда Стен.

Провери къде се намират. Предполагаше се, че този сектор е неутрален, но той изобщо не се съмняваше, че ако таанците са склонни да се счепкат, това няма да му помогне.

Приеха мощен комуникационен сигнал, от който показанията на датчиците скочиха отвъд червената черта.

– До чуждия кораб. Обозначете се или ще бъдете пръснати на парчета.

– Неучтивни скапаняци – промърмори Килгър.

Стен превключи на честотата за връзка със Сека.

– „Кели“, започне ли стрелба, не се намесвайте.

– Но...

– Това е заповед.

Той премина на друг канал.

– Тук имперски тактически кораб „Гембъл“, приемам.

Екранът се проясни. Стен не успя да познае веднага таанския офицер в пълна парадна униформа, застанал зад дежурния оператор по комуникациите. И все пак го позна.

– Капитан Деска... Повишили са ви.

Деска също се озадачи... и после се сети. Явно споменът не го зарадва, но той се прикри умело.

– Имперски кораб... не получаваме сигнали от вас. Говори таанският линеен кораб „Форез“. Вие нахлухте в таански сектор. Подгответе се за приемане на група за проверка. Подлежите на интерниране.

– Ех – обърна се Стен към Алекс, – защо Айда не е тук!

Килгър се ухили. Циганката, която пилотираше кораба им в „Богомолка“, веднъж вдигна полата си (отдолу не носеше нищо) в отговор на

подобна заповед.

Стен не владееше хапливите лафове и просто прекъсна връзката.

– „Кели“, връщайте се на Кавит с пълна мощност. Подгответе подобен доклад. Задръжте го две И-денонощия или до моето завръщане – който срок изтече пръв.

– Не поех командването на този кораб, за да... Слушам, сър.

Така тревогите намаляха с една – „Кели“ беше на няколко светлинни минути зад техния кораб и Стен не виждаше как онези биха могли да спипат Сека.

Той се замисли за момент.

– Господин Килгър...

– Сър?

– Искам курс за стълкновение с този „Форез“.

– Слушам, сър.

– Три четвърти мощност.

Някой във „Форез“ явно изчисли траекторията им. На аварийната честота се развикаха. Стен не слушаше.

– Момко, хубавичко го измисли. Ама не ти ли щукна, че може вече да сме във война? Таанците ще знаят преди нас, ако почне.

На Стен обаче това не му бе хрумнало. Само че беше малко късно да включи и този фактор в сметките.

– Нова орбита... изведи ме на една светлинна минута от този гад... отброявам... три... две... сега!

Наблюдател, обхванал с погледа си цялата звездна система, щеше да види как „Гембъл“ кривна от курса си.

– Доколкото различавам, оръжейните системи на таанския кораб ни проследяват – съобщи Фос.

– Твърде далеч сме от тия скапаняци. Фос, искам я тази твоя хаотична орбита... отброявам... три... две... сега!

Фос бе измислил метод за атака с наглед случайни отклонения от курса, с който Стен тренираше екипите, изстрелващи противокорабни ракети „Лисица“. Фос се кълнеше, че е невъзможно който и да било, дори да е свързан със суперкомпютър, да проследи ракетата, летяща по такава траектория.

Имаше две неприятни обстоятелства – колкото и пъргав да беше „Гембъл“, не можеше да се сравнява с ракетата. Освен това въпреки генераторите на Маклийн въздействието върху екипажа беше разтърсващо.

Стен издържа, колкото можеше. После го осени бледичко вдъхновение.

– Нова траектория... готови... Искам траектория за сближаване и абордаж!

– Сър?

– Чу ме, по дяволите!

– Траектория за абордаж. Слушам, сър.

Двата кораба отново се понесоха един към друг.

– Господин Килгър, какви почести заслужава един таански кораб?

– Да пукна, ако знам, шефе. Нож в гърба, все едно е някой Кембъл?

Стен изпсува наум. Подигравката щеше да е великолепна. Изобщо не се безпокоеше заради „Форез“. Е, не много. Първо, според него, ако бе обявена война (или бе започнала ненадейно), адмирал Деска щеше да му натрие носа с новината. Второ, допускаше, че ракетите на противника са по-големи от целия „Гембъл“. И трето, тактическите кораби не атакуват линейни кораби, камо ли повторно.

„Форез“ и „Гембъл“ се разминаха на някакви си три светлинни секунди. Разстоянието беше твърде голямо, колкото и да се хвалеше Килгър, за да бъде остъргано антирадарното покритие от корпуса на тактическия кораб.

В един космически съд с включени генератори на Маклийн няма истински посоки „нагоре“ или „надолу“, затова случилото се във „Форез“ заради разминаването си остана известно само на офицерите и нисшите чинове в командната зала и навигационния център. Но взреният в екрана за заден обзор Стен беше много доволен, когато видя огромния таански линейен кораб да се премята три пъти презглава, преди да овладеят управлението.

– Аварийна мощност, господин Килгър – каза Стен, без изобщо да се засрами от самодоволството в гласа си.

– Момко – успя да смъкна Алекс, – ти май се мислиш за твърде хитър, за да си един от нас, човешките същества.

41.

Стен стоеше със събрани пети и правилно изпънати по кантовете ръце и се питаше кой ли от разнообразните му грехове е разкрил Дорман. Незнайно защо обаче адмиралът беше настроен едва ли не весело. Стен си позволи догадката, че е заради бояджиите и дърводелците, покрай които се бе проврял, докато влезе в адмиралските покои на „Карлтън“.

– Капитане, ясно ми е, че церемониите не означават почти нищо за вас. Но известно ли ви е, че след три денонощия е Денят на Империята?

Стен знаеше това. Празникът бе измислен лично от Вечния император. Веднъж на всяка И-година всички имперски въоръжени сили, които не участваха в сражения, отваряха вратите си. Така хем общуваха с населението, хем показваха колко е смъртоносна имперската сабя, обикновено прибрана в ножницата.

– Да, сър.

– Това малко ме изненадва. Искях да дам указания за подобавашо представяне на вашите кораби и екипажи.

– Представяне ли, сър?

– Разбира се – потвърди ван Дорман с намек за сприхавост. – Както обикновено целият 23-ти флот ще бъде достъпен за посетители.

– Тъж... съжалявам, сър. Не можем да направим това.

Ван Дорман се озъби, а после грейна. Дали пък не бе получил повода, за да прати Стен в наказателен лагер?

– Капитане, не ви моля, а ви заповядвам.

– Сър, на такава заповед не мога да се подчиня. – Стен би искал да провери колко мораво може да стане лицето на адмирала, преди да обясни думите си, но благоразумието надделя. – Сър, съгласно имперска заповед R-278-XN-фиш: „Бълкли“, всички мои кораби попадат под разпоредбите на указа за секретността. Издадена е на Първичен свят, сър. Копие от нея има във вашите оперативни файлове.

Стен си съчини номера, но заповедта съществуваше *наистина*.

Ван Дорман се облегна в креслото си и вероятно премълча няколко напираси на езика му реплики.

– Значи вие и вашите екипажи от бандити ще се свирате в някое уютно кътче в Деня на Империята. Колко удобно.

И тогава идеята осени Стен, вдъхновена от мисълта за празника... и за Императора, който беше любител на двойното прецакване.

– Съвсем не, сър. Не бихме искали, сър, освен ако не ни заповядате изрично. – И преди ван Дорман да каже нещо, Стен продължи: – Всъщност, адмирале, щях да уговоря с вашия секретар да ме приеме днес, за да направя едно предложение.

Ван Дорман чакаше.

– Сър, макар че не можем да пуснем никого близо до корабите, няма причина хората да не ги видят. Всеки в Кавит е гледал как излитат и кацат.

– Имате някаква идея – отбеляза ван Дорман.

– Тъй вярно, сър. Има ли някаква пречка да прелетим над площада? Може би след като произнесете речта за откриване на празненствата?

– Хъм... – проточи адмиралът. – *Наблюдавал съм* вашите действия. Много зрелищно... въпреки че вече изразих мнението си за ниските бойни качества на поверените ви съдове. Затова пък са много, много ефективни.

– Тъй вярно, сър. А моите офицери имат голям опит в атмосферния висш пилотаж.

Ван Дорман дори се усмихна.

– Не е изключено, капитане, да съм бил твърде суров в преценката си за вас. Стори ми се, че изобщо не вземате присърце интересите на нашия флот. Може и да съм се заблуждавал.

– Благодаря ви, сър. Но това не е всичко.

– Продължете.

– Ако сте готов да ни разрешите, бихме могли да направим чудесно представление с фойерверки, докато прелитаем.

– Сред боеприпасите ни не са предвидени фойерверки.

– Съзнавам това, сър. Но е възможно да заредим с халосни снаряди скорострелните оръдия и да свалим бойните глави от някои остарели ракети, които държим на склад.

– Да, помислили сте и за това. Ще е много вълнуващо. А и така ще се отървем от няколко парчета старо желязо, преди да са ни издърпали ушите при следващата обща инспекция, че още ги съхраняваме.

Стен се досети, че ван Дорман пуска майтап. Засмя се.

– Много добре. Наистина много добре. Ще ви издам разрешение още днес. Капитане, според мен започваме да уеднаквяваме мисленето си.

„Господ да ни пази от това“ – примоли се Стен.

– И още нещо, сър.

– Друга идея ли ви хрумна?

– Не, сър. Имам въпрос. *Целият* ли флот ще бъде достъпен за разглеждане, както казахте?

– Освен два охранителни кораба – така предпочитам.

Стен отдаде чест и излезе.

Във военния съвет участваха Стен, Алекс, Ш'аарл'т, Естил, Сека и Сътън. Събраха се в една ремонтна работилница в доковете на ескадрилата.

– Значи, всичко това е само за ваше сведение – започна Стен.

Преразказа им разговора с ван Дорман. Другите офицери мълчаха около минута, докато смелят новината, после си придадоха изражението „що за скапана идиотщина, но ти си шефът тук“.

– Може и замисълът ми да е налудничав. Помислих си обаче, че ако съм таанец и искам да налучкам момента, когато да подхвана гърмежите, Денят на Империята никак няма да е лош избор. Всеки проклет кораб, с който разполага чудесният ни адмирал, ще бъде сложен в редичките. Ще ни охраняват два тактически кораба и пеши патрули по брега.

– Не си се сетил зле – одобри Алекс. – Като ги гледам таанците, не си падат по церемонии от рода на обявяване на война.

– А ако ни цапардосат – добави Ш'аарл'т, – предпочитам да не ги чакам на земята.

– Ако искате, обвинете ме в тъпота – намеси се Естил. – Но да речем, че сте прав. И ние сме във въздуха, когато – и ако – те ни връхлетят. Но, моля да ме извините... с гнусни фойерверки?

Алекс изгледа възхитен лейтенанта. Май за пръв път изгърваваше такава думичка, откакто бе получил офицерско звание. Пребиваването в ескадрилата от „комари“ се отразяваше благотворно на характера му.

– Именно, лейтенант – потвърди Стен. – Ще си носим страхотни фойерверки – марка „Гоблин“, „Лисица“, „Кали“. Ван Дорман ни разреши да ошушкаме арсенала му... и ние ще се възползваме.

Тапия се разсмя.

– Какво ще стане, ако грешеш... и старият Дебилман си поиска фойерверките?

– Ще има шумна сценка и всички ние ще си търсим нова работа. Е, гласуваме ли?

Ван Дорман вероятно би уволнил Стен на секундата дори само защото ръководеше ескадрилата си с някакви наченки на демокрация.

Разбира се, Килгър беше „за“ с две ръце. Тапия – също. Сека и Ш'аарл'т отделиха малко време за размисъл и се присъединиха към тях. Естил се подсмихна.

– Параноиците трябва да са сплотени – каза и вдигна ръка.

– Отлично. Господин Сътън, подгответе екипите си и няколко грависледа.

– Слушам, сър. Впрочем ще възразите ли, ако се окаже, че някои от моите момчета изобщо не са на „ти“ с математиката и са взели *повечко* оръжие?

– Господин Сътън, самият аз не успявам да преброя до десет, без да

си събуя чорапите. Хайде, накарайте ги да се размърдат.

42.

Сеньор Еку се рееше над пясъка, пресят и подбран по безупречната си белота – по-бял дори от мъничките сензори, подаващи се като мустачки от крилете му. Той се спусна още малко към градината, потръпна от отвращение и леко размаха едно помощно крилце. От пясъка се надигна прашно облаче, а сеньор Еку се върна на мястото си.

Лорд Феерле го караше да чака почти два часа. Обзелото го нетърпение, общо взето, не беше свързано с проточилото се чакане. Сеньор Еку принадлежеше към раса, която ценеше изгънченото разтягане на времето. Но не и сега, не и в тази среда.

Предположи, че го бяха довели в пясъчната градина, защото лорд Феерле иска да го впечатли със своя артистичен усет, с проникновение то си. Освен със своето търпение съществата от расата манаби бяха прословути и с чувствителността към зрителни стимули.

Пясъчната градина представляваше идеално кръгла плитка падина с радиус около половин километър. Из този терен бяха разположени точно десет камъка с големина от пет метра до една трета от метъра. Всеки камък имаше различен цвят – земни оттенъци от плътна чернота до оранжево. И всички бяха поставени с математическа прецизност на подходящи разстояния един от друг. Най-студеното произведение на изкуството, което сеньор Еку бе виждал през преживените от него повече от сто години. Докато чакаше – вече два часа, – разсъждаваше какво ли се е въртяло из ума на лорд Феерле, когато го е създавал.

Догадките му не бяха приятни. Ако поне един камък не си беше на мястото или пясъчен участък не притежаваше съвършенството на всичко наоколо, щеше да се почувства много по-добре. Бе опитал да промени общия облик със самото си присъствие.

Тялото на сеньор Еку беше черно с намек за червено точно под краищата на крилете. Опашката му се проточваше на три метра и се стесняваше до връх там, където в далечното минало на неговата раса бе имало шип. Той опита да се прехвърля от точка на точка и да увисва задълго, за да наруши чисто физически студеното съвършенство на градината. И някак все се озоваваше там, откъдето бе тръгнал. Всъщност неговото телесно присъствие на съвършено подбраното положение още повече допринасяше за психологическата грозота на това място.

Дори според условната таанска десетобална скала лорд Феерле трябваше да получи оценка под нулата като дипломат. Сеньор Еку можеше да отсъди по въпроса най-авторитетно. Неговата раса се бе прочула с дипломатичното си поведение – това беше и причината лорд Феерле да настоява за идването му тук.

Ако обстоятелствата бяха други, сеньор Еку щеше да си тръгне с дипломатическа свада още след първия половин час. Гневът от нанесено оскърбление може да бъде и ценно оръжие в отношенията между звездните системи. Но не и при *тези* обстоятелства. Той не беше убеден, че манаби ще успеят да запазят традиционния си неутралитет, камо ли пък бъдещето си, ако таанците и Империята продължат по пътя към сблъсъка.

Затова щеше да чака, да разговаря и да види какво ще се случи в тази скверна градина, която беше нагледна проява на таанското съзнание.

Мина още половин час, преди лорд Феерле да се появи. Той се държеше учтиво, но рязко, сякаш *той* е трябвало да чака, а не поканеният манаби. Феерле очерта общо сегашните отношения между Империята и Таан. Манаби знаеше всичко това с изключение на по-незначителните подробности. Опълчи се срещу липсата на търпимост у Феерле, като му го каза.

– Милорд, това е достойно за учебник обобщение на ситуацията. Много похвално. Почти елегантно в пестеливостта си. Но аз все още не виждам каква е моята роля.

– Ще бъда откровен – отвърна Феерле. – Възнамеряваме да започнем бойни действия с цялата си мощ.

И трите стомаха на сеньор Еку се свиха. Лигавицата им бе подлагана на тежки изпитания и преди чак до състояние, в което той се съмняваше ще може ли да яде отново любимите си микроорганизми. Този път обаче ги сполетя истинско бедствие.

– Умолявам ви да размислите, милорд – каза той. – Нима позициите ви са толкова несъвместими? *Наистина* ли е твърде късно за разговори? Моят опит подсказва...

– Затова ви поканих тук – прекъсна го Феерле. – Има изход. Начин да избегнем тоталната война.

Сеньор Еку позна, че този човек бълва лъжи между лъскавите си зъби. Не би си позволил обаче да спомене това.

– За мен е голяма радост да го чуя. Предполагам, че имате нови искания. Може би за компромис? Будещи загриженост области, които налагат точни договорености?

Феерле прихна.

– Говоря за съвсем друго нещо. Няма да се задоволим с нищо по-малко от безусловна капитулация.

– Милорд, позволете да отбележа, че това не е особено добър начин за подновяване на преговорите – промърмори сенър Еку.

– И все пак точно с това смятам да започна – отсече Феерле. – Разполагам с фиш, в който е изложена нашата позиция. Ще ви бъде връчен, преди да заминете за Първичен свят.

– С какъв срок ще разполагат емисарите на Императора, за да дадат отговор?

– Три И-денонощия – каза лорд Феерле безизразно.

– Но, милорд, не е възможно. Ще е необходимо чудо дори за да се добера до Първичен свят за толкова време, камо ли да предам посланието по съответните канали.

– Въпреки това им даваме три денонощия.

– Милорд, вслушайте се в разумните доводи!

– Значи отказвате?

Сенър Еку проумя всичко. Феерле искаше този отказ от него. По-късно би могъл да заяви, че е направил всичко по силите си да предотврати всеобхватната война, но манаби не е пожелал да се заеме с мисията. По неволя се възхити на плана му, както се възхищаваше на съвършено грозната му градина. Защото принципите на неговата раса правеха немислимо съгласието с подобна мисия.

– Да, милорд. Опасявам се, че трябва да откажа.

– Така да бъде.

Без нито дума повече лорд Феерле му обърна гръб и се отдалечи по белия пясък. Сенър Еку размаха криле и след секунда се издигаше, а самочувствието му и неутралитетът на неговата раса се превърнаха в отломки.

43.

Метеопрогнозата за Деня на Империята разочароваше – облачно с кратки превалявания, понякога силни. Противно време за празник... но то щеше да спаси живота на хиляди същества от Кавит, а може би да допринесе и за оцеляването на Стен в този ден.

Едно денонощие по-рано той забрани на екипажите да напускат района на ескадрилата. Някои мърмореха – в 23-ти флот празникът беше

не само повод за перчене, но и оправдание за тежко купонясване. Не че хората му имаха кога да се зъбят, бяха прекалено заети с товаренето и оборудването на корабите. А щом видяха бойните ракети и мунициите не само складиранни, но и подготвени за зареждане, бързо схванаха, че се мъти нещо твърде необичайно.

Корабите бяха готови за излитане в 19.00. Стен се развесели, когато видя последния товар – наистина имаше фойерверки, с които Сътън се бе сдобил някъде на черния пазар. Стен потопа всички в хипносън и също се опита да отдъхне, но напразно.

Наметнат с дъждобран заради ръсещите понякога капки, той прекара нощта в крачене около корабите и в пристъпи на недоумение защо изобщо му се е искало да бъде човекът, който е начело на нещо.

Събуди хората си в един след полунощ.

„Кели“, „Клагет“, „Гембъл“ и „Ричардс“ се издигнаха почти безшумно точно в 2.30. Щеше да се зазори в 4.45 часа, а адмирал ван Дорман щеше да открие церемониите в осем сутринта.

Таанците също си имаха график, съобразен с този на 23-ти флот.

Месец по-рано един таанец, работещ в щаба на флота, копира фиша с програмата за Деня на Империята и незабавно го изпрати. Сега фишът заемаше малък екран в едната страна на командната зала на „Форез“. Нито лейди Атаго, нито адмирал Деска имаха нужда да си опресняват паметта с него.

Наблизо се рееше втори, наскоро довършен линейен кораб – „Кисо“, от същия клас като „Форез“. Таанският боен флот чакаше в самите покрайнини на звездната система, където се намираще Кавит. Почти неизброими кръстосвачи, разрушители, щурмови и десантни кораби попълваха флота.

Други флотовете, не по-малко внушителни, имаха свои набелязани цели из Пограничните светове. Лейди Атаго трябваше да унищожи 23-ти флот и неговата база на Кавит.

Точно в определения момент тя заповяда атаката да започне.

Сензорите с голям обсег, пръснати надалеч около планетата, бяха унищожени, заглушени или получаваша фалшиви данни, които да препредават. За да е сигурно, че никой няма да вдигне тревога, в 5.00 часа сутринта пет отряда таански командоси (някои обучени в стопанството на Фреда) нападнаха центъра за електронно разузнаване на 23-ти флот. После други таанци, облечени в точни копия на флотски униформи,

заеха центъра.

В 7.30 основните елементи на флота, командван от Атаго, достигнаха границите на атмосферата. В двата охранителни кораба измъчениите от махмурлук екипажи въпреки дадените им заповеди зяпаха на екраните украсения плац долу и едва успяха да зърнат връхлитащите таански разрушители, преди да умрат.

На плаца адмирал ван Дорман, до когото стояха Бриджит и съпругата му, погледна часовника си – оставаха десет минути. Адмиралът тръгна по стъпалата към трибуната.

Щабните офицери и цивилните сановници вече го чакаха.

В йоносферата таанският щурмови кораб отвори люковете на трюмовете и малки машини за въздушни атаки се изсипаха надолу на рояци.

След излитането Стен имаше нов проблем – къде да се скрият. Ако беше прав и предстоеше удар по Кавит, този удар щеше да е страшен. Стен беше убеден във възможностите на своите тактически кораби... но не и в орбита, където можеха да се натъкнат на някой линеен кораб или на цели шест, да речем.

Облачният слой също не му вършеше работа, защото всеки нападащ от космоса кораб щеше да разчита на електрониката си. На повечето екрани облаците дори нямаше да личат.

Най-доброто решение се оказа извеждането на ескадрилата над океана, на двадесетина километра от Кавит, и висенето на петдесетина метра над водата. Стен разчиташе на смущенията от отразените сигнали – трудно щяха да ги засекат.

Фос пръв откри нападателите.

– До всички кораби – заповяда Стен. – Атакувайте самостоятелно. Не прахосвайте боеприпасите и внимавайте да не ви издебнат отзад. Вече сме във война!

Килгър насочи с пълна мощност „Гембъл“ към Кавит.

На височина хиляда метра първият таански рояк, подреден в клин, изстреля ракети „въздух – земя“ с търсещи метал бойни глави; после машините за миг изравниха полета си и обсипаха плаца с бризантни бомби.

Цялото поле за паради се превърна в ад от взривове.

Ван Дорман имаше време, колкото да зърне ракетите, да се облещи и да се хвърли върху жена си и дъщеря си, преди от главата му да се

изпярят всякакви мисли, а благоразумието да го подтиква единствено да се прилепа към раздрусаната опора под тялото му.

Таанските кораби се издигнаха, завиха и се върнаха за повторен обстрел. Повечето сановници и щабни офицери, които оцеляха от бомбите, бяха разкъсани от снарядите на скорострелните оръдия.

Ван Дорман надигна глава и видя налиташите отново кораби. Само това остана в паметта му.

Изобщо не забеляза „Ричардс“ и „Клагет“ да изфучават от страни с бълващи огън оръдия, нито как покритите с тънка броня таански машини се посипаха на полето – премятащите се отломки нанесоха на 23-ти флот не по-малко щети от ракетите.

Щом видя, че „Ричардс“ и „Клагет“ го изпреварват, Стен промени намеренията и тактиката си. Заповяда на „Кели“ да заеме позиция отзад, за да го прикрива, и се устреми към космоса.

В таанския шурмови кораб не очакваха никаква съпротива от хаоса долу и бяха лесна мишена. Оръжейните системи на „Гембъл“ превключиха от „Кали“ на „Гоблин“ и Килгър изстреля ракетата.

Корпусът на кораба зейна и блъвна червени пламъци.

А в „Кели“ Сека взе шлема на оръжейника си – нали *той* беше воин от безчет поколения? Бойният напев, който си мънкаше под носа, беше на две хилядолетия. Прицелната система се закова върху гигантското туловище на „Форез“. Без да чака заповед, Сека запрати натам една „Кали“.

Въпреки цялата тяга на АМ2 „Кели“ подскочи, щом огромната ракета изфуча от централната тръба и собственият ѝ АМ2-двигател я тласна напред.

За Сека не съществуваше нищо освен доближаващия корпус на таанския линейен кораб – очите му гледаха с обектива на „Кали“.

Ракетата оправда името си. Заби се в оръжейната палуба на „Форез“. Двеста и петдесет таанци от екипажа загинаха при първия взрив, още повече бяха пометени от вторичните експлозии.

Сека си позволи усмивка със свити устни, когато свали шлема и видя на екрана четири таански разрушителя да се насочват към него. Нищо работа. А дори да го убиеха, нима смъртта е страшна за един воин от племената мандинго?

Вероятно двата таански кръстосвача дори не очакваха да ги

нападне корабче като „Гембъл“. Поне пролича, че не се престарават с маневрите за избягване на атаката – пуснаха само шепа ракети за противодействие, преди Килгър да изстреля по тях своите „Гоблин“ със зададени цели.

Стен знаеше, че тези ракети могат да повредят зле един кръстосвач, но не се и надяваше на почти едновременните експлозии. Алекс забеляза просветващия надпис на екрана – „ЛИПСВАТ ЗАСЕЧЕНИ ЦЕЛИ“, и свали шлема от главата си.

– Момко, що за боклук се оказаха тия смотани кръстосвачи?

Стен се взря в глутницата разрушители, които закъсняха да спасят поверените им за охрана кораби, и се зае с маневри да им избяга.

В командната зала на „Форез“ лейди Атаго се държеше здраво, докато корабът се тресеше от поредния взрив. Част от ума ѝ изпитваше задоволство – въпреки бедата обучените от нея мъже и жени реагираха делово и нямаше паника.

– Какви са вашите заповеди?

Атаго обмисли възможностите за избор. Всъщност имаше само една.

– Адмирал Деска, отменете десанта на Кавит. Не можем да продължим само с един основен кораб. Кацанията на второстепенните цели да продължат по план. Двамата с вас ще прехвърлим командния си пункт на „Кисо“. Заповядайте на „Форез“ да се отправя към най-близката ремонтна база.

– Както заповядате, милейди.

Стен гледаше таанското оттегляне. Корабите се връщаха към базата.

Не бе постигнал кой знае каква победа. Долу, на Кавит, 23-ти флот – единствената бойна единица на Империята в Пограничните светове, беше почти унищожен.

Войната с таанците тепърва започваше.

Трета книга Срещу вятъра

44.

Атаката срещу системата Калтор и Кавит не беше същинското начало на войната. Тя започна един И-час по-рано с нападение срещу Първичен свят и самия Император.

Почти едновременно с това хиляди таански кораби заръфаха Империята. Имаха различни задачи – нашествия, унищожаване на бази, сражения срещу флотове. В края на първата фаза таанците установиха, че са постигнали успех в осемдесет и пет процента от случаите. Този ден беше един от най-черните в историята на Империята.

Координирането на атаките беше извънредно сложно, защото таанците искаха да извлекат колкото се може повече полза от Деня на Империята. Формално мигът на възмездието настъпи с отброяването на една и съща набелязана секунда от часовника с амониев мазер, какъвто имаше в командната зала на всеки флагмански кораб.

Разбира се, в действителност настъпиха промени, защото всеки от световите на Империята използваше локално време. Пренареждаха графици и вместиаха атаките в достатъчно тесен интервал, за да не успее Империята да обяви бойна тревога.

Едва ли не още по-важно за таанците беше „моралното“ напасване. Незнайно защо те смятаха, че е напълно оправдано да започнат война без обичайните увъртания на все по-острите дипломатически заплахи, но пък е безчестие да не нанесат удар (според техния израз) „в гърлото на тигъра“.

Срещу Първичен свят.

Срещу Императора.

Имаше няколко причини да изберат Деня на Империята за начало на войната. Таанците предположиха правилно, че имперските военни ще са събрани накуп и настроени за отдих. Освен това при успех на нападенията бойният дух на имперските сили щеше да спадне неизбежно. И накрая в този ден от годината всеки знаеше къде е Императорът – приема гости в дома си.

А този дом представляваше уголемено копие на земния замък

Аръндел – с двор отпред, дълъг шест километра и широк два, и заобиколен от парк с радиус петдесет и пет километра. Между стените с клиновидно сечение в двора бяха разположени най-важните елементи от администрацията на Империята. В самия замък бяха настанени не само Императорът, неговата охрана и многобройна прислуга, но и команден център, контролиращ цялата Империя. По-голямата част от необходимата техника бе монтирана дълбоко под Аръндел заедно с достатъчно запаси от въздух, вода и храна за оцеляване при обсада, проточила се цяло столетие.

Гостите, които Императорът очакваше, бяха неговите поданици. Веднъж в годината замъкът, обикновено недостъпен, отваряше врати, за да поднесе гигантско представление с оркестри, военни паради и игри. Да получиш покана или някак да изкопчиш билет за Деня на Империята в двореца беше белег за забележително постижение или финансови възможности.

Четири години бяха нужни на таанците, за да подготвят своето нападение срещу Аръндел. Единствената им възможност беше точен удар по определената цел – оставаше си немислимо да промъкнат флот или дори ескадра разрушители през зоната за сигурност около планетата.

Единствено в Деня на Империята въздушното пространство над Аръндел не беше затворено. Всяка въздушна машина в Първичен свят се наблюдаваше и всяко отклонение от разрешенния маршрут привеждаше в готовност зенитните модули в двореца. При нахлуване в периметъра се отправяше електронно запитване и следваше атака. Не по-възможно беше да се доближиш до двореца по земята – единствената връзка между Аръндел и най-близкия град Фуолър беше скоростното пневмометро.

Освен в Деня на Империята...

Тогава използваша огромни войскови гравлихтери, за да превозват туристите от Фуолър до двореца. Спазваха се минимални мерки за сигурност. Разбира се, идентифицираха и претърсваха всички пътници. На самите лихтери даваха точен маршрут и график, оборудваха ги с опознавателна система „свой – чужд“, която поддържаше връзка с отдела за въздушна охрана на двореца.

Тези предпазни мерки правеха диверсията смехотворно лесна.

Дори да изглежда странно, таанците хем биха сметнали за безчестие да не нападнат Императора, хем предпочитаха да ползват маша за мръсната работа. „Честта“ в едно военизирано общество почти винаги напомня за цитат от Рабле: „Каквото и да сториш, туй ще е законът“.

Трима изключително предани таански имигранти, участници в революционното движение на Пограничните светове, доскоро ръководено от покойния Годфри Алейн, бяха подбрани и внедрени от таанското разузнаване още преди две години. Наредиха на единия да си намери значителна служба в Соуард – космодрума на Фоулър. Вторият се нае като кръчмар. Третият бе приет като градинар от обитателите на разкошно имение, каквито имаше около територията на двореца. Той владееше превъзходно професията си – богатият търговец, при когото работеше, се хвалеше, че досега не е имал толкова усърден и съвестен градинар.

Нападението щеше да бъде извършено с ракета, и то специално конструирана за целта. Таанците с пълно основание допускаха, че дворецът има и противоатомна защита, затова обикновена ядрена бойна глава не би причинила пълно опустошение. В завършен вид ракетата имаше чудноват вид – дълга десетина метра и с такива повърхности, че за сензорите да изглежда като несравнимо по-голям от нея гвардейски гравлихтер.

В нея бяха монтирани две ядрени устройства. Таанската наука бе намерила начин да използва древния принцип на насочения заряд – ефекта на Мънро, и при атомните оръжия. Като материал за обвивката и конуса употребиха империум, в който обикновено поставяха Антиматерия Две – основния енергиен източник на цялата Империя. Зад първото устройство се намираха механизмите за управление, след това – второто устройство. Носът на ракетата беше остър и източен не заради съпротивлението на въздуха, а за постигане на желания резултат от взрива.

Освен механизмите за управление ракетата щеше да носи и копие от излъчвателя „свой – чужд“, какъвто щеше да има във всеки гравлихтер в Деня на Империята.

Няколко месеца по-рано внесоха ракетата на Първичен свят контрабандно на три отделни части и я превозиха до взет под наем склад, където таански учени я сглобиха и разположиха върху насочващата рамка за изстрелване.

На тримата таанци от Пограничните светове изобщо не бе казано къде се намира ракетата, само им дадоха указания в точния час да са на точното място с точните апарати в ръце.

Два дни преди празника таанецът, който се бе наел като бачкатор на товарна рампа в Соуард, инсталира мъничко уредче със закъснител в генератора на Маклийн на посочения му гравлихтер.

Един ден преди празника ръководителят на тримата мъже се качи в

кораб, отлитащ към други звездни системи, и изчезна.

В единадесет преди обяд в Деня на Империята тримата мъже бяха по местата си.

Градинарят седеше пред пулта за управление на един от грависледовете, принадлежащи на неговия работодател. Никой в имението нямаше да забележи – двата контейнера с бинарен газ, отравящ кръвта, бяха премахнали тази опасност.

Другите двама се бяха качили върху една сграда в Соуард близо до точката за изстрелване – единият следеше времето по таймер, другият броеше гравлихтерите, излитащи към Аръндел.

Номер седем беше „техният“.

На площадката пилотът на повредения гравлихтер включи мощността. Машината се отдели от площадката, блъвна дим и се стовари обратно. Диспечерът изпсува и нареди на дежурния екип да качи пътниците в друг гравлихтер.

Върху сградата таймерът отброи до нула и първият мъж натисна един бутон на своя контролен уред. В склада избухнаха заряди и пробиha назъбена дупка в покрива. Модули на Маклийн запратиха ракетата във въздуха и се отделиха, щом двигателят Юкава се включи и тя се стрелна напред с максималната си скорост.

На километри оттам третият мъж също направи каквото трябваше. В уреченото време издигна грависледа право нагоре. Устата му пресъхна въпреки надеждата, че противовъздушните сензори на двореца ще реагират с малко закъснение.

И неговият контролен уред започна да писука – ракетата навлизаше в обсег. Той фокусира подобното на пушка устройство към Аръндел, който се виждаше смътно в утринната мъгла, и натисна един бутон. Лазер с малка мощност освети портала. Различно писукане го осведоми, че ракетата е засякла целта.

За тримата таанци задачата приключи. Бе им заповядано да избягат залавяне и да стигнат до мястото за среща извън Соуард. Разбира се, таанското разузнаване нямаше намерение нито да ги прибере, нито да остави следи. И двата контролни уреда съдържаха по още един закъснител и експлозив. Секунди след сигнала на ракетата те избухнаха.

Никой не забеляза взрива, изпарил двамата таанци, които бяха хукнали към стълбата, но един дежурен офицер в Аръндел видя как грависледът се превърна в огнено кълбо и се стовари на земята. Ръката му вече се протягаше към бутона за тревога, когато автоматичните сензори отчетоха правилно, че доближаващият двореца гравлихтер превишава

недопустимо скоростта си, и излъчиха шумно предупреждение.

Вечният император беше в покоите си и се оплакваше с ругатни пред командира на своите телохранители гурки, че е принуден да носи пълна парадна униформа и да си окачва какви ли не награди. Капитан Читаханг Лимбу го слушаше с половин ухо и се усмихваше сговорчиво. Още не можеше да свикне напълно със сегашния си пост. Преди да го назначат на предишната длъжност на Стен начело на обраната, той беше субадар. За пръв път в цялата история на Империята един гурка стигаше до толкова висок пост.

Тъкмо се радваше на спомена за празненството, което родното му селото бе уредило в негова чест по време на последния му отпуск, и алармата над главата му изрева като зъл дух.

Императорът подскочи и се убоде с иглата на поредния медал. Лимбу вече се виждаше размазано от бързане – набит кафяв силует, който плесна един бутон на кръста си и понесе с все сила Императора към отвора, внезапно зейнал в стената.

Каквото и да се случеше, той беше длъжен да изпълнява недвусмислени заповеди, в които нямаше място за влечението на гурките към разгорещени схватки.

Ракетата се заби почти безупречно. Тънкият нос се смачка, както бе предвидено, за да ѝ позволи да увисне на място за една микросекунда. Насочената ударна вълна от първия атомен заряд разкъса защитата. Ракетата продължи да се нагъва и тогава избухна втората бомба.

И Аръндел, сърцето на Империята, изчезна в ядрото на новородено слънце.

45.

Докато бавно провираше бойната си кола през отломките, които доскоро бяха главната улица на Кавит, Стен преценяваше хаоса. Това не беше нито първият град, нито първият свят, на който попадаше след края на приказките и началото на пукотевицата. Но май за пръв път се нахакваше на самото дъно във война, обхванала цялата Империя.

Напомни си, че всеки опит е ценен, а така отбягваше тревогите за Бриджит.

Щом се свечери, той спусна своите като по чудо невредими кораби в базата на Кавит. Понякога измамите са пътят към спасението – бе разположил запасите си в един зарязан склад на изпитателните докове. И

така оръжията и мунициите, осигурени от Сътън, останаха непокътнати от таанската атака.

Стен заповяда на корабите си да попълнят снаряжението и незабавно да се върнат на ниска орбита. А самият той се канеше да научи в щаба на флота колко лошо е положението.

В базата на Кавит бушуваше бъркотия от пушеци и пламъци.

Той си присвои една бойна кола и се отправи към хотел „Карлтън“. Предложи, че ако нещо от сградата е оцеляло, остатъците от щаба на ван Дорман ще са там.

Доколкото виждаше, град Кавит не бе пострадал много тежко. Главната му улица – Имперският булевард – бе отнесла малко запалителни или бризантни бомби и ракети, но повечето сгради не бяха разрушени. По нощните улици нямаше други цивилни освен спасителни отряди и пожарни команди. Въпреки вкоренените заблуди при бедствие хората обикновено се сплотяват или се спотайват в домовете си – размириците и грабежите винаги са съществували само в слуховете.

Той отклони бойната кола, за да профучи край нея гравислед с набързо боядисани червени кръстове по опорите за кацане. В далечината се чуваше шум от сражение – превземаха центъра за електронно разузнаване: понеже таанците не кацнаха, революционерите, нападнали центъра, вече измираха до последния.

Стен нито знаеше, нито му пукаше какво означава тази стрелба. И без нея всичко беше достатъчно зле. Спря бойната кола пред „Карлтън“ и тръгна към входа.

Отбеляза кисело, че мерките за сигурност са се подобрили – провериха го трима часови. Но някои неща не се променяха. Двамата постови в парадни униформи взеха за почест улигънните си, когато той изкачи стъпалата. Стен се питаше дали някой от тях се усеща, че униформите им са опръскани с кал, кръв и може би следи от повръщано.

В град Кавит цареше хаос, но в щаба на адмирал ван Дорман беше по-страшно. Стен отчаяно се нуждаеше от сведения колко тежки са щетите, а и от нови заповеди. Започна с оперативното управление на флота. Там беше тъмно и безлюдно. Само компютърните терминали просветваха с анализи на злополучния ден. Един техник мина оттам и му каза, че май целият персонал на управлението бил загинал.

Прелестно. Значи щеше да си опита късмета в разузнавателното управление.

Би трябвало веднага да се досети какво става, щом видя вратата широко отворена без никакви часови отпред.

Вътре се натъкна на безумие в най-буквалния смисъл.

Капитан втори ранг Ладислав седеше пред един терминал и програмираше и препрограмираше. Радостно поздрави Стен и му показа какви ще са дислокациите сутринта, като придвижваше оцветените точки, символизиращи корабите на 23-ти флот, по звездната карта на едната стена.

Таанците щели да бъдат отблъснати безпроблемно, заяви той. Стен знаеше, че повечето кораби, с които капитанът сякаш играеше шах, лежат разбити и димящи на площадките за кацане в базата.

Усмехнато се съгласи с Ладислав, после пристъпи зад него, извади с една ръка приспивателна инжекция от медипакета на колана си и я заби в кръста му. Ладислав тутакси положи глава върху разпечатаните си фантазии, а Стен тръгна към кабинета на ван Дорман.

Адмирал Ксавие Рийн ван Дорман беше абсолютно невъзмутим и съсредоточен. Неговият команден център беше оазис на спокойствието.

Стен видя как Бриджит надникна през откренатата врата към жилището на ван Дорман и благодари на Онзи там някъде, че още е жива.

Ван Дорман разглеждаше екрана с текущите данни над бюрото си. Стен също се обърна натам и трепна – не бе очаквал да е чак такава съсия. На практика 23-ти флот не съществуваше.

На зазоряване силите му се състояха от един тежък кръстосвач – „Блатен паток“, два леки кръстосвача, тринадесет разрушителя, петдесет и шест разнообразни и остарели патрулни кораба, миноносци/миночистачи, тактическата ескадрила на Стен, един болничен кораб и обичайната шарения от снабдителни и ремонтни съдове.

От екрана за данните личеше, че единият лек кръстосвач е унищожен, а другият – сериозно повреден. Шест разрушителя бяха извън строя, както и половината леки бойни кораби и съдове за поддръжка.

Странно – „Блатен паток“ не беше засегнат. Беше оцелял благодарение на атаката на Сека срещу „Форез“. Атаго бе набелязала „Блатен паток“ като мишена за своя флагман.

Стен получи прости заповеди – да държи тактическите си кораби в космоса, Ван Дорман щял да му осигурява всевъзможна подкрепа, докато положението не се подобри. Стен получаваше и пълна свобода на действие. Каквото и съдействие да поискал от разузнавачите и оперативниците, щели да му го окажат... Значи трябваше да разчита на един луд и купчина трупове.

„Направо великолепно!“

Слушам, сър, господин адмирал.

Напето отдаде чест и му беше отвърнато с не по-малък плам. Забеляза празния поглед в очите на ван Дорман и се позамисли.

Щом излезе в коридора, Бриджит се хвърли да го прегръща и се завайка. Майка ѝ загинала при атаката. Нищо не ѝ останало. Нищо.

Може би Стен трябваше да остане при нея тази нощ. Но го възпря студенината, която го обвиваше още от смъртта на родителите му преди години на Вулкан, подхранвана от видяната смърт на твърде много от приятелите му по чашка. Само я прегърна за сбогом и забърза към комуникационния център. Искаше „Гембъл“ да кацне, за да го вземе.

Корабът се спусна устремно напред булеварда пред „Карлтън“, а Стен намери време да се изуми на самообладанието, проявено от ван Дорман.

Още една загадка. И то заслужаваща да не я изпуска от очи, каза си той, докато тичаше към отворения люк на „Гембъл“.

Скоро забрави за ван Дорман, Бриджит и сериозната вероятност да умре заедно с хората си в системата Калтор. В ума му остана само „пълна свобода на действие“...

46.

Вечният император зърна нещо и се заклатушка натам в тромавия си антирадиационен скафандър през ядреното опустошение, останало от огромната розова градина. Зад него с готови за стрелба уилигъни се придвижваха двама гурки в скафандри – капитан Лимбу и един наик. Над тях и малко по-назад се рееше бойна кола, оръжията ѝ се въртяха, покривайки околността.

Лимбу успя да натика Императора в оборудваната с генератор на Маклийн гръба, която се спускаше 2000 метра до подземното убежище и център за управление под замъка, после се гмурна след него. Устойчиви на радиация въздушни шлюзове се затваряха с грохот над тях.

От останалите на повърхността оцеляха малцина – шепа гурки, един мижав взвод от наскоро реорганизираната преторианска гвардия и само десетина служители в замъка.

Аръндел и всичко в близост до него бяха изравнени със земята. Външният слой от стените на двора се изпари, но в скритите зад тях административни сгради почти нямаше щети.

Единствената непокътната постройка на територията на двореца беше Имперският парламент на десетина километра от епицентъра. Във

факта имаше ирония, защото оцеляването му се дължеше на нежеланието на Императора да вижда средището на политиците. Затова бе издигнал между двореца и парламента планина, висока цял километър, и тя отклони ударната вълна на двойната бомба.

На планетата имаше съвсем незначителни жертви сред цивилните, защото разрушенията се съсредоточаваха почти изцяло в отделената за Императора зона от петдесет и пет километра.

Той се наведе, непохватно взе нещо от земята и го показа на гурките, за да му се насладят. Една-единствена роза някак се бе превърнала мигновено в пепел, оставайки цяла. Гурките се възряха в розата, лицата им зад плочките на шлемовете останаха безизразни, после те изведнъж се извъртяха, защото чуха скимтенето от генератор на Маклийн, и вдигнаха оръжията си.

– Не! – викна Императорът и те отпуснаха улигънните.

Към него се носеше капсула с формата на сълза. Императорът различи през прозрачния нос черното тяло с червени шарки на манаби. В момента това можеше да е само сенър Еку.

Сълзата застина над земята на дипломатично разстояние от три метра.

– Вие сте жив.

Фактът бе установен с невъзмутим тон.

– Жив съм – съгласи се Императорът.

– Споделям тъгата ви. Аръндел беше много красив.

– Лесно е да изградиш ново дворец – безстрастно отбеляза Императорът.

Капсулата помръдна леко от ветреца.

– От името на таанците ли говорите? – попита Императорът.

– Така биха искали. Аз отказах. Пожелала да предам ултиматум... но без да ми дадат достатъчно време за пътуването от Хийт до Първичен свят.

– Да, подобна постъпка им подхожда.

– Сега говоря от името на манаби. И от свое име.

„Ама че интересно“ – помисли Императорът. Манаби почти никога не се изияваха като единна култура.

– Може ли първо да задам няколко въпроса?

– Питайте. Аз може и да не отговоря.

– Разбира се.

Еку завъртя скафандъра си, сякаш се озърташе към гурките.

– Не се ритеснявайте – насърчи го Императорът. – Те също като

вас не биха се разприказвали.

Това беше самата истина – нито гурка, нито манаби би споделили информация, освен ако не изпълнява изрична заповед. И двете раси не се подаваха на изтезания, наркотици или психологически похвати в разпитите.

– Току-що пристигнах на Първичен свят. Как преценявате положението?

– Същинска гадост – откровено отговори Императорът. – Загубих поне пет-шест флота. Най-малко четиридесет звездни системи вече са превзети от таанците или ще бъдат в техни ръце съвсем скоро. Гвардейските ми дивизии понесат огромни загуби. И ще става много по-лошо.

Еку обмисли чутото.

– А вашите съюзници?

– Те – започна сухо Императорът – все още обсъждат събитията. Доколкото се досещам, по-малко от половината така наречени мои приятели ще обявят война на таанците. Останалите ще изчакват накъде ще задуха вятърът.

– Какви са прогнозите ви за крайния изход?

Императорът се вторачи задълго в розата от пепел.

– На този въпрос няма да отговоря.

– Разбирам. А сега говоря – официално изрече Еку – от името на своите предтечи, на своите събратя и на поколенията, които тепърва ще бъдат заченати и излюпени.

Императорът примига. Еку наистина говореше от името на цялата раса манаби.

– Ние не сме войнствен разумен вид. В това противоборство обаче заявяваме подкрепата си за силите на Империята. Ще се постараем да запазим привидния си неутралитет, но вие ще имате достъп до цялата информация, която сме събрали или ще съберем.

Императорът за малко не се усмихна. Единствената добра новина в иначе трагичната за него вселена.

– Защо? – попита той. – Изгледите са за победа на таанците.

– Невъзможно – отсече Еку. – Може ли да разговаряме напълно поверително?

– Вече ви казах...

– Повтарям молбата си.

Императорът кимна. Прът от вещество, подобно на метал, се протегна от скафандъра на сенйор Еку (Императорът пак заповяда с жест на

гурките да свалят оръжията си) и докосна шлема му.

– Според мен – отекна гласът на манаби – дори най-верните ви хора не бива да чуят следващите думи. Бихте ли се съгласили, че според таанците е възможно Антиматерия Две да бъде възпроизведена или при тяхна победа те да научат къде се намира източникът ѝ?

Отново последва продължително мълчание. Въпросът къде и как бе възникнала Антиматерия Две беше най-строго пазената тайна на Империята, защото единствено АМ2 поддържаше целостта ѝ, макар и крехка.

– Може и да си го мислят – призна накрая Императорът.

– Те грешат. Не си правете труда да възразявате. Ние сме убедени, че единственият, подчертавам – единственият източник на АМ2 сте самият вие. Не разполагаме нито с информация, нито с догадки как се случва това, но стигнахме до това заключение. И поради тази причина предвиждаме само два възможни резултата от войната: или вие ще победите, или таанците ще я спечелят. А тяхната победа ще означава пълно опустошение на сегашната цивилизация, колкото и ниско да е равнището ѝ.

Прътът се прибра и краят му се плъзна по розата.

Сух прашец като пудра обсипа ръкавицата на Императора.

47.

– Капитане, докъде смятате да стигнете в тълкуването на заповедите, които получихте от адмирал ван Дорман?

Стен изчака Сътън да обясни въпроса си. Четиримата капитани на тактически кораби заедно със спиндара и Килгър се мъчеха да определят тактиката си за идните седмици, макар никой от тях да не вярваше, че таанците ще позволят на останките от 23-ти флот да оцелеят толкова дълго.

Бяха се събрали в претъпкания склад, който Сътън бе изкрънкал за запасите на тяхната бойна част.

– Аз... хъм... все повече се привързвам към тези наши корабчета – продължи спиндарът. – Твърде много ми напомнят за чедата на собствената ми раса. Дори когато вече не са свързани биологично с торбичката за износване, трябва да останат близо до нея, иначе загиват.

Стен схвана смисъла на сравнението. Поради недостига на място и ограничените запаси от муниции/храна/вода, тактическите им кораби имаха твърде малък обсег на действие.

– Таанците пак ще ударят Кавит – намеси се Ш'аарл'т. – Може би само с масирана бомбардировка, а може и да нахлуят. Предпочитам нашите припаси да не ги чакат тук.

– Да не споменаваме – добави Сека и огледа шурото струпване на експлозивни, боеприпаси, дажби и резервни части – какво би се случило, ако една мижава бомбичка вземе, че падне през този покрив.

– Именно за това говоря. – Спиндарът изпухтя. – Базата в Кавит изобщо не отговаря на представата ми за бърлога-убежище.

– Първият проблем е – започна Стен, – че ван Дорман за нищо на света не би одобрил прехвърляне извън планетата на корабите, припасите и твоите хора от поддръжката.

– А имате ли намерение да го уведомите?

– Не ми се вярва дори да забележи – вметна Естил.

– Значи се договорихме. Вторият проблем – как да преместим целия този дракх? И без това нямаме никакво място за товари в корабите.

– Предвидих затруднението – успокои го Сътън. – По случайност един цивилен ми дължи услуга. Ама огромна.

– И той разполага с кораб, разбира се.

– Разбира се.

– А как – скептично се обади Ш'аарл'т – го е опазил от мобилизация?

– Въпросният кораб... хъм... се използва за превоз на отпадъци.

– Значи е таратайка за боклуци?

– По-лошо. За човешки отпадъци.

Стен тихичко подсвирна.

– На техничарите страшно ще им хареса да пътуват в лайновоз.

– Думичка няма да обелят, капитане – възрази Килгър. – Щото и те знаят, че бездруго са затънали в говна.

– Много остроумно, господин Килгър. Ще оставя на теб да им съобщиш.

– Няма проблеми, момко. Да спомена още една дреболийка. Някой намислил ли си е вече къде ще се спотайваме?

– Горкото същество – произнесе със съчувствие Ш'аарл'т и една от лапите ѝ погали Алекс по главата. Той така бе свикнал с нея, че дори не трепна. – Къде да се денем освен при другите крадци като нас?

– Бре, проклет да съм! Права си, Ш'аарл'т. Акълът ми е изфирясал.

– Ромни! – възкликна Стен.

– Именно – натърти тя. – Ако някой успее да остане невидим за таанците, това ще са контрабандистите.

– Уайлд май е кривнал наляво, когато е трябвало да скочи надясно – мрачно отбеляза Килгър.

Стен си замълча. Спускаше „Гембъл“ към разбития купол на Ромни. Другите три тактически кораба и транспортният чакаха на разстояние колкото диаметъра на планетоида.

– Никакви електронни сигнали, сър – докладва Фос.

Ако таанците дебнеха в засада, уредите непременно щяха да засекаят нещо. Стен намали мощността и „Гембъл“ бавно слезе през дупката, пробита в купола.

Ромни приличаше на гробище.

Стен преброи шест... не, седем пръснати на отломки кораби по площадката. Вместо щаб на Уайлд намериха само кратер. Другите здания – комуникационният център, жилищата, хангарите и огромните складове – бяха в руини.

– Повикайте останалите кораби – заповяда той. – Да се разположат по площадката. Искам целия личен състав в скафандри и строен пред първия хангар след един час.

– Елате по-близо – нареди Стен.

Строят се разпадна, всички се струпяха в полукръг около своя командир.

– Фос, Килгър – какво намерихте?

– Както изглежда – предпазливо сподели спецът по електроника, – Уайлд и контрабандистите му са отнесли изненадваща атака.

– И са ги нападнали таанците – добави Алекс. – Намерихме три неизбухнали ракети.

– А трупове?

– Не, туй е най-смахнатото. И едничък няма. Складовете пък са опразнени до шушка.

– Не е ли възможно таанците да са кацнали и да са ограбили стоката?

– Без да приберат и арсенала на Уайлд ли?

Килгър посочи изоставената ракетна батарея „земя – космос“, която май беше непокътната. Стен кимна. Анализът на електрониката, с която работеше Фос, и преценката на Алекс, натрупал опит в „Богомолка“, съвпадаха с неговите догадки.

– Добре. Е, войскари, това ще ни е вторият дом. Господин Сътън,

транспортният кораб да бъде разтоварен на секундата. Всички участваме. После отпрашвате с пълна мощност обратно към Кавит. „Ричардс“ ще ви придружи. Искам да отмъкнеш сглобяеми херметични куполи – колкото намериш. Фос, обясни на господин Сътън какво да ти потърси в Кавит, за да инсталираш тук станция за засичане на противник. Помисли какво можеш да спасиш от електрониката на Уайлд. Ето какъв е планът, приятели. Това е нашата предна база. Ще напъхаме куполите вътре в хангарите и складовете. Ще поразбутаме някои от по-малките сгради, ще ги понатрошим и ще ги използваме за прикрития. Дори ако таанците решат пак да проверят какво става на Ромни, ще видят мъртъв свят.

„Стига да разчитат самонадеяно на визуалното наблюдение – продължи той мислено, когато освободи хората да си вършат работата. – Ако са поставили душачи или топлинни сензори в купола... спукана ни е работата“.

И все пак тук имаха по-голям шанс, отколкото на Кавит.

48.

Най-важният въпрос, който все се въртеше из главите на съществата от 23-ти флот, беше защо таанците не повтаряха удара по Кавит.

Щетите, които бе нанесла тактическата ескадрила на Стен – унищожаването на два кръстосвача и различни атмосферни съдове, както и повредите на „Форез“ и шурмовия кораб, – едва ли можеха да обезсърчат таанците. Вероятно само пълният разгром на флота, командван от лейди Атаго, би постигнал подобна цел.

А нямаше съмнение, че 23-ти флот вече не е заплаха за никого. С изключение на тактическото звено на Стен разнебитените сили на ван Дорман, общо взето, бяха безпомощни.

Същия въпрос си задаваха и екипажите, подчинени на лейди Атаго.

Десантите извън тази система бяха много успешни. Атаго и адмирал Деска тъкмо прекрояваха плановете си за нахлуване на Кавит, когато се получи заповедта. Лейди Атаго трябваше да се яви незабавно пред Таанския съвет, за да получи нови разпореждания, а нейният флот – да затвърди постигнатото без нови сериозни атаки срещу имперските сили.

В очакване лейди Атаго да се завърне адмирал Деска пришпорваше още по-безмилостно ремонтните бригади, които се занимаваха с „Форез“, и се взираше в стенния екран, на който личеше размахът на таанските победи... поне онези, за които съобщаваха таанците или

Империята.

На екрана Деска бе открил с оранжево таанските системи, със си-ньо – имперските, а с червено – новите завоевания. Показани във време-то, те имаха много внушителен вид – таанците все повече разпростираха червените си пипала и проникваха дълбоко в пространството на Импе-рията. Само шепя системи още изпъкваха в небесен оттенък, както и онези в дъното на екрана – световите, атаките срещу които предстояха.

Синьото блещукане на системата Калтор будеше срам у Деска. Той се бе провалил. А таанците не понасяха неуспехите.

Дори повърхностното запознаване с езика им показваше ясно това, както и проблемите, с които всяка лишена от войнственост култура се сблъскваше в опитите си да се разбере някак с таанците. Понеже тази „раса“ или „култура“ беше сбор от различни воински общества, езикът им също гъмжеше от войнишки жаргон и особени думички. Положението се заплиташе още повече заради решението на първия Таански съвет, че тяхната раса се нуждае от начин на общуване, подобаващ за бойци. Затова изкусни езиковеди бяха създали особено наречие, в което една и съща дума имаше множество значения. Така се подразбираше и емоцио-налната ѝ наситеност.

Три примера: глаголят *акомита* означаваше и „предавам се“, и „прекратявам съществуването си“; *мелтах* – и „унищожавам“, и „пости-гам успех“; *верлач* – и „завоювам“, и „посрамвам“.

Адмирал Деска съзнаваше, че шансът лейди Атаго въпреки покро-вителството на лорд Феерле да получи заповед за изчистване на позор-ното петно от флота си чрез ритуално самоубийство е твърде голям. Съмняваше се, че на човек с нейния ранг биха отредили по-лоша участ. Знаеше и че в такъв случай ще сподели съдбата ѝ.

Наложи си да изпадне в четвъртото равнище на състоянието „дхиа-на“ – без мисъл, без страх, без съмнения. Така дочака кръстосвача, кой-то караше или лейди Атаго, или новия командир на флота, да съедини въздушния си шлюз с „Кисо“.

Шлюзът се отвори и лейди Атаго стъпи в „Кисо“. Деска си позволи миг на надежда. Увеличи изображението на екрана и лицето ѝ го запъл-ни. Разбира се, тази маска с класически черти нямаше никакво израже-ние. Той изключи монитора. Атаго щеше да му каже вестта, когато на-мери за добре.

Така и направи.

Таанският съвет наистина не се бе зарадвал на провала. Други ад-миралите, неизпълнили докрай поставените им цели, вече бяха изгонени

от флота, понижени или снети от длъжност. Деска допускаше, че и Атаго е била набелязана за уволнение. Но продължаващото имперско присъствие в световите на Калтор им бе подсказало друг план. Адмиралът с изненада научи, че негов автор бил не покровителят на лейди Атаго лорд Феерле, а полковник Пастур.

– Това не съвпада с нашите очаквания – каза индустриалецът, – но и в този плевел може би е скрита бъдеща реколта.

– Продължете.

– Бих предположил – натърти Пастур, взрян в стенния екран, – че тази система Калтор се набива и в очите на Императора, както в нашите.

– Вероятно – съгласи се лорд Феерле.

– Значи сме единни в мнението, че един от основните фактори за нашата крайна победа е склонността на Императора да се опира в оценките си както на разума, така и на чувствата?

– Предвквате стара хапка. Разбира се.

– Проявете търпение. Не съм от отдавнашните членове на този съвет и нямам вашия опит във вземането на толкова важни решения, затова разсъждавам на глас. И така, всички приемаме това като факт. А вторият факт е, че Императорът сигурно се стреми към някакъв успех, за да му останат верни съществата, които още не са минали на наша страна.

– Ще приемем и това като факт – подкрепи го лорд Вихман.

– Като се опираме на тези два факта, предлагам да уредим три надеждни източника на разузнавателни сведения... нека бъдат четири... да пробутат на Империята версията, че причината за провала ни в системата Калтор е некомпетентно командване и използване на второстепенни сили.

– Аха... – кимна Вихман.

– Именно. Може би ще внушим на Императора да прати там други сили освен онзи мижав флот, който вече разгромихме. Щом подкрепленията кацнат, ние ще стегнем примката.

– Сърцевицата на идеята ви е здрава – одобри лорд Феерле. – Има още един факт. Известно ни е, че този... – докосна един бутон, за да оперсни паметта си – 23-ти флот е лошо ръководен и е подавал неверни разузнавателни сведения. Естествено, не бива да правим промени в собствените си сили, иначе ван Дорман може да вдигне тревога. Планът е великолепен. Изразявам възхищението си към полковник Пастур за хитростта му на боец.

Огледа останалите двадесет и седем члена на съвета. Не се налагаше да гласуват.

– Бих добавил още нещо – обади се лорд Вихман. – Дали не е по-разумно да подкрепим лейди Атаго с един от резервните десантни флотове? Така имперските сили ще бъдат не само победени, но и напълно унищожени.

И потърси с поглед одобрението на лорд Феерле.

– Така ще постъпим. Решено – заяви Феерле и се обърна към екрана, на който се виждаше лейди Атаго. – Това е всичко. Когато се завърнете във флота си, по куриер ще ви бъде изпратен пълният оперативен план.

Нейният екран угасна. Феерле още се взираше в гладката сивота. „И дано този път ти провърви в битката – заръча мислено. – Провалиш ли се още веднъж, няма как да те опазя“.

Заповедите бяха дадени, преди кръстосвачът с лейди Атаго да излети от Хийт – три напълно комплектовани таански десантни корпуса с придадените им снабдителни, ремонтни и шурмови съдове щяха да бъдат добавени към нейния флот, а дезинформацията щеше да бъде пусната веднага.

Изобщо не беше необходимо да го правят. Вечният император вече бе заповядал на генерал-майор Йън Махони и неговата Първа гвардейска дивизия да разположат фронтвата си оперативна база на планетата Кавит.

49.

Единствената надежда за оцеляване на Стен и четирите му тактически кораба беше да не се мяркат на места и в моменти, където и когато ги очакват. Дори една таанска корвета, ако беше подготвена да ги посрещне, имаше предостатъчно оръжие да заличи безследно всеки кораб от клас „Бълкли“. Стен непрекъснато втълпяваше на хората си да се смятат за рибка лещанка сред цял рояк акули.

След като си намериха сравнително незабележима база, трябваше да си подберат цели, по които да удрят и да се измъкват с някакъв шанс да си опазят кожата.

Трите най-близки до Калтор звездни системи гъмжаха от таански кораби, които бяха нашрек и жадуваха за слава. Екипажите на Стен

можеха да удрят само неочаквано, и то там, където ще нанесат най-много щети.

Значи им оставаха снабдителните маршрути на таанците.

Разбира се, те се охраняваха най-добре в близост до системата Калтор. Ами по-надалеч, около собствените звездни системи на врага? Таанците едва ли щяха да прахосват за това гориво, кораби и хора, защото единствените имперски сили, способни да се доберат дотам, бяха остатъците от флота на ван Дорман. Сигурно предполагаша, че тактическите кораби, попречили на първата десантна операция, имат твърде ограничен обсег, за да навлязат в собствената им империя.

Тактическите кораби *наистина* имаха ограничен обсег – заради боеприпасите и дажбите, не заради горивото. Всеки от тях носеше количества АМ2, които щяха да му стигнат за половин година непрекъсната работа.

Стен се надяваше, че таанците не му отстъпват в логичните разсъждения.

За това четирите кораба от ескадрилата се превърнаха в паразити. Присвоиха си проучвателен кораб, чиито двигатели бяха съсипани при първото таанско нападение, излетяха с него на буксир от Кавит (опитът на Тапия с влекача се оказа безценен) и го натъпкаха с припаси на Ромни. И пак излетяха, теглейки го.

Отначало се отнесоха далеч встрани от световете, които таанците бяха окупирали. И някъде наред пустошта промениха курса към ядрото от таански звездни системи.

Напредваха съвсем бавно с опипващи околността сензори час след час, хората от екипажите или бяха на вахта, или почиваха за малко. Знаеха (тоест отчасти знаеха, а отчасти се надяваха пламенно), че могат да засекат всеки вражески кораб, преди той да ги е открил. Не тършуваха слепешком. Стен предположи, че ще има поне един маршрут от средищния свят Хийт към наскоро завзетите системи близо до Кавит. Прокара на картата права линия, очерта и вероятните, още неизвестни маршрути към тези светове.

Две седмици след потеглянето се запасиха за последен път от проучвателния кораб, настаниха го в ниска орбита над една необитаема планета и запълзяха нататък. Малките износени системи за рециклиране на въздуха вече стеноха от претоварване, корабите и екипажите се вмирисаха като твърде дълго носени чорапи. Стен се чудеше защо симфилмите за войни никога не споменават за смрадта на бойците – смрад от страх, от изтощение, от мръсотия.

И в един момент се разпищяха алармите. Четирите кораба минаха в състояние на обща тревога и зачакаха заповеди.

На екран пред Стен се бяха подредили четири транспортни съда. Разбира се, тук двигателите им не бяха маскирани, затова по виолетовото сияние той мигновено определи, че са таански. Но още по-интересни му се сториха множеството мънички проблясъци на друг екран.

– Да им видим ли сметката? – попита Ш'арл'т от „Клагет“.

– Забранявам. Изчакайте в готовност.

Стен, Килгър и Фос се взираха в блещукането.

– Таквиз дребосъци няма как да са кораби – отсъди Алекс.

– Радиофарове – предположи Фос.

– За какво са им толкова далече в открития космос? – възрази Стен.
– Излъчват ли?

Фос провери данните на пулта си.

– Няма нищо, сър. Приемаме някакъв бял шум с ниска мощност. Дали не е от работата на активиращи приемници?

– Да не са нещо като импулсни ретранслатори? Или суперантени?

– Хич не ми се вярва – отсече Килгър.

Стен искаше да огледа отблизо. Настани се пред оръжейния пулт на Килгър и си сложи шлем за управление.

– Пусни една „Лисица“. Бойната глава да е изключена.

Алекс се пресегна над рамото му и чукна един бутон.

Стен, който „виждаше“ пространството през радара на ракетата за противодействие, я насочи към мъждукането с малко над минималната ѝ скорост. Светлинните растяха и гледната му точка се промени заради радара. Възприемаше десетки обекти, които вече блестяха равномерно. Стен обърна тягата, за да прекрати доближаването към тях, пак превключи и зачака някакви данни от анализа в кораба, който сега сякаш беше далеч зад него, макар че той си седеше пред пулта.

– Няма никаква връзка помежду им – установи Фос. – Нито веществена, нито електронна. Поне е така в сегашното им състояние.

– Прилича ми на минно поле – изхъмка Стен.

– Момко, взел си да превърташ. Дори таанците няма да си захвърлят мините наред нищото заради толкоз дребен шанс някой нещастник да се нахака в тях.

– Задължително ли е мините да са пасивни?

– Хъм... Сериозен довод.

Стен свали шлема и се обърна към другите двама в командната зала. Докато умуваше, Фос потропваше с нокти по зъбите си.

– Може би радиошумът е от приемниците им. Не е особено трудно да се направи. Ами да. Такава схема се сглобява и върху дъска за хляб.

Жаргонът в електрониката не се бе променил много през вековете... но Стен и Килгър пак нищичко не проумяха.

– Исках да кажа, сър, че може да се стъкми с лекота. Разполагате в пространството ракета с приемо-предавател. Вашите кораби имат някакъв опознавателен код, затова ракетата е осведомена, че не бива да ги подгони. Ако друг навлезе в обсега ѝ, тя се устремява към него. Прииска ли ви се да хитреете, можете дори да програмирате ракетите си за преместване или самостоятелно прибиране. Вероятно схемата изглежда горе-долу така...

Фос изчисти един екран и взе светлинен писец.

– Момко, после ще си показваме схемички – спря го Килгър. – Въпросът е какво да ги правим?

– Може би не са нагласени да нападнат дребосъци като тактическите кораби – предположи Стен.

– Ти готов ли си да се хванеш на бас?

– Майка ми не е отгледала толкова глупав син.

– Значи няма да налетим на тия ми ти конвои като овца на glutница вълци.

– Ще видим. А може би не е необходимо. Господин Килгър, кажи на помощника си да подготви три скафандъра за открития космос.

– Някой момък може и да си докара белята, като ги върши таквиз – изръмжа Килгър.

Тримата висяха на сантиметри от една таанска мина.

Стен, Фос и Килгър бяха излезли от „Гембъл“ – оставиха управлението на инженера Хоукинс – с една ракета „Гоблин“ с изключена глава. Стен беше доста сигурен, че масата на малкия „Гоблин“ не би действала мината. Напомни си обаче, че доста сигурен понякога означава и доста мъртъв.

На половин километър от мината Стен спря ракетата и тримата продължиха с двигателите на скафандрите си.

Мината бе дълга около пет метра, с цилиндрично тяло, което имаше сопла в единия край. Оръжието беше нагласено в своя модул за изстрелване/наблюдение/управление – пръстен като геврек с диаметър шест метра.

Обиколиха, за да се уверят, че няма поне очевидни капани, след

това се примъкнаха към нещо, за което се надяваха да е капак, позволяващ проверка на системите. Фос откачи от колана си автоматична отвертка.

– Разрешавате ли да опитам, сър?

– Защо пък не?

Стен включи връзката с „Гембъл“ и започна да описва непрекъснато какво става. Ако Фос сбъркаше и мината гръмнеше, следващият екип (ако изобщо имаше такъв) не би повторил грешката му.

Фос опря отвертката в един винт и включи моторчето.

– Сега махаме винта долу вляво... изглежда стандартен. Има ли съпротива? Първият винт излезе. Вторият – горе вдясно. Изваден. Третият – горе вляво, И той е изваден. Всички винтове са махнати. Капакът е освободен. Изваждаме го два сантиметра нагоре. Капакът не е свързан с мината.

Тримата мъже надникнаха през тесния отвор за достъп, който Фос осветяваше с прожектора на шлема си.

– Какво имаме тук?

– Мърлява работа, сър.

– Фос, сега не си на изпит по електроника!

– Извинете, сър. Ако сме прави... и като гледам как са направили схемите... ами да. Простичко е.

– Тук Стен. Прекъсвам за малко. – Той изключи насочения към „Гембъл“ радиосигнал и махна на другите двама да се отдръпнат от мината. – Фос, можем ли да обезвредим тези грозотии?

– Съвсем лесно. Срежем ли връзката към всяка от трите схеми, които открих, тези чудесии ще са годни само за декоративни боклукчийски кошчета.

– Значи остава да налучкаме какъв е обсегът им, да обезвредим достатъчно мини, за да имаме оперативно пространство, и отново сме в играта.

Килгър три пъти тупна тежко с ръка по шлема на Стен. Очевидно искаше да го погали съчувствено, но и двамата се завъртяха в пируети. Накрая се озоваха шлем срещу шлем.

– Горкото момче – съжали го Алекс. – Тия отговорности на командир направо са ти препекли мозъчето.

– По-добра идея ли имаш?

– Имам, я. Страшно *подъл* план. Какъвто приляга на някой Кембъл. И най-хубавото е, че няма защо да се шматкаме наоколо, за да сеем смърт и опустошение.

- Давай тогава.
- Ако се навиеш, може ли да пусна на наш'те хора вица за петниците змии?
- Не може, ако ще чрез твоя план да спечелим войната с голи ръце. Хайде де, Килгър. Стига си се правил на хитрец, говори.
- И Килгър заговори.

Таанският конвой се състоеше от осем кораба за войкови превози – всеки с елитен десантен батальон вътре, за да стане по-здрав заложенит в системата Калтор капан, три кораба с оръжия и боеприпаси и един-единствен охранителен кораб. Той беше малък патрулен съд, който по-скоро трябваше да ги води, а не да ги пази.

По този курс щяха да минат на брони светлинни секунди от едно минно поле. Командирът на конвоя, наскоро призован на служба запасняк, изобщо не беше спокоен. Като капитан на търговски кораби още преди години се бе уверил, че машинариите вечно погаждат номера. И колкото по-големи са, толкова по-смъртоносни намерения имат. Старееше се да прогонва апаратите с експлозиви в тях дори от кошмарите си.

Тази мъничка суеверна частичка в съзнанието му никак не се изнепада, когато един наблюдател събщи за активност в минното поле. После съобщенията заваляха като порой – мините се задействаха и се насочиха към корабите.

Убеден, че повредата е в идентификатора „свой – чужд“, командирът заповяда корабът му да се сближи с друг съд от конвоя.

От маневрата нямаше полза.

Той обяви с крясък бойна тревога на общата честота. Екипажите се втурнаха към бойните си постове, всички аварийни прегради се затвориха.

Ракетите фучаха към конвоя, скоростта им нарастваше с всяка секунда.

Петнадесет от тях се забиха в единадесетте транспортни кораба. Ракетите бяха конструирани да пробиват като отварчка за консерви дори бойни кораби, затова тънките корпуси просто се превърнаха в огън, после в газ, а накрая в разпръскваща се енергия.

Екипажите на Стен изпълниха дяволския замисъл на Килгър и Фос и не просто обезвредиха мините – Фос анализира какъв трябва да е опознавателният код на таанските кораби и препрограмира мините да го отчитат като сигнал за активиране и насочване.

Конвойт изчезна – с изключение на малкия патрулен кораб. Не бе имало нужда Стен да проявява чак такава предпазливост. Мините наистина пренебрегнаха дребните съдове.

Шест от изстреляните мини не стигнаха навреме до мишените си и кръжаха безцелно, без да имат по-нататъшни указания.

Капитанът на патрулния кораб щеше да направи най-добре, ако бе отпрашил с пълна мощност да докладва какво се е случило. Вместо това той откри огън по една мина... и така включи вторична програма: ако по нея стреля кораб с каквито и да било размери, тя да се насочи към него.

Последен взрив... и началото на загадка. Как е възможно да изчезне цял конвой в напълно безопасен и охраняван сектор?

Флотските хора не обичат загадките, затова пък обожават да си чешат езиците за тях. И скоро плъзна мълва – в Пограничните светове има някаква прокоба. Приятелче, по-добре не се качвай в кораб, отправил се натам.

Изчезването на конвоя принуди таанците да отклонят толкова необходимите им кораби за охрана от фронтовите сектори и да ги пратят на лов за нещо, което според догадките в съвета сигурно беше диверсионен кораб – имперски нападател, преструващ се на таански съд.

Стен превърна в клопка още четири минни полета, преди да започне връщането на тактическите кораби на Ромни.

Така започнаха да отвърщат на удара.

50.

– Капитан трети ранг Стен – каза адмирал ван Дорман, щом отмести поглед от екрана с доклада за проведените операции, – поздравявам ви.

– Благодаря ви, сър.

– Знаете ли – подхвана ван Дорман и закрачи към един от затъмнените прозорци в командирските си покои, – опасявам се, че в този флот е твърде лесно човек да придобие определени нагласи. И да свикне с тях. Решава, че са възможни само конкретни правила. Смята, че колкото по-малък е корабът, толкова по-малки са и възможностите му. Вярва, че демонстрацията на сила е предостатъчна, за да се поддържа сигурността на Империята. И си мисли... по дяволите, мисли си какво ли не. Един ден обаче разбира, че греша.

Според Стен адмиралът произнесе доста честно и точно обобщение и присъда над самия себе си. Май трябваше само да добави влечението си към бляскавата показност и тъпия си инат. Това дали би подтикнало ван Дорман да постъпи разумно, например да подаде оставка или да погълне отрова, както постъпваха таанците, ако забъркат страшна каша? Ха-ха.

– Реших да ви удостоя с Ордена за изключителни заслуги и да ви упълномоща да наградите с Имперския медал четирима от подчинените ви в тактическата ескадрила, според ваша преценка.

– Благодаря, сър.

Стен би предпочел да получи два резервни двигателя и пълен боекомплект ракети.

– Бих искал вие и избраните от вас четирима да се явите отново в този щаб в два часа следобед. С парадни униформи.

– Слушам, сър. Разрешавате ли да попитам защо?

– За церемонията по награждаването. Ще уредя да бъде предавана изцяло по сим-мрежата. После ще има пресконференция.

– Сър... тъъ, според мен няма да е много подходящо.

– Не бъдете излишно скромни, капитане! Вие постигнахте победа. А в този момент Кавит... не само Кавит, а цялата Империя има голяма нужда от добри новини.

– Не че съм скромни, сър... но ние оставихме там още четири минни полета, които са капан за таанци. Ако се разчуе какво сме направили... сър, това би провалило цялата операция.

Ван Дорман дори благоволит да чуе казаното от Стен. Върна се зад бюрото и замислено потри брадичката си.

– Има ли възможност да... за друго обяснение, да речем?

Превод – можем ли да излъжем?

– Може би, сър. Но... хората от сим-мрежата не биха ли поискали да говорят с моите екипажи? Не вярвам те да се справят. Не са обучени за работа с дезинформация.

Ако Килгър чуеше това, щеше да го разкъса – Алекс беше сред най-изпечените лъжци на служба, които Стен бе срещал.

– Да, рисковано е – съгласи се ван Дорман. – Вероятно сте прав. За сега ще отложи пресконференцията. – После смени темата. – Капитане, още нещо. Нямам желание да променям дадените ви заповеди. Справят се великолепно като самостоятелна единица. Но бих искал да се съсредоточите върху по-близки цели в бъдещите си действия.

– Например?

– Ще ви бъда признателен, ако вашата ескадрила нанася удари, доколкото е възможно, в най-близките звездни системи, окупирани от таанците.

– Може да се окаже трудно, сър. Те се охраняват много строго.

– Това е изключително важно.

– Позволете един въпрос, сър. Защо се налага тази промяна?

– Подготвям провеждането на операция през следващите седмици, за която ще бъде необходима подкрепата на целия флот. За съжаление не бива да казвам нищо по-конкретно в момента... оперативните планове са строго секретни.

Значи краткият досег на ван Дорман с действителността бе свършил. Стен би могъл да му подхвърли, че има по-висока степен на достъп до секретни материали от всички в 23-ти флот, включително и от самия него. И че е адски трудно човек да подкрепи атака (или щеше да е отстъпление?), ако представа си няма какво се подготвя. И че „строго секретно“ за скапанияците в щаба на ван Дорман означава, че най-вероятно целият офицерски клуб вече обсъжда операцията.

– Слушам, сър – отсече Стен. – Съвместно с щаба си ще подготвя няколко оперативни варианта и ще ви ги представя.

– Отлично, капитане. И отново ви поздравявам.

Стен впери бодър поглед в адмирала и излезе. Питаше се дали влиянието на ван Дорман не е заразно. „Оперативни варианти“ ли? „Щаб“ ли? Той се състоеше от четирима офицери, един подофицер и един спиндар, които предъвкваха кроежите си около бутилката. Тръгна да потърси Бриджит.

Надяваше се да я заvari в романтична обстановка – да речем, на обсипана с цветя полянка далеч от гледките и шумовете на войната. Освен това се надяваше Бриджит да се е опомнила достатъчно от смъртта на майка си, за да има и мъничко похот в душата ѝ.

Намери я на трийсетина метра под земята, променена с гащеризон на кървави петна – буташе болнична носилка на колела покрай дълбаещ скалорез.

У някого в щаба на ван Дорман се бе запазил малко ум и хитрост. След атаката в Деня на Империята болниците на Кавит бяха претъпкани и този незнаен далновиден човек явно добре си представяше таанските похвати във войната. За тях червеният кръст, нарисуван върху покрива на болница, беше просто прекрасна мишена. Затова болницата на базата

се бе свряла дълбоко в плътните скали, и то точно под зданието, където преди години се бе намирало таанското консулство в Пограничните светове.

Стен помогна на Бриджит да настани пострадалия в машината за анализи, после попита кога ѝ свършва дежурството. Тя се усмихна умерено и каза, че ще работи до другия ден. Дотогава Стен щеше да е далеч от планетата. Край на романтичните приумици.

Бриджит се насили за още една усмивка със следа от съчувствие. Досещаше се какво бе намислил. Вместо утеха го заведе в навалицата на столовата за персонала и го почерпи чаша отвратително кафе.

Бе постъпила доброволно на работа тук в деня след погребението на майка ѝ. Предвоенният свят на бели дрешки, скука и градинско купо-няване бе изпепелен.

Стен се впечатли искрено и понечи да каже нещо, но първо се заслуша истински в умърлушеното ѝ бъбре.

Доктор Морисън това, доктор Морисън онова, колко всеотдайно работела доктор Морисън и колко души спасила. Научи, че Бриджит е старша сестра в операционната зала на доктор Морисън. Освен това проумя, че дори да се бе озовал заедно с Бриджит на въображаемата полянка, тя само щеше да го помоли да сплете венче от цветя за доктор Морисън.

Все тая. Стен не би си позволил да каже с ръка на сърцето, че е подходящ за слънцето на нечий живот, дори ако загърбеше факта, че по продължителност на живота командирът на тактическа ескадрила се мери само с мушиците едnodневки.

Изражението на Бриджит изведнъж се смекчи, после лицето ѝ грейна. Той си спомни, че съвсем неотдавна гледаше него така.

– Ето я! Доктор Морисън! Елате при нас.

Стен по неволя призна, че капитан трети ранг Елън Морисън от Имперската медицинска служба почти не отстъпва по красота на Бриджит. Тя го поздрави хладнокръвно, сякаш виждаше бъдещ пациент, и седна при тях. Без да се замисли, Бриджит хвана ръката ѝ.

Стен поприказва още няколко минути за дреболии, допи си чашата, извини се, че бърза, и напусна.

Войната променя всичко, което докосне. Понякога дори за добро.

След няколко дни ван Дорман се сдоби с прословутата си победа благодарение на имперския тактически кораб „Ричардс“, лейтенант

Естил и мичман Тапия. Поне всички освен мичман Тапия вярваха в победата.

Мина една седмица след излитането от Кавит, когато се натъкнаха на мишената – един от чудовищните таански шурмови кораби, от който се спускаха атмосферните десантни съдове. Според сведенията в съответния фиш на „Джейн“ корабът би трябвало да е с лека броня и при попадение, преди да са затворени аварийните прегради в хангара, щеше да се превърне в радващ окото факел.

Имаше обаче проблем. Съпровождаха го един кръстосвач и половин дузина разрушители, а точно в тази вахта на „Ричардс“ нямаше хора, склонни към самоубийство.

Тапия остави Естил да прекара през компютъра пет-шест варианта за атака, преди да направи предложението си. Макар че то изобщо не се вписваше в традиционните методи, Естил поумняваше от натрупания опит в ескадрилата. Предаде ѝ командването и заяви, че ако има полза от идеята ѝ, той ще „полети“ с ракетата „Кали“.

„Ричардс“ се понесе с пълна мощност пред таанските кораби, леко промени курса си, а после „умря“ наред космоса точно на пътя им, изчислен от Тапия. Тя изключи всички системи, дори генератора на Маклийн за изкуствена гравитация. После всичко освен боеприпасите бе изхвърлено през шлюзовете – кресла, джби, метално фолио на такива гънки, че да дава прекрасно отражение за радарите, дори двата резервни скафандъра.

След това зачакаха. Системата за пречистване на въздуха също не работеше и скоро стана задушно.

Пасивните им детектори засякоха опипващите сензорни лъчи на таанските кораби.

Продължаваха да чакат.

Един разрушител изскочи от глутницата и описа осморка в пространството – компютърът му очевидно анализираше какво има точно пред него.

– Това ще е интересно – съвсем ненужно прошепна Тапия на Естил.

Малко беше да се каже, че е интересно. Ако маскировката им като пострадал кораб не свършеше работа, разрушителят щеше да ги нападне всеки миг. Тапия не знаеше дали рефлексите им и мощността на „Ричардс“ ще са достатъчни, за да избягат.

Екраните на пасивните детектори угаснаха и тя си отдъхна. При неуспех на измамата те щяха да покажат, че боен компютър прицелва насочващ лъч в тактическия кораб.

– Когато сте готов, лейтенант.

Естил кимна. Тапиа подаде захранване в своя пулт. Лейтенантът пусна насочващ лъч към шурмовия кораб. Сближаване... сближаване... точно в целта.

Тя рязко подаде мощност... прати сигнал на инженера, който направи същото... и „Ричардс“ оживя. След две секунди Естил изстреля своята „Кали“.

Системите за тревога в таанските кораби ревнаха. Разрушителите се престроиха в атакуваща формация, а кръстосвачът се устреми напред да защити поверения му шурмови кораб, който пък започна маневри за избягване на нападението.

Тапиа беше прекалено заета, за да гледа какво става. Движеше „Ричардс“ с пълна мощност по ексцентрична орбита, заложена в компютъра, и сега я интересуваше само оцеляването.

„Кали“ беше на броени секунди от мишената, когато таанският шурмови кораб я посрещна със залп от ракети за противодействие.

Те би трябвало да се окажат безполезни.

Стандартна процедура за всеки оръжейник, насочващ ракетата чрез шлем за управление, беше да остане с „птичката“ си до мига на контакта. Но незнайно защо Естил преживяваше сблъсъка като илюзорна смърт. В последния миг натисна бутона за взривяване и смъкна шлема от главата си.

Експлозията заличи всичко от екраните за заден обзор в „Ричардс“.

– Разбихме го! – викна лейтенантът.

Пак нахлупи шлема и пусна рояк ракети „Гоблин“, за да прикрият изтеглянето им.

Тапиа се взираше в индикатора за обсег – към тях летяха таански ракети. Сближаване... невъзможно. „Ричардс“ ги надбягваше.

Успя да отдели само миг, за да види мигащите точки на главния екран. Те показваха същия брой таански кораби както преди десет минути.

Никой не й повярва... освен таанците. „Кали“ наистина се взриви при стълкновение с антиракета. Четири от носещите рамки в корпуса на шурмовия кораб се разкривиха, но фронтните ремонтни бази на таанците щяха да го поправят за няколко дни.

Тя все пак се опита... но никой не желаше да я изслуша.

Лейтенант Нед Естил незабавно се превърна в героиня. Ван Дорман го награди с Галактическия кръст, макар че формално това можеше да стане само с лична заповед на Императора. Хората от сим-мрежите пошуряха – по-подходящ герой от Естил изобщо не биха могли да си

счинят. Само за часове неговото лице и подвизите му се разнесоха навсякъде из Империята.

Тапа сподели със Стен насаме какво всъщност се бе случило според нея. Той помисли и я помоли да забрави тази история. Хич не му пукаше за медалите, Империята имаше нужда от герои, а Естил искрено вярваше, че е унищожил щурмовия кораб.

Заповяда обаче всички офицери и оръжейници да опреснят уменията си със симулатори. Един път грешката е простена, но ако Естил я повтореше, можеше да е последната в живота му.

А Стен не можеше да си позволи да загуби „Ричардс“.

Лейтенант Ламин Сека още беснееше. Разговорът му със Стен започна с ехидство и продължи все по-ожесточено. Сека се чувстваше още по-потиснат от това, че идеята поначало беше негова.

Стен се постара да изпълни смътното указание на ван Дорман да тормози колкото се може повече близките светове. А за да ги тормози, имаше нужда от разузнавателни данни. И то конкретни – например кои планети от какви сили са окупирани и къде са разположени те.

Тактическата ескадрила отдели твърде много време за шпионски задачи, преди изобщо да се заеме с набелязването на целите.

Сека намери една от най-сочните мишени.

Планетата имаше географска забележителност – река, проточила се на хиляди километри. Над устието ѝ, всъщност разклонена делта, имаше огромна равнина, плодородна от речните наноси. За таанците това беше идеално място да разположат пехотата си. На периодично наводняването от речни разливи поле наглед имаше към две дивизии във временен бивак преди кацането в системата Калтор.

Сека дори бе успял да установи най-вероятното място на щаба.

Стен го поздрави.

– А сега, лейтенант, вървете да ги изтребите.

– Сър?

От преумората Стен беше малко сприхав.

– Казах да вземете кораба си, да го заредите с боеприпаси и да унищожите таанците.

– Не съм дете, капитане!

Стен вдиха дълбоко.

– Извинявай, Ламин. Но какъв ти е проблемът? Намираш си цяла тълпа таанци. Ами виж им сметката.

– Може би не си представям съвсем ясно какво искате от мен.

– Я да видим... – Стен мислено прерови арсенала, с който разполагаше. – Ето какво ти предлагам. Първо свали системите за изстрелване на „Гоблин“. Сложи още осем скорострелни оръдия в техните гнезда. Отърви се от всички ракети „Лисица“ освен от две. Ще имаш нужда от допълнителни касети със снаряди. Извади и „Кали“. В оная гробница отвън стърчи един разнебитен кораб за огнева поддръжка. Май системата му за непрекъснато подаване на тактически ракети още работи. Монтирай я в тръбата на „Кали“. Най-добре да използваш атомни миниглави по два-три килотона. Когато връхлетиш, ти предлагам да ги пускаш през пет секунди.

– Още нещо, капитане? – попита Сека с треперещ глас.

– Ех, ако знаех как да се докопам до хубав нервнопаралитичен газ с голяма проникваща способност... но не знам. Май това е всичко.

Стен нарочно се престори, че не забелязва реакцията на Сека, защото се надяваше, че няма да му се наложи да се занимава с нея. Обаче сбърка.

Сека скочи от стола.

– Капитане, аз не съм убиец!

Стен също се изправи.

– Лейтенант Сека, застанете мирно. Искам да си отпушите ушите и да си затворите устата. Да, вие сте убиец. Вашата задача е да унищожавате хората от вражеската пехота и флот... по всеки възможен начин. Това означава и да ги удушите веднага след раждането им, ако някой изобрети машина на времето! Кой, по дяволите, управлява според вас онези кораби, по които стреляхте досега? Работи ли?

– Това е друго.

– Казах ви да млъкнете, лейтенант! Друго било, как пък не! Какво очаквахте да ви заповядам? Да почакате, докато онези войски се натоварят в консервните си кутии, и чак тогава да ги гърмите? Така по-оправдано ли ще бъде? Или може би да отложим до кацането им тук, на Кавит? Лейтенант Сека, може би родът ви е живял с легенди прекалено дълго. Най-добре е да си втълпите, че ако не беше войната, всеки *воин* щеше да бъде хвърлен в камерите на смъртниците за извършването на предумишлени убийства. Това е всичко. Получихте заповеди. Искам ви далеч от планетата след четиридесет И-часа. Свободен сте!

– Може ли да кажа нещо?

– Не може! Казах, че сте свободен!

Сека безупречно отдаде чест, обърна се кръгом и излезе. Стен се

смъкна на стола си. Чу съдържан кикот откъм другата врата, която водеше към столовата на „Гембъл“.

Алекс влезе и си намери стол.

– Ама аз ръководя не бойна част – изпъшка Стен, – а шибан богословски факултет!

– Горкият задръстеняк – каза със съчувствие Алекс. – Малко му остава да си въобрази, че на война има и правила. Може пък да му просветне пред очите, ако му разкажа вица за петнистите змии.

Стен се ухили.

– Алекс, ще те прокарам под кила на кораба. Да де, ако нашите кораби имаха килове. Хайде да сложим нашите скаутчета да си легнат.

Сека изпълни заповедите и излетя с кораба си. Планът му за прокиване бе осъществен успешно... и от този успех имаше вкус на пепел в устата. Спусна „Кели“ в атмосферата през нощта над морето, далеч отвъд хоризонта на видимост и под прикритието на буря. Вкара кораба си в устието, без да се подава над повърхността, и предпазливо изплава срещу течението, а накрая легна на дъното точно срещу базата на таанците. Те изобщо не помисляха да патрулират в морето или по реката на този свят, който още се намираше на съвсем първобитен етап в еволюцията си.

Екипажът беше мрачен и смълчан като командира си.

Сека стигна до извода, че заповедта е неправилна... но реши да я изпълни толкова съвършено, колкото позволяваха уменията му. Спомни си собственото си обучение и прецени, че всяка армия е най-уязвима около час след разсъмване. Ако ще в частта да се провежда и сутрешна, и вечерна проверка, час по-късно всеки е зает с миене, закуска или криене от старшините, които търсят на кого да стоварят най-гадните задачи.

Щом часовникът отброи определения час, той изкара „Кели“ от водата и с надути докрай двигатели се стрелна в зигзаг, който щеше да го отведе точно над района на шабовете. Бе нагласил контролните системи за полет четири метра над контурите на терена.

Щом навлезе в периметъра, заповяда на хората от екипажа да открият огън с допълнителните скорострелни оръдия. Лично включи системата за верижно изстрелване на тактическите ядрени заряди и видя как малките бомби изхвърчат стотици метри във въздуха, преди да се спуснат в дъга. Докато паднеха и избухнеха, той щеше да е на много километри от експлозиите.

Бе изключил всички екрани за заден обзор. Той беше убиец. Допускаше, че капитан трети ранг Стен е прав и *всички* воители са убийци. Но

не смяташе, че е задължително да бъде и очевидец.

Атаката, проведена от един-единствен малък кораб, продължи двадесет минути, В края ѝ, когато „Кели“ се издигна към космоса и премина на АМ2-тяга, щабът на едната дивизия беше унищожен напълно, а в другия четиридесет процента от състава бяха убити. От над 25 000 таански войници почти 11 000 бяха мъртви или смъртно ранени. И двете дивизии вече не съществуваха като боеспособни съединения.

Лейтенант Ламин Сека отказа да приеме медала, помоли за тридневен отпуск и в продължение на три денонощия се поддържаеше в пълна безчувственост с наркотици и алкохол.

След това се излекува от махмурлука, обръсна се, изкъпа се и се върна да изпълнява дълга си.

Ш'аарл'т си бе намерила великолепна цел. Никой обаче не можеше да измисли как да я унищожи, без да бъде пръснат и той на парчета.

Целта беше таански склад за боеприпаси. Таанците си бяха избрали широка долина, обрамчена с канари. Нацвъкаха по скалите наоколо противовъздушни ракети и лазери, патрулираха с въздушни бойни коли отгоре, имаха и въоръжен спътник в стационарна орбита малко отвъд пределите на атмосферата. И сякаш за да стане още по-лошо, планетата Орагент беше почти винаги плътно покрита с облаци.

Ш'аарл'т бе проследила таанските кораби за презареждане до този свят и изчисли приблизителните координати на мястото, където кацат. Движението беше твърде усилено и това изостри интереса ѝ. Тя предположи, че долу има някакъв склад, защото сред кацащите и излитащите съдове имаше съвсем малко бойни кораби.

За да стесни още повече областта на догадките си, тя се прокрадна към единичен кораб без охрана, насочи лъч и пусна една-единствена ракета, която управляваше грижливо, за да пръсне само двигателните установки на кораба. След това имаше намерение да го човърка с ракети „Лисица“, докато не открие какъв товар пренася.

Ракетата избухна... и таанският кораб просто изчезна.

– Следователно можем да смятаме – каза Ш'аарл'т на своя оръжейник, – че този скапан шлеп не пренасяше хранителни дажби.

– Пак не е сигурно, госпожо. Таанците май обичат гозбите полютивички.

– Тъпа шегичка, господинчо. Ама като си толкова остроумен днес, я ми кажи как ще се пхнем в този оръжеен склад да го изгърбушим?

Въпроса си го биваше. Да установят какво има под облаците с пилотиран разузнавателен полет можеше да се окаже фатално. А всяко друго събиране на данни трябваше да бъде извършено, без таанците да усетят.

Ш'аарл'т кацна с „Кели“ на една от луните на Орагент и се захвана да умува над проблема.

Първата ѝ стъпка беше монтирането на напълно стабилизирана камера с извънредно голямо фокусно разстояние на обектива. Инфрочервените снимки и компютърният анализ свършиха останалото. Тя вече виждаше приблизително кръглата територия на склада. Рискува с няколко бързи лазерни сканирания и получи достатъчно информация, която подсказваше, че складът е в долина. Поредицата от инфрочервени снимки постепенно показва по-топли петна в един участък от долината (сигурно беше площадка за кацане) и понякога отражения от скалните стени. Най-вероятно противовъздушни лазери.

Тогава тя се върна на Ромни и се посъветва със Стен.

Съвсем лесно изясниха какво *не може* да се направи. Стоварването на ракета право към склада едва ли имаше особени шансове за успех. Дори „Кали“ с разделящи се независими бойни глави (никой не знаеше дали ще успеят да я модифицират така) нямаше да мине покрай спътника, камо ли през пръстена от противовъздушни батареи.

Някой специализиран кораб клас „Невестулка“ може би щеше да смаже отбраната достатъчно, за да успее нападението... но корабите „Невестулка“ бяха сред многото неща, без които напоследък бе останал 23-ти флот.

– Ето го и проблема – заяви Ш'аарл'т. – Няма начин да се промъкнем.

– Ще те поправа, момиче – намеси се Алекс. – Няма високотехнологичен начин да се промъкнем. И се хващам на бас, че таанците мислят досущ като тебе.

Стен схвана намека му.

– Кой знае – проточи със съмнение. – Първо, не вярвам Дебилманда ни даде назаем шурмоваците си за десант. А дори да се съгласи, как да разчиташ, че са по-способни от останалите му подчинени?

– Хич не съм мислил да си вземам белята назаем, щом като стигаме и ние двамцата.

– Вие ли? – прихна Ш'аарл'т. – Кои вие?

– Че аз говоря за безстрашния ни командир Стен, то си е ясно.

– Да смятам ли, че пак си изтърсил нескопосан майтап?

– А, не. Тоя път съм си мъртвешки сериозен.

– Тези приказки са истински дракх, господин Килгър – скастри го тя. – Двамата не сте суперкомандоси. Не те знам какво си правил преди, Килгър, но нашият командир, който не трепва пред лика на смъртта, си е бил най-обикновен гвардеец. Забрави ли?

Даа... Тъкмо такова прикритие имаха Стен и Алекс в досиетата си за годините, прекарани в „Богомолка“.

– Ей, ти да не се двоумиш? Капитане, бърз те е, че не можеш да се мериш с дърт скапаняк като мене, нали? Или пък си се размекнал? Напоследък те гледам, че си пуснал шкембенце.

Според Ш'аарл'т това беше нагла непочтителност. Тя зачака да се разрази бурята. Стен обаче само се обиди.

– Килгър, изобщо не затлъстявам.

– Да бе, момко, прав си. Само гащеризонът ти е провиснал малко отпред.

– Ама вие двамата да не говорите сериозно!?

– Може би това е единственият начин да го направим – каза Стен.

– Нали знаеш, че в имперския устав има член, който задължава офицера да освободи от длъжност своя пряк началник, цитирам – „в случай на раняване, поради което е неспособен да изпълнява задълженията си, при отказ да изпълни поставена му задача или при...“ – подчертавам – „... психични смущения“, край на цитата?

– Че кой ще отсъди в тоя флот от прокълнати, заблудени, побъркани и празноглавци?

– Добре де. Ще опитам още веднъж. Няма начин двама флотски загубеняци да видят сметката на цял оръжеен склад. Това се случва само в сим-филмчетата.

Стен и Алекс се спогледаха. Някакъв си скапан оръжеен склад ли? По дяволите, няколко правителства на звездни системи най-внезапно се сблъскаха с неприятни промени благодарение на двама-трима агенти на „Богомолка“.

– Да смятам ли, че планът ти е малко по-обмислен от простото нахлуване с размахана сабя в ръка? – осведоми се Стен.

– Хич нямам планове засега – призна си Алекс. – Ама все нещо ще ми хрумне.

– Не се напъвай, господин Килгър. Споходи ме една мисъл.

– Леле, той мисли! Значи здраво сме загазили.

– Като излизаш, ще кажеш ли на Фос да си довлече задника тук?

Ш'аарл'т ги изгледа изпитателно. Изобщо не можеше да се каже, че

е глупава.

– Много интересно – сподели тя. – Или и двамата сте превъртели окончателно... или някой ме е лъгал.

– Моля?

– Помня как споменаха пред мен веднъж, че когато потайните типове на Империята придърпат някого на работа, фалшифицират служебното му досие. Нещо да кажете?

– Страхотна историйка измисли, Ш'аарл'т. Някой ден ще си побъбрим за нея. Е, господин Килгър? Времето си лети.

Планът на Стен щеше да бъде осъществен с крайно примитивни средства, но самият метод на нападение беше извънредно техничарски. Или по-скоро антитехничарски.

Стен и представа си нямаше как се борава с прашка, но се надяваше да преживее голямо забавление, докато замеря таански глави с таански камъни.

Откриха възможността в големия напредък на системите за управление на огъня и противовъздушната отбрана.

Отдавна бяха отминали дните на храбрите зорки стрелци, присвити зад оръжията си и гърмящи по налитациите отгоре въздушни машини. Ракетният комплекс или лазерното устройство бяха свързани с централен пункт за управление на огъня. И този център (Стен предположи, че е някъде наред долината) обновяваше данните си за ситуацията над склада с помощта на радарите, спътника и други сензори във въздуха и на повърхността.

Ако имаше нахлуване в контролираното въздушно пространство, системата за управление на огъня анализираше заплахата, при нужда действаше зенитния комплекс, определяше целите на различните оръжия и започваше да стреля.

Отделните оръжия може би имаха, а може би нямаша възможност за самостоятелни действия, ако центърът бъде унищожен. Но около всяко едва ли се навъртаха повече от един-двама стрелци, неизбежните дваматрима техници по поддръжката и вероятно охрана от няколко души.

Щом оръжията се управляваха дистанционно, разполагането им изискваше малко повече усилия от точното установяване на координатите. Задължително беше за всяко оръжие да се програмира зона, забранена за обстрел – каквото и да прави нападащата въздушна машина, оръжието например не би стреляло към точка в отсрещния край на

долината, където може да улучи друга защитна инсталация. А отбрани- телният пръстен заобикаляше пълен с експлозивни склад, затова при никакви обстоятелства не би имало стрелба към долината.

Стен предложи да променят този факт.

Да разбъзикаш местна система за управление на огъня според Фос било толкова лесно, колкото да задремеш от някой виц на Килгър. Трудно беше да прикачиш своето устройство.

За късмет не всички таански кораби, свалени над Кавит в Деня на Империята, бяха напълно съсипани. Стен и Фос ровичкаха из отломките и старателно изучаваха всички технически похвати, прилагани от таанците. Разгледаха внимателно и изоставените оръжия на Ромни – Стен предположи, че са таанско производство.

За щастие се оказа, че трябва да предвидят не повече от десетина варианта. Фос разчиташе и да има известно сходство между имперските и таанските системи за управление.

В окончателния си вид устройството, кръстено от Фос „злодейската джаджа“, се състоеше от един модул за управление, метализиран в същия цвят като намерените сред останките, висящи кабели и самостоятелно захранване. Всичко това се побра в две раници по двадесет и пет килограма всяка.

Съгън изрови от някакъв склад два комплекта от фототропните камуфлажни униформи на „Богомолка“, които приблизително бяха по мярка на Стен и Алекс. Сложиха на една бойна кола покритие, поглъщащо радарните лъчи, както и покривало срещу сензори. Нито една от предпазните мерки не беше свършена, но Стен се уповаваше на основната идея на Килгър – че таанците няма да се взират чак толкова усърдно в посоката, откъдето щяха да се появят те. Поне се надяваше да е така.

Шаарл'т настоя да осъществят проникването с „Клагет“ – все пак тя бе открила целта и макар че нямаше да участва в атаката, тя си беше нейна. Стен не можеше да познае дали е наежена от гняв и увереност, че нейният командир е полудял, или пък се тревожи за него.

Шаарл'т спусна „Клагет“ в атмосферата от другата страна на планетата, после последва контурите на терена, докато сензорите на тактичeskия кораб не започнаха да улавят сигнали от оръжейния склад. Пак разчиташе на имперското превъзходство в техниката за засичане.

Стен и Алекс разтовариха бойната кола от капсулата, окачена под „Клагет“. На същото място щяха да ги приберат след две местни денонощия.

Ш'аарл'т печално им помахаше с едната си мандибула, люкът се затвори със съскане и „Клагет“ отлетя.

Стен и Алекс се качиха в колата и съвсем бавно се понесоха на метър над земята към склада. Не бяха определили курса по права линия, а криволичеха в посока към долината. Ако таанците забележеха непознат обект, тоест возилото им, такъв маршрут може би щеше да ги обърка.

И двамата бяха леко въоръжени – ако дракхът им се стовареше на главите, нямаше какво да направят освен да отвърнат за малко на огъня и да се прикрият.

Носеха миниуилигъни и четири зашеметяващи гранати. Имаха също и кукри – извитите бойни ножове, с които се бяха научили да боравят, докато бяха на служба заедно с гурките. Стен притежаваше и собствения си миниатюрен нож, скрит в калъфа под кожата на дясната предмишница.

Той спря бойната кола на десет километра от долината и изчака да притъмнее. В здрача виждаше пръстена от планини. Разгледа ги с бинокъл и се досети, че долината май е прастар кратер на вулкан. Поне нямаше съмнение, че склоновете около нея са особено стръмни. Още по-добре – никой не би очаквал натрапници да минат оттам.

Щом мракът се съгъсти, Стен подкара пълзешком колата до подножието. Двамата нагласиха качулките с усилващи светлината очила, нарамниха раниците и започнаха катеренето.

Изкачването беше мъчително, но не се наложи да ползват въжета. Най-неприятни бяха хлабавите парчетии под краката им. Всяко подхлъзване не само щеше да предизвика голямо свлачище, но и вероятно щеше да задейства алармени инсталации. Предварително набелязаният маршрут ги водеше към един от лазерните бластери близо до входа на каньона.

Изглеждаше, че Килгър е избрал най-правилната тактика – никой не би очаквал тъпи пешаци да направят опит за проникване.

Първата охранителна система беше направо първобитна – лъч, минаващ един метър над земята. Ако на този свят имаше дребни гадинки, можеха да минават отдолу, без да смутят дрямката на някой дежурен.

Стен и Алекс се престориха на дребни гадинки и пропълзяха под лъча.

Втората защитна линия вероятно би им отнела повече време за преодоляването ѝ – състоеше се от наредени полусферични сензори, предпологаемо настроени за натрапници с определени телесни особености. Може би щяха да се задействат при движение на тяло над някакви

размери, с температура над някаква стойност или дори от сътресенията на почвата. Килгър беше готов да заблуди сензора с излъчвател, който в „Богомолка“ имаше прякора „Невидимия бандит“. Не се наложи – системата дори не беше включена. Но за да не се случи това, след като я преодолеят, Стен извади ножа от ръката си, срязва металоидната кутия на сензора и усърдно накълца електронните му вътрешности.

Дотук задачата вървеше като по учебник – и новобранец от гвардията би успял да проникне.

След това трябваше да има опънати жици, които вдигат тревога при допир. Имаше. Двата внимателно минаха през тях.

Изключиха захранването на системите за нощно виждане в качулките и запълзяха да намерят часовия. Пред тях беше ръбът на клисурата, над която се издуваше корпусът на лазерното оръдие, а до него се виждаха двете самоходни жилищни машини за обслужващия екип.

Стен първо огледа района с бинокъла, нагласен на пасивно приемане и усилване на светлината. Ако някой друг наблюдаваше с активен увеличител, бинокълът щеше да го открие. Нямахше такъв наблюдател. Стен превключи на активно наблюдение.

И намери стража на оръдието, седнал на стъпенката пред единия модул, огнестрелното му оръжие бе облегло до него. Май зяпаше съредоточено земята между краката си.

Стен си представи как Алекс мърка наум: „Няма пррпроблеми“. Отново включиха качулките си и запълзяха към лазера.

Килгър намери съединителните контакти на линиите за входящите сигнали от центъра и щом се увери, че не са свързани с аларма, ги откачи. Провериха сред стърчащите като пипала на октопод контакти на своята диверсионна кутия. Пак им провървя – един контакт, сложен от Фос, подхождаше идеално.

Изтеглиха проводника под оръдието и нагласиха кутията и резервния енергиен източник. Алекс разхлаби ключалката на капака, закриващ външния датчик, и просветнаха бледи знаци. Ако всички бяха прави в догадките си, значи бяха успели със задачата и фитилът вече съскаше.

Стен и Алекс отново се сляха с нощта и се плъзнаха надолу по склона към бойната кола. Стен все си повтаряше, че нищо няма да стане – толкова хитроумна измама рядко сбъдваше очакванията.

Но следващата част, след прибирането им от „Клагет“, можеше да се окаже интересна.

В командната зала в кораба настана голяма навалица, защото Стен и Алекс настояха да видят с очите си ще даде ли плод тяхното велико

начинание.

Ш'аарл'т снижи кораба в атмосферата на старателно изчислено разстояние, колкото да го засекаат сензорите на спътника, после пикира към повърхността.

Надявах се, че така ще предизвикат бойна готовност на зенитните системи.

После Ш'аарл'т пусна две въздушни коли с дистанционно управление, които бяха преправени, за да ги определят сензорите като тактически кораби. И тя, и нейният оръжейник си сложиха шлемовете за управление (макар че нейният повече приличаше на предпазни очила, едва покрили очите ѝ) и запратиха колите с бясно ускорение към долината.

Четири километра до целта... Ш'аарл'т промърмори:

– Откриха ни...

Три километра... и системата за управление на огъня даде команда на всички следящи оръжия да започнат стрелба.

Едно от тези следящи оръжия, разбира се, беше и пренастроеният от Стен и Алекс лазер. Той се завъртя не встрани от долината, а към средата ѝ и тръбата му незабелязано от никого се наведе към дъното ѝ. Колите бяха на два километра, когато отвесните канари избухнаха в пламъци и лумна виолетова светлина. Системата за управление на огъня не се занимаваше със ставащото в долината. Тя продължи да стреля. Едната дистанционна кола бе улучена от два лазерни лъча и три ракети и се изпари. В „Клагет“ Ш'аарл'т изруга и дръпна шлема от главата си.

Аналитичен компютър, който беше част от системите за проверка, установи повреда в един от лазерите и го изключи от схемата. Това закъснително собствено охраняване на диверсионния модул и включи втора програма. Лазерът започна да обстрелва с максимално учестени импулси цялата долина.

При екипа за поддръжка се разпищяха сирени. Техниците изскочиха навън и видяха как техният лазер методично унищожава онова, което уж трябваше да пази.

Втурнаха се към таблото за аварийно изключване тъкмо когато втората въздушна кола кривна в пламъци към отвесната каменна стена и целият оръжеен склад експлодира.

Ш'аарл'т насочи „Клагет“ по шеметна крива към космоса; единият ѝ чифт очи търсеше на екраните таански съдове, опитващи се да ги прехванат, но иначе цялото ѝ внимание бе насочено към бушуващите пламъци и пушеци на хоризонта, които вече достигаха горните слоеве на атмосферата.

Стен и Алекс се спогледаха.

– Успяхме. – В гласа на Стен се прокрадна изненада.

– Ами да де. Кога се е случвало някой от *моите* кроежи да потръгне накриво?

– *Твоите*, а?

– Стига си се заяждал. За *нашия* план говоря.

– Тъй бива – примири се Стен. – Май трябва да се радвам, че приписваш и на мен частичка от заслугата.

51.

Бойният план на флотски адмирал Ксавие Рийнван Дорман беше готов и наречен Операция „Контраудар“. Стен би му лепнал прякора „Последно издихание“, но прецени, че не подобава да лиши от илюзиите им героите, които са се повлекли към долината на мъртвите.

Не че и ван Дорман беше настроен особено оптимистично, когато се зае с инструктажа.

В стаята присъстваха осем офицери – ван Дорман, неприятелят на Стен капитан трети ранг Рей Халдор, четирима капитани, двама лейтенанти и самият Стен. Капитаните командваха разрушители, лейтенантите – миночистачи.

Ван Дорман ги представи един на друг, след това заяви, че предварителното му обобщение не бива да бъде разгласявано извън тази зала при никакви обстоятелства. Вероятно беше прав, защото казаното от него прозвуча крайно потискащо. Извънредно точно... и потискащо.

Таанците, започна той, до броени дни щели да осъществят втори опит за нахлуване на Кавит. Ван Дорман призна откровено, че ако проведат такова нападение, за 23-ти флот ще е непосилно да ги спре.

Но било недопустимо само да си седят и да чакат кога ще бъдат ударени.

Стратегията му не се различаваше прекалено от операциите на Стен – искаше да цапардоса таанците още сега, за да ги извади от равновесие. Имаше някакъв шанс остатъците от 23-ти флот да са в състояние да ги тормозят, докато Империята окаже подкрепа на Кавит, а после прогони врага от Пограничните светове.

Като съдеше по собствените си разузнавателни операции, Стен не вярваше, че Империята ще успее скоро да постигне това.

Все пак признаваше, че ван Дорман поне е съчинил план, и то

учудващо поносим... поне по време на инструктажа.

– Предлагам – подхвана адмиралът – да възложат на четири от моите разрушители функцията на основна ударна сила – нарекох я „специална група Халдор“. – Той кимна към капитана, седнал до него. – Капитан трети ранг Халдор ще ръководи пряко бойните маневри. Капитан трети ранг Стен и неговата тактическа ескадрила са установили, че таанците придвижват шурмови части за планетарен десант към следните звездни системи. – Включи се стenen екран с карта на близкия космос около Кавит. Четири системи се открояваха ярко. – Таанците не си позволяват никакви рискове – придвижват войските и корабите си в плоскостта на еклиптиката и я използват за прикритие, стремят се да остане близо до самите планети, които също им служат като защита. И макар че осигуряват силна охрана на тези конвои, от капитан трети ранг Стен научих, че защитата е много отслабена между конвоите и планетите. Господа, това ме подтикна да разработя плана си.

Специалната група трябваше да се спотайва над атмосферата на една планета по маршрутите на таанските конвои. Атмосферата щеше да причинява достатъчно смущения, та корабите да не бъдат открити от доближаващата ги охрана на конвоя.

– Ето какъв боен строй ще приложим – продължи ван Дорман.

Светна друг екран.

Двата миночистача щяха да летят пред четирите разрушителя, пръснати на свой ред в рехавата редица. Адмиралът призна, че това далеч не е най-добрият боен строй. Но само шест разрушителя бяха невредими, а четири от тях щяха да участват в нападението и той изобщо не искаше да ги губи заради таански минни полета.

Тактическите кораби на Стен щяха да осигуряват флангова подкрепа за разрушителите. Ван Дорман се надяваше специалната група да проникне през охраната на конвоя, преди да бъде открита.

– Стига да имаме късмет – добави той. – В такъв случай, капитан трети ранг Стен, вие ще имате и задачата да обявите тревога, когато таанските кораби *все пак* атакуват.

„Поне не ми заповяда да ги спра“ – рече си Стен. Таански разрушител можеше да пръсне тактически кораб с второстепенните си оръжия, преди някой да е мигнал. А пък по-тежките кораби... Той реши да не пресмята какво ще стане, ако налети на такъв.

Разрушителите щяха да се стремят към унищожаване на транспортните кораби и избягване на схватки с охраната.

– Нахълтайте сред тях – натърти ван Дорман – като гладна ксипака

в кокошарник.

Разрушителите трябваше да прелетят два пъти през конвоя и да се оттеглят. Тогава тактическите кораби на Стен щяха да ударят каквито цели им попаднат и да напуснат полесражението. Той чу указание да проследи курса на бягащите разрушители и да не го пресича при собственото си оттегляне – минните кораби щяха да пръскат мини.

– И накрая – продължи ван Дорман, – аз ще чакам на една астрономическа единица от района на сражението, за да ви прикривам с „Блатен паток“. Бих предпочел да участвам в нападението, но „Блатен паток“...

Той замълча, а Стен довърши мислено вместо него: „... пречи сам на себе си, никога не е участвал в бойни действия, има паяжини в ракетните шахти и вероятно ще гръмне, ако бъде включен на пълна мощност“. Поне никой нямаше основание да каже, че на ван Дорман му липсва смелост.

Адмиралът завърши инструктажа и раздаде фишовете с оперативните заповеди. След това развълнуван застана мирно и отдаде чест на своите офицери.

– Успешен лов – пожела им той. – И дано се завърнете с богата плячка.

„Плячка ли... – беззвучно промърмори Стен. – Май ще е играчка-плячка“.

Спря Халдор в коридора.

– Когато атакувате – започна дипломатично, – какви тактически схеми ще прилагате?

– Ще уведомя вашата ескадрила за намеренията си – хладно отвърна Халдор.

„Велик си – похвали го Стен. – Бриджит е в обятията на Морисън, значи и двамата сме на сухо, а ти още не ме понасяш“.

– Не това беше смисълът на въпроса ми – обясни той на глас. – Тъй като моите корабчета ще се движат по фланговете, а доколкото си представям, вие ще бъдете ракети във всички посоки, искам да съм сигурен, че никой от моите хора няма да налети на як гърмеж.

Халдор поумува.

– Когато нападнем, можете да включите опознавателните си сигнали... а аз ще нареда да ги програмирам в ракетите.

– Това не върши работа, капитане. Ние бездруго можем да бъдем смазани, когато се счепкат големите кораби. С тези сигнали все едно размахваме факли, а не ставаме по-невидими. Защо не заложите в ракетите филтриране на целите по размери? За да не подгонят нас,

дребосъците.

Халдор го изгледа от главата до петите.

– Много сте предпазлив, а, капитане?

„Бъзик, бъзик, а, капитане. Не искаш ли и да ти фрасна един в зъбите?“ Стен само се усмихна.

– Не съм предпазлив, капитан трети ранг Халдор. Аз съм бълзльо.

Отдаде му чест и отиде да проведе инструктаж със своите екипажи.

Битката край планетата Бадунг би могла да влезе в историята на Империята и в методическите фишове за флотовете като класически кинжален удар.

Но не успя.

Разправят, че Наполеон казал, когато един от генералите му бил представен за получаване на маршалски жезъл след дълго изброяване на победите, които е постигнал: „По дяволите заслугите му! Късметлия ли е?“

Каквито и други качества да притежаваше ван Дорман, не се отличаваше с късмет.

Сражението започна чудесно за тях. Специалната ударна група успя да се разположи близо до Бадунг, без да бъде открита.

И наистина се появи таански конвой – пет тлъстички безгрижни транспортни кораба, съпроводени от шест разрушителя, един кръстосвач и цял рояк леки патрулни съдове.

Халдор заповяда нападение.

И всичко се оплеска.

Собственият му разрушител се натъкна на нещо (тъй и не разбраха дали е мина, или космически боклук) и получи пробойна в оръжейния сектор. Халдор прехвърли командването на друг разрушител и се повлече с кораба си под закрилата на „Блатен паток“. Другите три разрушителя продължиха атаката.

Стен се скова пред главния екран в „Гембъл“. Нямаше нужда от данните на бойния компютър, за да познае какво се е случило и кое няма да го бъде.

Трите разрушителя изстреляха своите противокорабни ракети от пределно допустимото разстояние. Имаше много причини за постъпката им.

С изключение на екипажите под командването на Стен, оръжейниците в 23-ти флот, общо взето, не бяха помирисвали битка. В мирно

време им разрешаваха да пуснат по една ракета годишно, а каквото и да твърдят производителите на симулатори, машините им изобщо не надобяват правдиво сраженията.

Другата причина може би се коренеше в слуховете за противокорабните ракети на таанците. Говореше се, че имали по-мощни бойни глави и по-добро управление, както и по-висока скорост от повечето бойни кораби на въоръжение в Империята. Нямахме нищо вярно в тези приказки, макар че таанските унищожители на кораби си бяха извънредно бързи. Таанските кораби сееха гибел просто защото мъжете и жените в тях се бяха подготвили усърдно години наред преди началото на войната.

Третата причина беше набързо плъзналата мътва, че имперските ракети изобщо не ги бива. Не летели накъдето ги пращали, не пресмятали курса си според заложените програми и не избухвали когато и където трябва. Тази мътва беше самата истина.

За това трите имперски разрушителя стигнаха само до половината на таанския конвой, преди да се въртнат в обратната посока. Секунди по-късно един от тях беше улучен и унищожен. В анализа след сражението се твърдеше, че го е настигнала противокорабна ракета, изстреляна от кръстосвача. Стен обаче се намираще в точка, откъдето видя проблясъка на ракета с малък обсег, която излетя от транспортен кораб. Очевидно екипът за електронно противодействие в имперския разрушител не бе внимавал или не бе реагирал достатъчно бързо, за да я спре.

Минус два кораба.

Останалите два разрушителя се оттегляха с пълна мощност. Докато бягаха към не особено надеждната закрила на „Блатен паток“, всеки от тях пусна по три ракети – напосоки, както установиха бойните компютри в тактическата ескадрила на Стен.

По-късно си приписваха попадения. Според техните доклади един таански разрушител бил пръснат безследно, кръстосвачът получил тежки повреди, два транспортни кораба били унищожени и още един таански разрушител бил засегнат леко. Пет попадения от шест възможни.

За жалост нямаше нищо подобно.

Никой от тези имперски офицери или нисши чиновци не лъжеше. Те видяха на екраните си как ракетите се взривиха близичко до мигащите точки на таанските кораби и предпочетоха най-благоприятната за себе си версия. Винаги е така в битките – хората виждат онова, което им се иска.

Имаше само едно попадение.

Може би Халдор бе забравил да нареди програмирането на филтър за размери в ракетите, макар че се кълнеше в обратното. Или пък подпрограмата в ракетата просто не се включи.

Но именно тази ракета се заби с безупречна точност в „Кели“.

Лейтенант Ламин Сека, потомък на двеста поколения воители, едва окървавил копието си, загина заедно с двама офицери и деветима нисши чиновници.

Една четвърт от ескадрилата на Стен изчезна в този ослепителен проблясък.

52.

Завръщането в Кавит беше печално тътрено. Не стигаше, че ударната група се оплеска напълно, както Стен знаеше добре, но и неговите екипажи не можеха да се отърсят от шока. Тактическите кораби не се различаваха много от екипажите на „Богомолка“ – обикновено даваха съвсем малко жертви, защото бяха особено изкусни в отбягването на тежката артилерия. Само че лошите вероятности се трупаха и когато лавината се стовареше, само малцина приятели успяваха да се съберат за помена.

А ударната група се влачеше, защото скоро след срещата на оцелелите кораби с „Блатен паток“ и началото на оттеглянето едно от овехтелите двигателни сопла на кръстосвача се пръсна. Накрая се наложи тактическите кораби и разрушителите да го охраняват по обратния път до Кавит.

За тяхна изненада там кипеше от кораби. И то огромни – транспортни, щурмово-десантни, бойни: запълваха небето и се трупаха нагъсто по площадките за кацане. Два линейни кораба висяха над горните слоеве на атмосферата.

В първия момент Стен помисли, че таанците са си довършили работата и са кацнали в Кавит, докато имперските сили дебнеха конвоя. После компютърът му изръмжа и започна да разпознава корабите.

Това беше цял имперски флот заедно с корабите за превоз и поддръжка на цяла гвардейска дивизия.

Стен и Алекс впиха погледи един в друг. Нищо не казаха, защото ушите на Фос щяха да попият всичко чуто в командната зала. Но споделиха една мисъл – че може пък всички те да не са обречени. Че може пък войната да не е потръгнала толкова зле, колкото си представяха. С такива подкрепления щяха да спрат таанците, ако не и нещо по-добро.

Имаше и черешка върху тортата. Откриха, че дивизията е Първа гвардейска, може би най-добрата сред имперския елит, и я командваше генерал Йън Махони, бившият им началник в „Богомолка“.

Кацнаха и заповядаха на Сътън и наземните екипи да заредят трите кораба с гориво и да попълнят боеприпасите и снаряжението, за да са готови за незабавно излитане. Килгър леко промени заповедта. Наземните екипи винаги се смятаха за част от екипажа на кораба, който обслужваха. Алекс знаеше, че техниците на „Кели“ не само ще оплакват своя кораб, но и неуморно ще ги гризе мисълта дали някое тяхно твърде припряно или безгрижно действие не е допринесло за гибелта му. Екипът на „Кели“ бе освободен от работата и получи шест часа градски отпуск.

Не че отпускът в съсипания Кавит беше голямо удоволствие. Цели квартали, където още живееха таанци, бяха станали недостъпни и не си струваше човек да влиза в тях с нещо по-крехко от брониран гравислед. Половината магазини на имигрантите от Империята бяха затворени или опожарени, а собствениците им – избягали.

Цената за качването в някой от търговските кораби, събрали дързост да стигнат до Кавит и достатъчно ловки да се изплъзнат на таанските патрули, се определяше просто – колко твърда валута имаш? Само най-богатите успяваха да си осигурят ъгълче във вонящ товарен трюм.

Стен веднага изпрати доклада си за операцията. После двамата с Килгър се поосвежиха, облякоха най-малко похабените си гащеризони и тръгнаха да търсят шаба на гвардейците.

Намериха генерал Йън Махони сред тълпа негови подчинени. Щабът на дивизията се бе разположил в бронирани возила на половин километър от космодрума. Стен недоумяваше защо Махони не е предпочел командирския си десантен кораб.

Генералът ги зърна до личната си бронирана кола и им нареди с четири знака на езика на жестовете: „Стойте и чакайте. Десет минути. Затънал съм в дракх“.

Минаха двадесет минути, преди и последният офицер да получи заповедите си и да се втурне нанякъде. Тогаво Махони набързо ги светна за положението.

Може и да има черешка, само че я няма тортата, осведоми ги той начумерен.

– Хубавичък ни е флотът. – Той посочи екрана. – Нарадвайте му се по-скоро, господа. Защото ще се навърта тук още около четиринадесет часа. Не знам как биха кръстили официално тази операция в

генералщабната академия, но аз ще си я нарека „Хвърли и офейкай“.

– Има ли причина? – попита Алекс. – Или мъничетата от тоя ми ти флот ги е страх да не си оцапат туниките?

– Да, има си я гадната причина – потвърди Махони. – И ако няха съвещание на шаба след... двадесет минути, щях да извадя бутилка и да ви разправам надълго и нашироко противните подробности. Ще се задоволя с краткия вариант. Първо, Империята изяде боя. Ама страшен. Сигурно двама бандити като вас не са пропуснали да надничат в строго поверителните съобщения, които ван Дорман е получавал от Първичен свят?

Така си беше – Стен бе хакнал компютъра, а Алекс се бе сприятелил с една донякъде миловидна специалистка по кодовете в „Блатен пакет“. Всички съобщения обрисоваха катастрофа.

– Истинското положение е още по-лошо – увери ги Махони. – Зяпате този симпатичен дундест флот наоколо, а? Няма ли да се стреснете, ако някой ви подшушне, че това е единствената още непокътната ударна сила в цяла четвърт от галактиката?

Стен примига. Генералът се усмихна криво.

– Таанците и всичките им отскорошни съюзници, които толкова бързат да се качат в корабчето им, не пропуснаха почти нищо. Две дреболии може да ви се сторят интересни – досега не успяхме да организираме нито една офанзива. Нито срещу таанските системи, нито дори за да си върнем някоя от загубените. Флотът прикрива моите транспортни кораби... и щом се разтоварим, те ще качат всеки член от семействата на тукашните хора и всеки имперски заселник, на когото му стига умът да се евакуира. После всичко освен няколко шурмови кораба и няколко патрулни катера се омита, за да си опази задника.

Стен направи гримаса.

– Нямаме цял гаден куп възможности за избор – увери го Махони. – Империята не може да си позволи риска да загуби и този флот.

– Не че ми влиза в работата, сър, но защо и вие сте тук? Както ми се струва, просто и Първа гвардейска ще хлътне в помийната яма заедно с нас.

– Твоят командир е голям оптимист – подхвърли Махони на Килгър.

– Такъв си е, сър. Още си мисли, че има помийна яма, в която да хлътнем.

– Ясно. Това, също като останалия дракх, който чухте от мен, е поверително. От нас се очаква да отбраняваме Кавит. Рано или късно

вятърът ще се обърне. И Империята ще се нуждае от трамплин, от който да отскочи.

– А това кой тиквеник с опърлен мозък го измъдри?

– Бившият ти началник – изсумтя Махони.

Стен си прехапа езика – въпреки съвсем неофициалния разговор според него не беше благоразумно да подхвърля оскърбления за Вечния император.

– Извинете, сър. И все пак не вярвам да има полза.

В бронираната машина бяха само тримата, обаче генералът сниши глас.

– И аз не вярвам, капитане. Доколкото разбирам, Императорът още си въобразява, че има време да върти игрички. Защото рано или късно ние ще победим. Залага всичките си чипове на „рано“.

– Имам личен въпрос, сър. Вие какво мислите?

– Аз мисля, че вие, аз, гвардейците и флотът на ван Дорман накрая ще осигурим мъченици от най-високо качество, с които да се фукат наборните пунктове в Империята – откровено сподели генералът. – Е, както и да е. Положението едва ли ще се скапе още повече.

Махони се заблуждаваше.

Три часа по-късно, още преди флотът да е разтоварил всички припаси за хората му, два таански разрушителя върхлетяха град Кавит. Ракети пръснаха на парчета първия, а единият линейен кораб така очука втория, че го принуди да отстъпи.

Но адмиралът на флота изпълняваше безпрекословни заповеди. Ако таанците извършат *каквато и да било* атака, той трябваше да отмени всичко и да се оттегли незабавно, независимо от положението на Кавит.

Засъскаха люкове и имперският флот се издигна със скимтене във въздуха, после изчезна, понесен от АМ2-двигателите си, небесата над Кавит опустяха както преди... и над седем хиляди цивилни поданици на Империята бяха зарязани на планетата.

Два дни след това таанските бомби загърмяха по Кавит. Започна бомбардировката преди нахлуването.

53.

Първата атака беше успешна. Дори прекалено.

Таанските кораби пуснаха четиридесет конвенционални бомби, щом се гмурнаха в горните слоеве на йоносферата, после офейкаха.

Всички бяха насочени към сходни цели – имперските комуникационни и/или компютърни центрове. Тридесет и една улучиха мишените или паднаха достатъчно близо до тях, за да нанесат значителни щети. Още шест причиниха изключване на центрoвете поне за час. Две бяха унищожени от един особено бдителен екип на гвардейска батарея „земя – въздух“, последната пък бе гръмната в полет от патрулен катер.

Разбира се, тези бомби бяха насочвани. Махони и неговите извънредно способни техници от гвардията имаха по-малко от три часа, за да анализират фактите.

Възможно ли бе оператори в таанските кораби да са направлявали бомбите от разстояние? Вероятността за това беше нищожна, защото пострадна не само стационарните центрове на 23-ти флот (с две попадения по критично важния център за електронно разузнаване), но и три от полумобилните модули на Махони. На практика беше невъзможно човек да има толкова бързи рефлексии, че да забележи антените и да отклони навреме ускоряващата се бомба.

А и никой от подчинените на генерала експерти по електронно противодействие не засече предаване на която и да било честота, насочено към бомбите.

Ван Дорман, чиито знания в електрониката не му позволяваха дори да схване как тъй токът в кабела е променлив, но въпреки това върши работа, си имаше собствена теория – таанците са разработили секретно оръжие.

Нямаше нищо изненадващо във факта, че техническите специалисти от неговия флот повтаряха като ехо твърдението му. Знаеха от кого зависи сладкият животец.

Махони изслуша учтиво теорията на адмирала, издаде някакви уклончиви звуци и прекъсна връзката. Вече имаше свои идеи и хората му се бяха разшетали.

Всяка войска е тромаво чудовище не само заради количеството сила, което може да употреби, а защото проявява склонност да се вкопчава във всеки план, постигнал нещо веднъж-дваж, докато не бъде доказано, че врагът му е намерил цаката. Това води до жертви сред своите, понякога стъписващо големи, но нерядко дори и в тези случаи никой не си извлича поука.

Например в една от войните на Земята през 1914–1918 г. по местното летоброене бойните действия стигнали до безизходицата на окопните престрелки – противниците водели сраженията от вдълбани в земята неподвижни позиции. Командирът на една от страните, някой си Хейг,

заповядал на своите части да атакуват в стройни редици с маршова стъпка. И шестдесет хиляди мъже от неговите войски загинали само през първия ден.

След подобна касапница всеки човек, който не е окончателно изкуфял, би подал оставка поради гибелната си тъпота или би намерил друго тактическо решение. Но с твърде оскъдни изключения същият боен план продължил да се прилага, докато войната не забуксувала от изчерпване на силите... и всеки път броят на дадените жертви бил не по-малко катастрофален.

Таанците също можеха да бъдат порицани за подобна умствена леност. На повече от сто свята внедряването на агенти, които на място да насочват с лазер бомбите или ракетите, им донесе великолепно успехи. Нямаше никаква нужда да измислят различен метод за бомбардировката на Кавит, предшестваща нахлуването. Особено след като разполагаша в града с множество агенти, както и с изобилие от обучени и предани членове на различните таански революционни организации въпреки загубите, които бяха понесли при провала в Деня на Империята.

Навикът несъмнено изигра своята роля в решението на лейди Атаго и адмирал Деска да използват бомби с лазерно насочване. Друг фактор вероятно беше тяхното напълно оправдано презрение към имперските сили. Имаше обаче огромна разлика между разпасаните мърльовци и наборните войничета от 23-ти флот и коравите мъже от Първа гвардейска дивизия. Вярно, Империята не бе водила мащабна война от много години... но Първа гвардейска имаше солиден опит в потушаването на местни огнища. Повечето хора в дивизията бяха военни от кариерата, почти половината имаха над двадесет години боен опит.

А градските боеве и претърсването бяха сред особените им умения. Из град Кавит имаше над петдесет контролбори на бомби, сврени на тавани или в изоставени сгради, или пък укрили се в отдавна подготвени като убежища офиси и апартаменти.

Два батальона гвардейци се включиха в операцията. Действаха на групи по пет души – същински юмурици с по пет пръста. Първият тропаше или звънеше, застанал встрани от вратата. Двама стояха присвити от страни, насочили оръжията си. Последните двама заемаха позиция по-назад, за да прикриват със стрелба или да попречат на някой снайперист от прозорец. При всеки опит за съпротива или отказ да им отворят разбиваха вратата. Ако някой предположеше, че генерал Махони е склонен да погизва гражданските права, стига така да му е удобно, щеше да се окаже напълно прав. Пък и ако изобщо бъдеше създадена комисия да

разследва действията му, това щеше да стане в случай, че опазят Кавит и победят във войната.

Грависледове с детектори за посоката на излъчване кръстосваха по улиците и над покривите.

Преди да налети следващата вълна таански кораби, за да пусне бомбите, откриха четиридесет и седем гнезда за насочването им – и или ги унищожаваха заедно с операторите, или таанците бягаха, като зарязваха всичко. Останалите десетина бяха набелязани и смазани, щом се опитаха да открий целите с лазерите си.

Бомбите се разпиляха из града. Безвредно от военна гледна точка – само три по-важни цели понесоха щети. Само че опустошиха град Кавит. Загинаха шест хиляди цивилни. Военната гледна точка е твърде себична.

Таанците обаче не се измъкнаха невредими. Трите тактически кораба и рояк патрулни катери ги дебнеха по очакваната им орбита. Дванадесет таански тактически кораба бяха унищожени. Противникът предполагаше, че е разстроил противовъздушната отбрана на Кавит, и изпрати в тази атака второкласни и третокласни кораби.

Последваха още три вълни през определените от таанците тричасови промеждутъци. И трите бомбардировки бяха същински гаф. Загинаха още граждани – и имперски поданици, и таански заселници.

Тогава лейди Атаго промени тактиката си.

Стен – също.

– Намина тя през таткова градина
откъсна ябълка зелена и червена,
за да примами хубавеца Хю,
да го прилъже в двора да придойде.

Алекс спря да мънка и се обърна към Фос.

– К'во си ме зяпнал бе?

– Сър, не знаех, че си падате по селските песнички.

– Я не ме вземай на подбив. Още не съм ти дал оценка за служебна пригодност.

– Е, и? „Не ще дочакаш повишение, ще ти намерят много прегрешения, загуй главата горе, моите момчета, и майната им на фуражките проклетни!“ – също си послужи с цитат Фос и добави лицемерно: – Сър!

Разбира се, канеха се да примамят и прилъжат не хубавеца сър Хю,

а командващата таанските сили. И Стен нямаше намерение да използва ябълка, ако ще да е зелена и червена. Вместо нея под всеки тактически кораб бе окачена дълга обтекаема капсула. Вътре имаше пълен комплект за електронно противодействие, предназначен за монтаж в разрушител – далеч по-мошен, макар и не толкова усъвършенстван като подобната апаратура в корабите клас „Бълкли“. Капсулите и собствената електроника на тактическите кораби подаваха сигнали по дълги половин километър кабели към странните чудновато подредени многоъгълници долу. Смалената ескадрила висеше на двеста метра над главния космодрум.

- Я кажи честно, вярваш ли да сполучим? – попита Алекс.
- Че защо не? – отвърна с въпрос Стен.
- Аха... Ще попитам иначе. Ами ако сполучим прекалено?
- Ще направим „бум“.
- Не съм против да ме похарчат... ама не е никакъв кеф да те зачеркнат безследно.

Стен се досети, че след неуспеха с контролираните от земята бомбардировки следващият опит ще е по-традиционен.

Позна. Четири таански разрушителя изстреляха залпово ракети, насочвани от оператори в корабите, които се рееха на километър над повърхността на четиристотин километра от град Кавит.

– Засичам изстрелване... засичам множествени цели... – изведнъж обяви Фос с равен глас, приковал поглед в екрана.

От „Клагет“ и „Ричардс“ занареждаха същите съобщения.

– Всички кораби – в готовност – заповяда Стен. – По мой сигнал включват... сега!

Фос докосна един бутон и капсулата за електронно противодействие оживя с бръмчене.

Таанските оператори управляваха ракетите си по визуалните и радарните данни, постъпващи в шлемовете им. Зрителните сигнали бяха твърде лесни за потискане със смущения. Без да се суетят, таанците насочиха цялото си внимание към радарите.

Сензорите им проникваха през бъркотията на Кавит в търсене на мишените – големи метални обекти. Този удар беше насочен към остатъците от 23-ти флот и малкото останали кораби на Махони.

Умелите таански контролори намериха цели – бойните им компютри не допуснаха всички ракети да се устремят към един и същ кораб... и целите вече растяха в радарното зрително поле.

Насочени лъчи им попречиха да видят как неподвижните кораби се

размърдаха.

– С половината скорост – нареди Стен.

Тактическите кораби се издигаха.

– Уловихте ли ги?

– Във... потвърждавам. Всички ракети насочени според предвижданията.

– Пълна мощност! Пълна тяга!

Тактическите кораби се втурнаха към открития космос.

Ракетите стигнаха съвсем близо до имперските кораби... поне такова беше впечатлението у таанските оператори. Всъщност се сближаваха със залъгващите радарите многогълници, а не с намиращите се на земята кораби на 23-ти флот. В почти всички ракети бяха задействани програмите за автоматично насочване, затова те се опитаха да подгонят тактическите кораби.

Системите за стабилизация на полета се претовариха и ракетите се запремятаха. Малкото, които още бяха под контрола на операторите, изгубиха мишените си и продължиха по инерция, докато таанците се мъчеха да проумеят какво става. Боен кораб няма как да изчезне безследно.

Шест ракети успяха да последват фалшивите цели още няколко секунди, после горивото им се изчерпи и се включиха механизмите за самоунищожение.

На няколко астрономически единици от планетата Стен заповяда да изключат двигателите, преброи корабите си и установи, че този път им се е разминало. Знаеше обаче, че такъв номер може да пробута само веднъж.

Чудеше се какво ли ще последва.

54.

Времето за Стен и екипажите му се сля. Вместо с часовници и календари го отброяваха по смъртно запомнени заради изтощението случки. През онзи ден бяхме на разузнавателен патрул. Не. Тогава охранявахме миночистачите. Не помниш ли, че тогава гръмна „Сампсън“? Главата ти е пълна с дракх. Тогава дебнехме в засада.

Никой не беше съвсем сигурен. И всеки би заменил шансовете си за задгробен живот срещу две вахти непрекъснат сън, гозба не от студена консерва или (не смееха дори да го прошепнат) баня.

Корабите смърдяха почти колкото обитателите си – на страх, изпирания от гориво, озон, пот и прегрята изолация. И вече се износваха. Ракетната шахта за „Кали“ в „Ричардс“ предаде Богу дух. Не че имаше особено значение – оставаха им само три от великанските ракети. И двете скорострелни оръдия в „Клагет“ заекваха, а мудният му боен компютър като че съвсем оглупя. В собствения кораб на Стен – „Гембъл“, само шест от наличните ракети „Гоблин“ можеха да засекат цел.

Всички двигатели Юкава имаха нужда от основен ремонт – работеха твърде много часове над нормата без поддръжка. АМ2-двигателите още не създаваха проблеми, но това не изненадваше никого, защото в тях имаше движещи се части колкото в тухла. Но навигационните компютри бяха същинско главоболие – налагаше се да пускат набелязания курс в тях по четири пъти и да усредняват резултатите. Поне когато имаха време за това.

А таанските сили ставаха все по-могъщи и дръзки. Стен едва ли не се надяваше по-скоро да настъпи денят на нахлуването.

Дотогава трябваше да си изпълняват задачите. Съпровождане на корабите Х... патрулиране в сектор Y... охрана на гвардейско подразделение Z и осигуряване на прикритие, докато то не укрепява фронтната си база...

Всекидневие.

И тъкмо по време на поредната „всекидневна“ мисия се натъкнаха на кораба-призрак.

Един стационарен сензор бе съобщил за приближаващ транспортен съд, който се движи по крайно необичаен курс. Корабът не отговаряше на никакви опити за установяване на връзка, а опознавателните му кодове не съвпадаха с определените за този период. И радарът, и визуалните данни обаче показваха, че е стандартен за имперските сили малък танкер.

Стен предположи, че това е някакъв капан, заложен от таанците.

Той разположи „Гембъл“ и „Клагет“ в точка от изчислената орбита на кораба и зачака. „Ричардс“ беше на Ромни за частичен ремонт. Съгън и екипите му бяха убедени, че този път са налучкали какво не е наред с двигателите и обещаха да ги поправят бързо.

Транспортният съд се появи на детекторните екрани след няколко часа. Двата тактически кораба си чакаха. Стен допускаше, че два-три таански разрушителя се спотайват някъде отзад. Но нямаше нищо. Според фиша на „Джейн“ в базата данни на „Гембъл“ пред тях беше малък танкер клас „Алтрек“ – корабът от Имперския флот „Галкин“.

Стен рискува да поиска от транспортния съд да се обозначи. Автоматично подаденият опознавателен код беше остарял с много седмици. Фос не успя да получи други данни, а и корабът не предаваше на никоя честота, на която „Гембъл“ приемаше.

Стен пусна ракетата „Гоблин“, превърната в подвижно око, за да огледа отблизо. Дали пък танкерът не беше фалшив?

Никаква реакция.

Уеднакви орбитата си с него, включи записващо устройство и обиколи. Двата въздушни шлюза и всички транспортни люкове бяха затворени. Нямаше следа от изстрелване на спасителни катери. Накрая Стен примъкна своя „Гоблин“ толкова наблизо, че единият стабилизатор докосна люка на един шлюз. Ако танкерът бе превърнат в капан, това би трябвало да го взриви.

Детекторите все още не засичаха други кораби наоколо. Въпреки това Стен не можеше да се отърве от чувството, че „Галкин“ е примамката в гнусна таанска изненада.

Свърза се по насочения лъч с „Клагет“, за да обсъди положението с Ш'аарл'т. Тя потвърди опасенията му. Всичко намирисваше на капан. Имаше един-единствен начин да проверят – някой да влезе в кораба.

– Ш'аарл'т... Ще влезем с Килгър. Искам те на една светлинна секунда оттук, зад танкера.

– Стен, това не ми се вижда много разумно. Ако ни налетят, „Клагет“ не може да се надстрелва с почти нищо, което таанците имат... на практика дори със спасителен катер.

Трудно би могъл да оспори довода ѝ. Ш'аарл'т държеше тя и оръжейникът ѝ – мичман Деджийн, да проверят какво става вътре, а „Гембъл“ да осигури охраната. Килгър премести кораба си на позиция и двамата със Стен се взряха в екрана, на който пламна АМ2-тягата на „Клагет“. Съвсем скоро вторият тактически кораб се скачваше с „Галкин“.

Дори от толкова малко разстояние очите на Ш'аарл'т и Деджийн не откриваха нищо извън нормалното. Тя включи микрофона си.

– Влизаме.

Стен потисна инстинктивното си желание да изтърси глупост от рода на „внимавайте“. Само се наведе към монитора и се заслуша в леко прашащите гласове.

Когато посегна към външното контролно табло на шлюза, Деджийн почти очакваше към ръкавицата на скафандъра му да изскочи мълния. Люкът се отвори послушно. Двамата се поколебаха и влязоха. Възприятията на Ш'аарл'т се промениха – гравитационните генератори в

„Галкин“ им даваха нова посока „надолу“. Подметките им докоснаха отвътре стената на шлюза... и не последва взрив.

– Скафандърът ми отчита нормална температура на средата – събщи Деджийн. – Нямам намерение да му се доверя.

Не отвориха шлемовете си. Ш'аарл'т натисна бутона за вътрешния люк. Той също се отвори.

Тя засили излъчването на предавателя си, за да проникват радиосигналите през атмосферата в кораба и плочите на корпуса му. После Ш'аарл'т и Деджийн се помъкнаха навътре като носорози в своите бронираны бойни скафандри.

Не намериха нищо. От апаратните кабиничи до машинното отделение корабът беше напълно безлюден. Всички спасителни катери си бяха по местата. Всички скафандри – от малките аварийни до двуместните работни капсули, бяха подредени старателно.

Решиха, че ще са по-спокойни, ако продължат претърсването с готови за стрелба оръжия. Ш'аарл'т бе включила записващо устройство на колана си и непрекъснато съобщаваше на „Гембъл“ какво става. Огледаха каютите на екипажа. Не само бяха пусти, но и шкафчетата за вещи се оказаха празни.

Деджийн провери складовете. И те бяха празни, все едно „Галкин“ не е бил снабден с нищо преди излитането.

Ш'аарл'т пренебрегна студените тръпки на уплахата и отиде в командната зала. Намери корабния дневник и го превъртя за стари записи. Танкерът от Имперския флот „Галкин“ под командването на капитан Али Ремо бе излетял от планетата Меер преди шест цикъла. Пълен личен състав – 42 офицери, 453 нисши чинове. Капитан Ремо бе отбелязал прилежно, че текущият личен състав съгласно получените разпореждания е шестима офицери и тридесет и четириима нисши чинове.

„Галкин“ бе изпълнявал заповед да се присъедини към 23-ти флот на Кавит.

Тя прескочи към последния запис в дневника:

„ИМПЕРСКА ДАТА... КОРАБНО ДЕНОНОЩИЕ 22, ТРЕТА ВАХТА. ДЕЖУРЕН ОФИЦЕР: Л-Т МЮРИЪЛ ЕРНДС, ВТОРИ ОФИЦЕР – МИЧМАН ГОРША, ДЕЖУРЕН В ДВИГАТЕЛНИЯ ОТСЕК – СТАРШИ СПЕЦИАЛИСТ МИЛИКЪН. ДВИЖЕНИЕ ПО НАБЕЛЯЗАНИЯ КУРС, НЯМА ЗАСЕЧЕНИ НЕПРЕДВИДЕНИ ОБЕКТИ. КОРАБНО ВРЕМЕ 22.40 – УЧЕБНА ОБЩА ТРЕВОГА, ПРОВЕДЕНА СЪГЛАСНО

ЗАПОВЕД НА КАПИТАНА. ПОСТИГАНЕ НА ПЪЛНА ГОТОВНОСТ – СЛЕД 7 МИНУТИ И 23 СЕКУНДИ. УЧЕБНАТА ТРЕВОГА ОТМЕНЕНА В 22.56. РЕДОВНИЯТ ДОКЛАД ВЪВЕДЕН В 23.00“.

... и дневникът бе записал автоматично данните за състоянието на „Галкин“.

Стен крачеше напред-назад в командната зала на „Гембъл“ и слушаше напрегнато всяка дума на Ш'аарл'т.

– Всичко изглежда напълно нормално – съобщи тя. – Ако пренебрегнем факта, че малко след 23.00 часа всеки мъж, жена и същество на борда на „Галкин“ са решили да се изпарят.

Стен се озърна към Алекс. Набитият мъжага от планетата Единбург изглеждаше много начумерен.

– Хич не вярвам в призраци, ама... – подхвана той.

– Почакайте минутка! Май намерих нещо! – изпука възбуденият глас на Ш'аарл'т от високоговорителя.

Стен изчака много повече от минута. Обзе го нетърпение.

– Докладвай, Ш'аарл'т! *Какво* намери?

– Ами според дневника...

Настъпи странна тишина, след като гласът ѝ секна наред изречението, сякаш комуникационната система на „Гембъл“ се повреди. Преди Стен да е изрекъл и дума, Фос просто подскочи на креслото си.

– Шефе! Нищо не разбирам! Няма ги!

Стен притича до него и се вторачи в екрана. Големите мигащи петна, които показваха „Клагет“ и „Галкин“, бяха изчезнали.

– Трябва да е някакво прецакване на системата – заяви той, макар че сам не си повярва.

– Никакъв шанс да е така, сър – увери го Фос с потрепващ глас.

Нямаше нужда да дава заповеди. За броени секунди всички в „Гембъл“ бяха на бойните си постове, двигателят – готов за мигновено ускорение. Фос пусна всеки тест на електрониката и всеки метод за търсене в наръчните заедно с още няколко, които бе измислил лично.

И отново нищо.

Нищо на радара, нищо на сензорите със среден и голям обсег, нищо на никоя честота, дори на аварийната. От разстояние една светлинна секунда и оптиката би трябвало да показва двата скачени кораба. Но екраните бяха празни.

– Четвърт мощност – нареди Стен. – Закарай ни към онзи кораб

съвсем бавничко.

Още липсваха всякакви данни.

– Изчисли орбитата им. Господин Килгър, искам претърсване с движение по осморки. Половин скорост.

– Слушам, сър.

Търсеха в постепенно разширяващо се въображаемо кълбо цели три И-деноношия. Но „Клагет“, Ш'аарл'т, подчинените ѝ двама офицери и деветима нисши чинове бяха изчезнали заедно с „Галкин“.

Не намериха никакво обяснение. И никога нямаше да намерят.

55.

Три часа след излитането от Ромни по екрана се изписа съобщение, изпратено без кодиране:

„ДО ВСИЧКИ КОРАБИ... ДО ВСИЧКИ КОРАБИ... КАВИТ
Е НАПАДНАТ. ТААНЦИТЕ ОСЪЩЕСТВЯВАТ НАХЛУВАНЕ.
ВСИЧКИ КОРАБИ ДА СЕ ВЪРНАТ В БАЗАТА. НАПАДНАТИ
СМЕ, ПОВТАРЯМ – НАПАДНАТИ СМЕ“.

Фос вече бе заложил фиша в навигационния компютър.

– По моя заповед... – каза Стен. – Изпълнявай.

– „Нападнати сме, повтарям – нападнати сме“ – засумтя Алекс. – Туй не е заповед, ами покана да си докараме белята.

Килгър беше прав. Нямаше го „Клагет“... нямаше го и „Кели“... Стен предполагаше, че още сглобяват „Ричардс“ на Ромни. Нямаше намерение да нахълта с твърде уязвимия си кораб (а значи и с твърде уязвимото си тяло) наред меле между флотове.

Включи вътрешния комуникатор и прочете излъченото от Кавит съобщение на екипажа, без да допусне никакви чувства в гласа си. И добави също толкова безстрастно:

– Ако някой има идея какво да правим, когато стигнем до Кавит, моля да даде своя принос.

Алекс се пресегна към микрофона.

– Мъничко допълнение към словата на нашия командир. Идея, дете няма да ни донесе посмъртни медали. Мамчето на господин Килгър не ще се израдва, ако ѝ върнат сина в сандък.

Нямаше идеи.

– Страхотно – измърмори Стен. – В тактиката сме тъпи като ван

Дорман.

– Хич не се коркай. Ще се престорим майсторски, че не сме.

Лейди Атаго и адмирал Деска се престараха в усилията си да не оставят и нищожен шанс за втори провал на нахлуването. Повече от петтотин кораба загъмжаха в системата Калтор. Надмощието им над 23-ти имперски флот беше, меко казано, смазващо.

Махони бе разположил бойни групи от гвардейци по всяка планета и естествен спътник в системата. Те разполагаха с възможно най-усъвършенстваната апаратура за засичане. Тоест с нищо особено, макар че и последният детектор бе свален от поразените военни или граждански кораби. Оръжията за отблъскване на нашествието бяха също толкова набързо стъкмени.

Имаше всевъзможни ракети, частни яхти, извънатмосферни катери, остарели корабчета – спрени в пространството и свързани с импровизирани системи за насочване. Дори бившият влекач на мичман Тапия бе роботизиран и безлюдната му командна зала се запълни с оплетени като спагети жици.

Повечето „ракети“ ръчна изработка бяха унищожени много преди да стигнат до целта си или се скапаха и я пропуснаха. Но някои нанесоха ударите си.

– Бийте по транспортните кораби – нареди Махони на гвардейците.

И те се опитаха. Войскови кораби се цепеха като консерви и изсипваха таански бойци да замръзват в космоса или да се паят като метеорити в атмосферата.

Но таанците бяха прекалено силни.

Махони следеше в новия си щаб, заровен на сто метра под хълмче близо до космодрума на Кавит, как комуникационните му екипи един по един губят връзка с частите извън главната планета. Лицето му не изразяваше нищо.

Една техничка впери яростен поглед в своя генерал от кръглия балкон около централните пултове. „Този е целият от империум! – каза си вбесена. – На гадняра дори не му пука!“

А Махони *все пак* се опитваше да вникне в чувствата си. Мислеше си с одобрение, че нямаше нито едно съобщение хората му да са се огънали. „Ами ти, Йън? Вече имаш... я да видим, около двадесет и пет процента загуби. Е, как е? Не е чак толкова зле. Не по-лошо от, да речем, ампутация на дясната ръка без упойка. Я не се съжالياвай, генерале. Ако

направиш някоя тъпотия – разреवेश се или се разпусваш, цялата ти дивизия може да рухне. Брей, че самочувствие имаш. И какво като рухнат? Това ти е последното изпълнение, нали? Накрая няма да остане кой в Първа гвардейска да напише и предсмъртна бележка. Точно както казах на Стен. Ще дадем мъченици за каузата на Империята. Стига, Йън. Имаш работа за вършене“.

Махони направи знак на един оператор и незабавно го свързаха с командирите на всички оцелели части.

– Те напират. Изкарайте резервите от бърлогите и се подгответе.

Опората под краката на Махони внезапно се разтресе, осветлението примига два пъти, преди да се задейства изправна аварийна мрежа.

Таанците удряха по самия Кавит.

На предна линия пуснаха безпилотни кораби за обстрел на наземни цели. Зенитните батареи на флота и дивизията спазваха заповедта да не откриват огън. Почти нямаха запаси от муниции и ракети. Чакайте, бе им казано, истинските мишени – корабите с екипажи. Очакваше се те да са във втората вълна на атаката.

Но Атаго приложи друга тактика.

Вторият елемент от нахлуването бяха двадесет малки щурмови съда. Те се отвориха и от всеки към града паднаха шест капсули с войници. Всяка побираше отряд таански командоси.

За разлика от по-голямата капсула на въоръжение в Империята, която имаше криле и забавяше падането си с отделящи се парашути, тези имаха само спирални реактивни двигатели, които се включваха обърнати надолу на съвсем малко разстояние от повърхността.

Някои капсули тъй и не заеха правилно положение и двигателите ги завъртяха във въздуха, преди да ги забият с все сила в земята. Дори онези, които изпълниха маневрата добре, намалиха скоростта до около 50 километра в час. Вътрешната облицовка трябваше да смекчи остатъчното сътресение... донякъде. Тридесет процента от командосите успяха да се измъкнат от разбитите си капсули, да се престроят и да се насочат към посочените им цели.

Това беше напълно удовлетворително – лейди Атаго предвиждаше и допускаше осемдесет процента загуби при кацането. Таанският цинизъм стигна и по-далеч. Тя не очакваше *никоя* от набелязаните цели да бъде завзета. Това не бе казано на командосите при инструктажа, нито пък им разкриха тяхното истинско предназначение – да боцкат като с игли

отбраняващите се имперски войски, да отвличат вниманието им от приземяването на основните сили.

Въпреки всичко един отряд командоси стигна до целта – хотел „Карлтън“. Според Атаго не беше изключено там все още да е настанен щабът на 23-ти флот. Той обаче беше изоставен преди седмици. Ван Дорман се върна в „Блатен паток“, прибран в дълбоко укритие близо до космодрума. Командосите наистина отвличаха вниманието, но само на гвардейските патрули по улиците. Предните таански отряди се провалиха, обаче причиниха жертви и прахосване на боеприпаси. Империята не можеше да си позволи нито едното, нито другото.

Третата вълна беше най-мощна – четири линейни кораба, сред тях възстановеният „Форез“, отново станал флагман на Атаго и Деска, двадесет кръстосвача и цяла орда разрушители обсипваха с огън планетата. В средата на бойния строй бяха седемдесет и петте шишкави шурмови кораба.

Скритите дотогава ракетни батареи се подадоха от гола земя, от къщи и бараки, а един особено находчив разчет се възползва от двупалубен изоставен гравислед. Беше почти невъзможно да не улучат.

Но също толкова невъзможно беше да поразят всички таански кораби. Шестдесет и три шурмови кораба се приземиха в кръг с радиус към 400 километра около град Кавит, люковете им се отвориха като миди и шурмоващите се изсипаха навън.

Лейди Атаго си позволи доволна усмивка. Според нея оставаше само окончателното прочистване.

56.

„Гембъл“ висеше в пространството, екипажът се надяваше, че се е потулил от кацащите на Кавит таански сили зад една от луните на планетата. Всички без Фос, който следеше показанията на сензорите, се натъпкаха в мъничката столова, за да решат какво да правят.

Затруднението на Стен и Килгър се състоеше във факта, че и двамата не се сещаха за начин да нападнат таанците, без да навлекат гибел на собствения си кораб. Алекс подхвърли:

– Доколкото ми увира чутурата, длъжността ми не предвижда да се правя на камикази или каквото там беше думичката.

Стен би се примирил с необходимостта от самоубийствена мисия, ако имаше стратегическа цел и шанс да спре таанците. Но всяка

предложена идея, която вкарваха в бойния компютър, даваше вероятност деветдесет и девет цяло и още не знам си колко деветки след десетичната запетая, че не биха се промушили през външния защитен периметър от таански разрушители. Май се оказваше невъзможно да подготвят и осъществят атака срещу някой от тежките кораби на врага.

– Защо не завъртим прашката? – хрумна й на Контрерас, бивше ченге, а сега помощник-боцман в „Гембъл“. – С пълна мощност около луната, после и около Кавит, а ще ги ударим на връщане.

– Няма да стане – охлади я Стен. – Излезем ли иззад спътника, таанците ще ни засекат. Ще имат предостатъчно време да предвидят курса ни и да ни заковат, щом се появим.

Тя си подръпна ухото и потъна в мълчание.

– Сър, не можем просто тъй да си седим тука – натърти Маккой, бивш пандизчия, вече техник-старшина в двигателния отсек. – Имаме ли представа какво е оцеляло от нашия флот?

– Още приемаме сигнали, които според Фос са от „Блатен паток“. И изглежда, два-три от нашите разрушители засега хвъркат.

– Е, тогава може би да почакаме – помъчи се да измисли нещо Маккой. – Рано или късно някой ще си опита късмета от Кавит. И тогава ние ще халосаме таанците от другата страна.

Стен си задъвка нокътя на палеца.

– Смотан план – отсъди накрая. – Някой не измъдри ли по-свестен?

Всички завъртяха глави.

– Добре, Маккой. Да опитаме. Който не е на вахта, да гушка възглавницата.

Постхипнотичните внушения помагаша на свободните от дежурство да заспиват мигновено и да се събуждат готови за работа при команда. Но още преди някой да се добере до койката си, детекторите на кораба вдигнаха тревога.

Стен спринтира към командната зала. Фос показа едно екранче с мигаща точка в единия край.

– Това е „Ричардс“, сър. Опознавателният код съвпада. А онова...

Стен не се нуждаеше от обяснения – съседният екран показваше по-голямо изображение. Таански кораб, разбира се. Вероятно тежък разрушител.

Фос прехвърли двете изображения върху по-големия централен екран.

– Той догонва „Ричардс“.

Стен вече използваше цялата мощност на предавателя,

нарушавайки радиомълчанието. Таанците несъмнено щяха да го засекат, само че току-виж успееше да спаси „Ричардс“ – а за кожата си щеше да се тревожи по-късно.

– „Ричардс“... „Ричардс“... тук „Гембъл“. Караконджул по орбита за прехващане. Догонва ви. Координати...

От „Ричардс“ отговориха.

– „Гембъл“... виждаме го. Скоба... рентгенов лъч делта... две. Затварям скобата. Край.

Лейтенант Естил (Стен забеляза колко невъзмутим оставаше гласът му) използваше прост словесен код. „Рентгенов лъч“ – главен двигател. „Делта“ – повреден. „Две“ – петдесет процента загуба на мощност.

– Тук „Гембъл“. Насочваме се към вас. Край.

Стен вдигна обща тревога.

– Господин Фос, курс към прехващане. Двигатели!

– В готовност, сър.

– Основен двигател – пълна аварийна мощност. Помощен двигател – пълна готовност.

– Слушам, сър.

– Всички бойни постове да докладват готовност за изстрелване.

– Всички постове в готовност, сър.

– Господин Фос, с какво разполагаме?

На централния екран вече имаше трета мигаща точка – „Гембъл“. От него се проточваше червена пунктирна линия към таанския разрушител и „Ричардс“. Внезапно точката на другия тактически кораб трепна – АМ2-тягата спря.

– „Гембъл“... тук „Ричардс“. Състоянието в момента – скоба, рентгенов лъч делта четири. Повтарям – четири. Край.

С главния двигател беше свършено.

– АМ2-двигателите *не се повреждат* – смънка Фос.

– Как пък не, по дяволите – скастри го Алекс. – Ето, тоя се скапа. Сега млъквай и си гледай екраните.

– Тук „Гембъл“. Скоба, Янки алфа едно, тире, Майк танго ехо.

„Янки“ – помощен двигател на Юкава. „Алфа“ – включи. „Едно“ – на пълна мощност. „Майк“ – маневрирай. „Танго“ – към. „Ехо“ – врага.

– Тук „Ричардс“. Скоба. Янки също делта. Три.

Сътън не бе успял да поправи кораба или ремонтираните части не бяха издържали.

Имаше три гледни точки. За таанския разрушител „Ричардс“ като че ли спря заради доближаването на врага към него. Стен пък виждаше

как и двата кораба се местят на екрана. Увиснал в пространството неподвижен наблюдател не би могъл да възприеме нищо, защото трите кораба щяха да го подминат със скорост, многократно надвишаваща светлинната.

Фос изведе на екрана два секундомера, отброяващи обратно. Леви-ят показваше изчислените секунди до навлизането на таанците в обсе-г за стрелба по „Ричардс“. Десният – времето до възможността Стен да заповяда изстрелване. Разликата от седем секунди може би обричаше „Ричардс“.

- „Кали“ в готовност.
- Готов съм си.
- Фос, готовност за пуск на аварийни фарове.
- Аварийни... тъй вярно, сър. Готови.
- Фарове... пускай! „Кали“! Изстрелвай!

Огромната ракета изскочи от носа на „Гембъл“ в мига, когато двата аварийни фара светнаха във видимия, радарния и радиоспектъра.

Секунда по-късно таанският разрушител изстреля две противокорабни ракети по „Ричардс“.

– Алекс... не гледай какво правя аз. Виж сметката на тоя разрушител.

- Момко, сега съм в мой си свят. Не се коркай.
- Дай пак аварийни фарове... пускай!

Стен се надяваше, че фаровете ще разсеят таанците. Може би ор-жейниците щяха да отклонят ракетите си към „Гембъл“. Не се хванаха на въдицата. Не биха изпуснали толкова удобна мишена като „Ричардс“.

И все пак планът му не беше пълен неуспех. Вероятно отклони вни-манието на контролорите за толкова важната четвърт секунда. Първата ракета изобщо не доближи мишената... което лесно можеше да се слу-чи, защото по размери почти се равняваше на тактическия кораб. Втора-та избухна толкова близо до „Ричардс“, че заличи мигащата му точка от екрана пред Стен.

Празен екран... и после „Ричардс“ отново се показва!

– А сега да уловим ловеца – промърмори Килгър... и задейства взривателя на „Кали“.

Шестдесетте мегатона разкъсаха таанския кораб на две. Една трета от него – средната част, вече беше само хаотично излъчване. Парче от кърмата се запремята, пръскайки искри и дълъг огнен език. Остатъците от носа се понесоха по допирателна орбита към Стен.

– „Ричардс“... „Ричардс“... тук „Гембъл“. Край.

Мъртвешка тишина.

– Тук „Гембъл“. Чувате ли ме?

Фос зърна трепкането в един спомагателен датчик.

– Сър... от „Ричардс“ предават по радиостанция в скафандър.

Изчакайте.

И добави нова честота.

– ...тук „Ричардс“. Повтарям – тук „Ричардс“ – прозвуча гласът на Тапия.

– Тук „Гембъл“. Разрушителят унищожен. Докладвай положението. Край.

– „Ричардс“. Седмина мъртви. Трима ранени. Помощник-капитанът пое командването.

– Тук „Гембъл“. Сближаваме се с вас. Готови за прехвърляне.

– Възразявам – отвърна Тапия. – Главният шлюз е смазан. Не можем да стигнем до аварияния. А помощният двигател ще гръмне всеки миг. Стойте настрана, „Гембъл“.

Гласът ѝ беше съвсем спокоен.

– „Ричардс“... тук „Гембъл“. Оцелелите в скафандри ли са?

– Потвърдено.

– Можете ли да стигнете до инспекционния люк на „Кали“?

Поради повредата централната ракетна шахта беше празна.

– Можем. Ще успеете ли да отворите външния люк? Ние нямаме оръжия.

– Отварачката за консерви идва. – Стен прекъсна връзката. – Хайде, Алекс.

Килгър пое управлението на ракета за противодействие „Лисица“ и я изстреля. Скоростта на малката ракета я запрати далеч отвъд „Ричардс“, преди Алекс да изключи двигателя и да я завърти обратно.

– Ще опитаме с четвърт скорост – съобщи той... и заби „Лисицата“ в „Ричардс“.

Въпреки че бойната глава беше на предпазител, ракетата откъсна почти еднометрово парче от носа на тактическия кораб.

– Чудничък хирург щеше да излезе от мене – гордо заяви Килгър.

Стен възстанови връзката.

– Излизайте навън.

Пет фигури в скафандри се изсулиха от ракетната шахта и се зареяха в пространството. Стен за секунди примъкна „Гембъл“ до тях. Маккой вече чакаше в скафандър при отворения шлюз. Магнитно въже прибора като с ласо оцелелите от „Ричардс“.

Стен побърза да се отдалечи.

По-късните версии колко време мина и на какво разстояние бяха от „Ричардс“, преди двигателите Юкава да избухнат, се различаваха според доверчивостта на слушателите и броя на чашите алк, които бе погълнал разказвачът.

Вкараха петимата в кораба и се заеха с лечението им. Стен лично свали скафандъра от мичман Тапиа и я отнесе до койката си. Каза си, че проявява такива грижи, защото тя е много способен офицер и добра приятелка. Дори умът му отказа да повярва на собствените си оправдания. Но нямаше време за глупости.

Трябваше да се върнат в Кавит. Без основното им оръжие нямаше полза от тях в космоса.

Значи оставаше само да се промъкне през таанската блокада около планетата, да се промуши през атакуващите сили, да си намери безопасно място за кацане в базата, а после всички да хукнат към някое бомбоубежище.

Отчаяно се надяваше, че това няма да го затрудни. „Нали сме кораб с късмет“.

Късметът на „Гембъл“ се изчерпи на петнайсетина километра над Кавит. Врълетя ги звено от шест прехващача. Стен се опита да изскочи към космоса... но бойният компютър му показа три разрушителя, които също можеха да го пресрещнат.

Прехващачите имаха предимство в скоростта и пъргавината. Стен пикира с кораба си към земята в случайни криволици.

Килгър пусна назад три ракети „Лисица“. Два прехващача се развърчаха на парчета, после останалите от звеното влязоха в обсег за стрелба. Стен видя мъничките проблясъци под основните чифтове криле на вражеските машини.

– Засичам седем... не знам колко са... изстреляни ракети – съобщи Фос с пресекващ глас. – Време до контакта...

И три от ракетите се забиха в „Гембъл“. Стен чу тежките удари, видя пламъците, блъвнало от пулта, зърна обвитите в мъгли планини на застиналия централен екран и по уредите за ръчно управление и усети, че корабът не му се подчинява.

Командирът на таанското звено изведе прехващача си от пикирането. Проследи как проточващият димна струя имперски тактически кораб потъва в мъглата, после заповяда на подчинените си да се върнат в

кораба-база.

Денят се оказа успешен за него. Пет... не, този имперски съд беше шестият, който звеното му свали. Реши да нареди за награда отпускане на порция спирт.

Четвърта книга

Всеки да си набележи цел

57.

Вечният император обмисляше как би могъл да опише правдиво сегашното си настроение. Гняв... не. Бе минал далеч отвъд гнева. Ярост. И това не подходеше – не проявяваше изобщо чувствата си. Или се надяваше да е така. Стандартната галактическа реч не му помагаше много. Порови в някои по-екзотични езици, които бе научил от не по-малко необичайни същества.

Да. Матанската дума „к'лоор“ пасваше. В свободен превод означаваше състояние, поравно причинено от безпокойство, недоволство, омраза и гняв, но същото това състояние позволяваше и пълна яснота на мислите, както и способност за мигновено достигане до заключение и действие, съобразени с него.

Описанията обаче не оправяха настроението на Императора.

Този бяс беше насочен предимно към самия него. Непрекъснато бъркаше в преценките си кога таанците ще са готови за битка, какво е положението в собствените му въоръжени сили и колко лукави ще се окажат някои от най-доверените му съюзници.

А към това се добавяше фактът, че крачеше насам-натам пред двореца на спорта и го наблюдаваше престарял пазач със сурово лице, въоръжен с огромен боздуган – едва го носеше. Прахосваше си времето.

И за протакането пак беше виновен самият той.

Вечният император си бе подготвил много резервни позиции. Например дори при пълно унищожение на командния център под Аръндел можеше да разчита на подобни центрове в над десет свята. Имаше и три секретни центъра, известни единствено на него.

Бе осигурил и други резервни центрове, персонал и заповеди за останалите елементи от своята администрация. Бе пропуснал само един.

Вероятно от надежда, а може би и от цинизъм не бе предвидил втора заседателна зала за парламента. Дали не се надяваше, че ако сградата бъде разрушена, в нея ще се намират и законодателите, чието присъствие му беше непоносимо противно? Но зданието от другата страна на планината бе останало цяло-целеничко, макар и малко радиоактивно. А

когато таанската ракета се взриви, в него се навъртаха само шепа парламентаристи.

Докато не бъдеше обеззаразено, отделиха за парламента един от спортните центрове на Първичен свят.

Фактът не обясняваше необходимостта Императорът да чака пред входа. Но и нея дължеше отново на себе си.

Вечният император вярваше, че заедно с управлението поданиците му трябва да получават и малко блясък и изтънченост. Затова копира церемониала от някакъв древен режим на Земята.

На теория го допускаха в парламента само с благоволенieto на мнозинството. Това означаваше, че церемониалните стражи му препречваха пътя, той настояваше, че като Император е в правото си да влезе, а те му отказваха. После заявяваше, че е в правото си да влезе със силата на оръжието. И получаваше втори отказ. Едва след третата молба със смирени слова му позволяваха да влезе. И целият този дракх се извършваше с цветисти речи и още по-нелепи церемониални движения.

Преди Императорът се гордееше с това. Смяташе церемониите за безсмислено занимание на безделници и ги отбягваше, доколкото е възможно. Налагаше му се да посещава парламента само два пъти годишно, и то в грижливо организирани случаи. Истинската работа по управлението се вършеше в двореца, на заседания на комисии или с указ, съставен след внимателни пазарлъци.

Но сега извънредното положение го принуждаваше да говори пред парламента, а се сблъска с тази... тази дивотия, която бе измислил лично.

Хвърли поглед към капитан Лимбу и втория гурка, които го охраняваха, сякаш ги предизвикваше да покажат поне искрица веселие. Императорът беше наясно, че за непалците почти всичко на този свят е смешно, особено ако засяга посрамването на началник. Лицата им сякаш бяха издялани от махагон. Императорът изсумтя и пак се обърна към парадния вход. Тъкмо преди вратата да се отвори и старият пазач да отдаде чест с боздугана – едва не го изтърва, – той си помисли, че гурките са сърдити, защото по неволя се бяха разоръжили.

Отново сгрещи. Те просто бяха големи майстори в прикриването на чувствата си. А и за тях нямаше значение, че не носят своите уилигъни, гранати и кукри. И двамата имаха миниулигъни под туниките – според имперското разузнаване тези оръжия можеха да бъдат открити само със старателно претърсване до голо.

Императорът остана извън наредените в полукръг кресла, докато

министър-председателят го приветства тържествено, увери го в неизменната подкрепа на неговите поданици и го покани да ги обогати с мъдростта си.

„Неизменна подкрепа ли...“ – повтори наум Императорът, докато вървеше по пътеката между редовете. Присъстваха по-малко от половината законодатели. Цели галактики, които преди войната гръмогласно му даваха подкрепата си, сега бяха обявили неутралитет или открито се бяха присъединили към таанците.

Той носеше обикновена бяла униформа с петте звезди и клонката на всеки еполет, обозначаващи го като главнокомандващ на флотовете. Можеше да облече всяка от хилядата униформи на главнокомандващ в различните сили на Империята, но отново бе избрал простотата.

Само емблемата на дипломиран корабен инженер украсяваше гърдите му отляво. Веднъж спомена пред Махони, че от всички измислени награди с тази се гордее най-много, и обясни – само нея бе заслужил, вместо да му я дадат като подкуп.

Императорът заговори, вперил поглед право в публиката – не в законодателите, а в червената светлина на сим-камерата, поставена над тях. Това бяха истинските зрители и слушатели. Речта му щеше да бъде разпространена за минути из цялата Империя, преведена от сим-мрежата на половин милион различни езици. Започна без встъпителни слова:

– Преди един цикъл нашата Империя бе прободена с нож в гърба от онези, към които се отнасяхме като към равни. Таанците ни нападناха без причина, без предупреждение и без милост. Тези същества се покланят с окървавени ръце пред своите богове – боговете на заразите, опустошението и хаоса.

Няма да ви заблуждавам, съграждани. Удариха ни, където сме уязвими. И не безуспешно. Съветвам ги да се порадват на пламъчето на тази свещ. Защото светлинката на успеха им наистина ще е мимолетна.

Войната е върховното зло. Но понякога се налага да воюваме. Дори на войните, водени с най-себични цели, се приписват благородни подбуди. И най-жестокият тиран ще се стреми да намери искрица почтеност в сърцето си, която да оправдава започнатото от него клане.

Но не и таанците. Някои от вас може би са видели пиратските предавания на тяхната пропаганда. Какво искат те?

Искат да разгромят нашата Империя.

Искат да унищожат мен.

Но какво предлагат? Какво обещават?

Ако се вярва на таанците, тяхната победа ще даде на всички същества равен дял от величието им. И какво величие обещават? То не е повече храна. Не е по-голяма сигурност. Не е увереност, че още неродените поколения няма да са изложени на опасностите, сред които живеем. Не. Те не споменават такива неща.

Само величие. Понякога го наричат предопределението на цивилизацията. Но на *тяхната* цивилизация.

Световите и народите, покорени от таанците и стенещи без надежда и без свидетели под бича им, биха могли да ни разкажат какво им е досега това предопределение.

Отчаяние. Нищета. И накрая смърт – единственото благо, което таанците всъщност даряват, защото единствено смъртта е избавление от тяхната тирания.

Вече казах, че постигнаха победи. Споменах и че е най-добре да им се насладят по-бързо. Защото сега вълната се обръща.

Сега говоря на народите, потиснати от таанците. Не губете кураж. Не сте забравени. Те ще бъдат прогонени. И отново ще има мир.

А сега желая да се обърна към онези, които се оставиха да бъдат примамени от увещанията на таанците, сякаш са кучета, привлечени от сладникавата смрад на разложението. Замислете се за таанците и техните нрави. Преди тази война съюзите, сключени от тях, бяха потъпквани при първия удобен случай. Единственият съюз, който те признават, е между господаря и роба.

Проучете миналото им. И си спомнете старата поговорка: „Ако желаш да хапнеш на една трапеза с дявола, носи си много дълга лъжица“.

Ще се обърна пряко и към враговете.

Хвалите се на висок глас със силата си. Разтръбвявате завоеванията си. Дърдорите колко сте близо до победата.

Хвалете се колкото си искате. Но докато протягате ръце към последната цел, ще виждате как тя ви се изплъзва все по-надалеч.

Войниците от вашите армии и флотове ще срещат само смърт във всичките й неприятни образи. Ще се сблъскват не само с противник, въоръжен страховито на бойните позиции, но и с гибелния гняв на онези, които разяриха с наглостта си. Тежка ще е участта и на онези сред вас, които не се сражават. Напразно ще чакат техните младежи да се приберат у дома. А след време ще видят как собствените им небеса пламват.

Империята ще се завърне с огън и меч.

И накрая се обръщам към военните предводители на таанците, чии уши може би са глухи от презрение към думите ми. Вие посяхте този

вятър. И ще пожънете ураган.

Който ме познава, е убеден, че аз не давам обещания, ако не мога да ги изпълня. Затова днес обещавам едно-единствено нещо. След едно поколение думата „таанец“ ще бъде лишена от смисъл освен за историците, които бродят из тъмните коридори на миналото.

Вие започнахте тази война. Аз ще я завърша. И таанците с цялата си мощ ще бъдат повалени в праха на забравата!

Вечният император се обърна рязко и слезе от подиума.

Още докато пишеше речта си, знаеше колко е добра.

Беше я изпилал умело – всички в парламента му ръкопляскаха прави. „Само така, че иначе...“ И тогава забеляза, че и техниците от сим-мрежата – най-отегчените наблюдатели, крещят, забравили за записа.

На Вечния император му оставаше само да измисли как да спази обещанието си.

58.

Компютърът, който трябваше да се справя с повредите, откри една наполовина годна схема и Стен долови, че в уредите за управление замъждука оживление.

Тактическият кораб беше на по-малко от километър и половина над повърхността. А тя никак не личеше в стелештата се мъгла, през която фучаха. Ръцете на Стен зашариха светкавично по пулта. Спирачни двигатели на носа – пълна аварийна мощност. Основен двигател Юкава – пълна аварийна мощност.

Ревящи аларми и просветващи датчици му подсказваха, че на уредите за управление им остава живот колкото на мушица едnodневка. Имаше време да пусне генераторите на Маклийн с пълната им мощност, преди в пулта отново да се възцари мъртвило. И му остана да умува над един проблем – ако пропадането на „Гембъл“ бѐдеше спряно преди катастрофата, корабът щеше да подскочи право нагоре, където вероятно щеше да се насади в прицелните устройства на чакащите го таански прехващачи. Ако пък не, можеше да избира между куп неприятни възможности. Стен удари по бутона за предпазните ремъци на креслото си и се хвана здраво.

„Гембъл“ беше в почти вертикално положение, когато се стовари.

Късметът на кораба се завърна за миг. При толкова шансове да се

блъсне в планински зъбер, в ледник или в свлачище „Гембъл“ се хързулна с кърмата напред по отрупано със сняг поле. Снегът се уплътняваше и се топеше, отнемайки от скоростта му.

Друго табло се пробуди в червено и оповести най-голямата беда – „ДВИГАТЕЛНИТЕ СОПЛА СЕ ЗАДРЪСТВАТ“. Ръката на Стен вече посягаше към аварийното изключване на мощността, когато корабният компютър реши, че като ще се умира, по-добре да не е с Вагнеров размах, и изпревари капитана.

Всички системи се изключиха и „Гембъл“ спря с друсане.

Тишината щеше да е пълна, ако не беше приглушеното съскане от нажежения корабен корпус, който се охлаждаше в снега.

В чернилката Стен напипа едно шкафче и намери фенерче. Бисерната светлина му показва смачканата контролна зала.

– Всички сектори да докладват!

Още едно достойнство на толкова малкия кораб – крясъкът на Стен отекна в повечето помещения и бързо бе предаден дори в двигателния отсек на кърмата. Той разкопча ремъците и понечи да се изправи. Внезапен тътен го разлюля. Боботенето се засили, после „Гембъл“ се разтърси и се кривна на няколко градуса.

Някои от екипажа извикаха стреснато.

– Какво беше това, по дяволите? – попита Стен.

– Хич не знам – отвърна Алекс, – ама не е на добро.

Стен чакаше да се случи още нещо.

Не дочака. Явно „Гембъл“ бе замрял във вечен покой.

Стен огледа положението.

Изобщо не беше добро. Един ранен от „Ричардс“ бе загинал при падането. Маккой от собствения му екипаж се бе опекар заради късо съединение в контролно табло на двигателите. Имаше още двама мъртъвци и двама тежко ранени. Останалите бяха със сътресения, натъртвания и дребни счупвания.

Корабът беше развалина. Работеха само приемо-предавателите в скафандрите и в миниатюрните спасителни комплекти, но Стен нямаше намерение да ги използва. Преди всичко защото според него остатъците от имперските сили бяха доста заети в момента, а не му се искаше таански войници да се устремят към източника на сигнали.

Трябваше да се спасяват сами.

Той нареди на Килгър да извади аварийното снаряжение, а двамата с Тапия, която донякъде се опомняше, се помъчиха да установят колко усилия ще са необходими, за да се измъкнат.

Май нямаше да е лесно. Главният шлюз беше безнадеждно разкритвен. Стен успя да насили люка на помощния шлюз и изпусува, защото през пролуката нахлу ледена струя.

Поне не бяха заклещени. Можеха да навлекат скафандрите, да сложат ранените в надуваеми носилки и да се махнат от „Гембъл“. Така щяха да попаднат в студена вода (не беше страшно, щом са със скафандри), само че тя сигурно набързо щеше да се заледи отново.

– Е, значи ще излезем с плуване – подхвърли Стен.

– Така изглежда, сър.

– И е по-добре да се размърдаме. Не вярвам някой освен Килгър да си пробие път през буци лед.

Завариха Килгър в подходящо настроение за разбиване. Тъкмо бе привършил ровенето в аварийните припаси. Незнайно защо на екипажите изобщо не им се вярва, че някога ще се наложи да напускат кораба. Затова поддържат доста нехайно спасителните комплекти, а понякога бъркат в тях, за да си набавят някоя вещ. И хората в „Гембъл“ бяха същите.

– Ще се притесняваме за това, когато излезем на повърхността – успокой го Стен. – Хайде да ги изнасяме.

Щом всеки облече скафандъра си, а пострадалите бяха настанени в надуваемите носилки, отвориха докрай помощния шлюз. Водата нахлу в помещението. Стен и останалите стискаха до болка каквато здрава опора имаха подръка. Течението се завихряше около тях, после водата се издигна над главите им и проникна в горния отсек.

Килгър пръв напусна кораба. Държеше едната плазмена резачка от миниатюрната работилница на „Гембъл“. Нагласи я на пълна мощност, насочи я нагоре и включи двигателите на скафандъра си. Издигаше се бавно във все по-плътната каша на бързо замръзващото езеро около кораба. Въже със закопчалка свързваше скафандъра му с останалите.

Стен излезе последен. Задържа се в черната вода пред люка. С това приключваше първото му назначение като командир на кораба. „Поне паднахме в боя, нали, корабче?“

После възето се опъна и той пое нагоре. Нещо не беше наред с прецистващата система в скафандъра му. Зрението му малко се замъгли. Не можеше да има друго обяснение. Нито едно разумно същество не би се лигавило заради неодоушевен метал, то се знае. Определено имаше засечка в поддържащите живота системи.

Реактивните двигатели в скафандъра на Килгър, предназначени за работа в безтегловност, едва преодоляваха липсата на изтласкване от

водата, за да го издигат към повърхността.

– Ей сегинка – внезапно изпраща гласът му в слушалките на Стен. – Ама че странна гадост. Като гледам, излязох на въздух. Но... Шефе, ще ми се малко да се посъветвам с тебе.

Стен се откачи от въжето и засили реактивната струя. Проби няколко сантиметра лед, подаде се на повърхността до Алекс и завъртя лъча на прожектора.

В гледката *наистина* имаше нещо странно. Плуваха в бързо замръзващо езерце – двигателите и корпусът на „Гембъл“ бяха разтопили снега. До тях смачканият нос на кораба се подаваше половин метър над замедената каша.

Дотук нищо необичайно... но само на два метра над тях се извиваше сводът на нисък леден таван.

– Що за нелепост – учуди се Стен.

Тапия се показа до него.

– Може пък да не е толкова нелепо – възрази тя. – Сър, знаете ли нещо за снега?

Вещината на Стен не се простираше и в тази област. За пръв път бе видял заснежен пейзаж на картината, за която майка му заложи шест месеца от живота си, още когато беше на Вулкан. Две-три от задачите си в „Богомолка“ изпълняваше на студени светове, но там климатът беше само поредното препятствие, над което не си струваше да умува.

– Всъщност нищо – призна си той. – Ако питаш мен, снегът си е само бавноразвиващ се дъжд.

– Нали чухме грохот? Може да е паднала лавина.

– Значи сме затрупани *истински*?

– Така изглежда.

Тапия налучка точно. „Гембъл“ се бе заровил дълбоко във вечните снегове. Носът му се подаваше на метри от повърхността. Но половин километър над долината трусът от двигателите на кораба бе отслабил надвиснал снежен корниз. Той се бе отчупил и хиляди кубически метри сняг и камъни бяха засипали долината.

Останките от „Гембъл“ бяха затрупани с четиридесетметров слой. Когато отвориха помощния шлюз, запълнената кораба вода бе смъкнала равнището на околното езерце. Ледът, уплътнил се в основата на падналата лавина, образуваше купол над тях.

– Проблемчето ни сега – отбеляза Алекс – е как да го стапяме нагоре. Щото тия скафандри нямат мощност да ни изнесат направо към въздуха. А снегът не носи добре тежести.

Имаше решение – изящно като юмручна схватка.

Затъртриха се тромаво, теглейки носилките, към края на езерото, погребано под снега. После запълзяха през чупещ се лед; накрая повърхността стана достатъчно плътна да ги издържи.

Оттук нататък просто трябваше да пробият тунел.

За щастие в скафандрите не ги заплашваше смърт от задушаване. Килгър отчасти топеше, отчасти пробиваше проход под наклон нагоре.

– Не сте чували, че на младини бях и миньорче – сподели той, докато прогаряше особено художествена извивка в снега.

– Сигурен ли си, че пълзим нагоре? – попита Стен.

– Все тая е, момко. Ако сме нагоре, ще стигнем до въздух и няма страшно. Ако сме надолу, отиваме в пъклото, дето ще сме на топло, пък и там ни е мястото.

Стен изчегърта снега от единия си надуваем ръкав, където замръзваше, и си замълча. После забеляза нещо. Светлина. Не само от прожекторите на скафандрите или от горелката в ръцете на Алекс, а разсеяна светлина навсякъде около тях.

След секунди се измъкнаха на повърхността на Кавит.

Стен отвори лицевата плочка на шлема. Въздухът му се стори особен. После осъзна, че не е вдишвал непречистен въздух от... май не помнеше.

„Ама че прекрасен начин да воюваш“.

И като се замисли за войната, предстоеше да намерят път за слизане от планините. Зададе си въпроса – ще стигне ли енергията в скафандрите им, докато се смъкнат в топлите равнини? Скафандър без енергия беше безполезен като разнебитения „Гембъл“ в ледовете под тях.

„Да се справяме с бедите една по една“, напомни си той. Нищо чудно неговите космонавти, които нямаха и нищожен опит в наземни сражения, да бъдат изненадани и изтребени от таански патрул.

Така поне щеше да им е топло накрая. Стен събра хората си и се зае да ги организира за дългия поход.

59.

На третия ден след началото на десантната операция лейди Атаго прехвърли командния си пункт от „Форез“ в подвижен център на самата планета. Щабът ѝ се разположи в чудовищна бронирана бойна командна машина клас „Чило“ на имперското разузнаване. Гигантската ББКМ с

гъвкаво свързани сегменти беше широка почти 50 метра и дълга 150. Движеше се на четиридесет триметрови ролигона – тройки от колела с малък натиск върху повърхността, и можеше да преодолява и водни басыни. Ако ролигонът се натъкнеше на препятствие, оказало се твърде високо за колелата му, тройката просто се завърташе и повдигаше на оста си и се претъркуваше отгоре му. А понеже машината се състоеше от сегменти, можеше да се гъне и извива и хоризонтално, и вертикално.

Тътнеше напред, съпровождана от цял танков батальон и бронираните ракетни установки „земя – въздух“ само на няколко километра зад фронтвата линия.

Малкото оцелели имперски кораби изобщо не биха успели да проникнат през защитния периметър на зенитните батареи... но Атаго предпочиташе да не рискува. Мястото, което бе избрала за следващо разполагане на командния пункт, имаше няколко предимства – намираще се съвсем близо до най-обнадеждаващия пробив на таанците, наоколо имаше равни терени за кацане на кораби, а и не се налагаше сложна маскировка.

Като прикритие щеше да послужи огромно здание. Доскоро то приютяваше университетска библиотека в един от градовете около Кавит. А новият таански режим не се нуждаеше нито от хранилища за имперска пропаганда, нито от образование.

Разположиха под покрива шест грависледа с включени генератори на Маклийн, после ББКМ влезе на заден вход в сградата. Три етажа се надробиха и нападнаха около купола на чудовището, но конструкцията издържа. Командният пункт на Атаго стана невидим от въздуха. Тя беше убедена, че помощните екипи за електронно противодействие ще заблуждават успешно имперските детектори.

Освен това тактическата ескадрила, която толкова тормозеше таанците, бе унищожена. Лейди Атаго мъничко съжаляваше, че командирът на ескадрилата Стен не е пленен. Можеше да му уреди показателен процес с подобаващо наказание, предавано и на имперските комуникационни честоти. Току-виж, би обезсърчила някои по-агресивни офицери, които още се съпротивяваха на таанците.

Лейди Атаго обаче не изпитваше особено задоволство от успехите на нашествието.

Таанците все пак бяха натикали основните опълчващи им се имперски части в околностите на град Кавит и бавно затягаха примката. Районът се сви до някакви си двеста квадратни километра. Имаше пръснати по планетата имперски сили, които се бранеха, но до няколко дни щяха

да бъдат унищожени.

Сега защитаваната от имперските части територия се свеждаше до самия Кавит (таански ударни групи понякога достигаха предградията му), флотската база и хълмовете до нея. Подводни отряди на таанците вече бяха отнели всякаква възможност за оттегляне по море.

Но тези постижения се плащаха с реки от кръв.

Три таански десантни корпуса в пълен състав, равностойни на около четири имперски гвардейски дивизии, кацнаха на планетата заедно със своите поддържащи части.

И вече дадоха своя десятък в боя. Не, поправи сама себе си лейди Атаго. Загиналите бяха много повече от един на десет. Пратеният като авангард корпус напираше упорито към град Кавит... и налетя катастрофално върху отбраната на гвардейците. Организираха четири атаки, които завършиха с тежък неуспех. В такива обстоятелства Империята би изтеглила от сражения своята част, за да я държи в резерв. Докато изпълненията я направят отново годна за бой.

Таанците бяха по-практично настроени. Влезеха ли в битка, техните части не се оттегляха до победата. В противен случай оставаха на предна линия, докато не понесат най-малко седемдесет процента загуби. С малцината оцелели подсилваха други подразделения, а самата част се разформироваше и се създаваше наново от нулата.

Точно такава участ сполетя авангарда.

Вторият корпус получи заповед за атака през оцелелите. И той беше разпердушинен.

Таанците бяха водили твърде много битки срещу неподготвени или неумели противници.

А за бойците от Първа гвардейска дивизия не можеше да се каже нито едното, нито другото. Те заздравяваха всяка изгодна за тях позиция. Щом ги нападнеха, я удържаха до последната възможност. После се оттегляха на предварително подготвени точки. Таанците решаваха, че са постигнали целта си, и се заемаха да разширят успеха. И тогава шурмовите отряди на гвардейците стоварваха своята контраатака.

Дори в най-лошия случай причиняваха още десет процента загуби на противника. И най-често си връщаха позицията. Разбира се, гвардейците плащаха прескъпо за това. Но цената за таанците беше много висока.

Още по-неприятни бяха сраженията в градовете. Гвардейците отбраняваха всяка позиция, подкрепена с кръстосан обстрел.

Нахлуваш с бой в някоя къща... и гвардейците отстъпват. Къщата

биваше завзета под кръстосания огън от други две позиции.

Нямаше нито миг, когато таански командир да е спокоен за положението.

Нощем ставаше най-зле.

Йън Махони бе научил войниците си да мислят разкрепостено. Те бранеха и се биеха за всяка позиция, която таанците искаха да завземат. Но никога не смятаха неподвижната позиция за жизненоважна. Нощем пращаха патрули колкото цяла рота отвъд фронтовата линия и те удряха по всяка удобна цел.

А нощните атаки, които таанците опитваха, само ги озадачаваха още повече. Разузнавачите докладваха, че защитните линии на имперските части са рехави. Тогава таанците хвърляха сили в нападение... и ги губеха.

Противно на традиционното военно мислене Първа гвардейска дивизия не поддържаше плътна отбрана. Не се мъчеха да запушват всяка дупка на фронта. Вражеските патрули можеха да проникват колкото си искат, без да намерят нищо. Но щом таанските войници нахлуеха, от всички страни им се нахвърляха грижливо пазени в скрити укрепени точки резерви.

Таанците обаче побеждаваха просто защото имаха надмощие.

Лейди Атаго изобщо не се съмняваше в това. Увереността ѝ стигна дотам, че седнала в уединението на покоите си наред машината, тя обмисляше капитулацията на гвардейците.

Вече бе поискала да ѝ изпратят екип на сим-мрежата от Хийт, за да чака на място. Нареди да подготвят и парадни униформи за нея и таанската почетна стража, която щеше да я придружава.

Адмирал ван Дорман (ако още беше жив) нямаше да е достоен да ѝ се предаде. Но този Махони го заслужаваше.

Да, реши тя. Церемонията щеше да е много живописна – идеална пропаганда на таанската военщина. Капитулацията щеше да е на главния космодрум в базата на Кавит. И сим-екипите щяха да покажат руините и нанесените щети.

Там щяха да бъдат строени дрипавите останки от имперските сили. По даден знак генерал Махони щеше да излезе отпред да посрещне лейди Атаго.

Той дали имаше сабя? Все едно. Все едно трябваше да има някакво лично оръжие. Лейди Атаго щеше да го вземе от ръцете му и да обещае милостиво отношение към предалите се войници.

Разбира се, за тях нямаше да има милост – тя разбираше, че

войници като тях няма да оценят подобен жест. Всеки окаяник, който не е имал късмета да загине в битка, може да очаква само смърт. Но поне щяха да умрат с чест – обезглавени със саби.

И това също щеше да бъде записано от сим-екипите. Може би след победата над Империята тези записи щяха да бъдат от полза на бъдещите таански войници.

Лейди Атаго бе съставила подробен план за бъдещето си.

След покоряването на Кавит щеше да нападне самото сърце на Империята.

И нейният наставник лорд Феерле щеше да е доволен.

Или пък не, помисли тя със сдържана усмивка. Напоследък не изпитваше особено уважение към него. Може би той нямаше да е човекът, който да поведе таанците към окончателната победа.

Може би щеше да има по-достойна личност от него – онази, която вече е била в разгара на сраженията.

Лейди Атаго си позволи да се засмее. В този момент бъдещето ѝ се струваше много светло и много кърваво...

60.

Моряците и космонавтите имат поне една обща черта – въобразяват си, че някъде из човешките им права е записано „Никакво ходене“. Щом чу за похода, групичката на Стен се заоплакваше толкова горчиво, че стигаше за цяла рота кашици.

Мърморенето продължи само около седем километра. После никой вече нямаше сили за друго, освен да вдигне крак от снега, да го премести напред, да стъпи, да вдигне другия... и на всеки половин час да се сменя като носач на ранените.

Космическите скафандри се оказаха още по-безполезни, отколкото Стен бе преценил в началото. Те изобщо не бяха предназначени за повърхността на планета и псевдомускулатурата им компенсираше само половината тежест. И превръщаше ходенето в Херкулесов подвиг.

На Стен му се искаше да имат силови екзоскелети. Или поне кожузи. „Като си се размечтал, защо не си пожелаеш нов тактически кораб?“

Ако скафандрите не бяха толкова тежки или можеха да урівновесят теглото им с генератори на Маклийн, щяха да прелитат над преспите. Или да си направят снегоходки от клонки. Но можеха само да се влачат упорито надолу.

На свечеряване Стен започна да оглежда къде да разположат бивака си. От едната страна на долината, по която вървяха, имаше грамадно дърво, снегът се бе натрупал чак до долните му клони. Той си припомни основно правило от курса по оцеляване в „Богомолка“ и заповяда на хората си да се зароят към ствола на дървото. Снегът не бе покрил всичко, около дънера имаше малка кръгла кухня. С търкаляне уплътниха стените и разшириха пещерата.

Килгър прегледа ранените. Стен много се радваше, че в „Богомолка“ минаха през разнообразно обучение, защото в ескадрилата не беше предвиден медик. Алекс имаше превъзходна подготовка – след школата на „Богомолка“ за неотложна помощ спокойно можеше да стане цивилен хирург. Не че му беше по силите да направи много – заради твърде ограничения медицински комплект. Просто смени превръзките и упои ранените. Един от тях щеше да умре през следващите часове.

Настаниха се за нощувка. Другите не повярваха на Стен и Тапия, че нямат никаква нужда от нагревателите в скафандрите си, чак докато не видяха как излъчената от телата им топлина стопява снега наоколо и водата набързо се залежда. Температурата в пещерата стана почти уютна. Стен разшири пространството около ствола, за да се проветрява по-добре.

Нощта допълзя до следващия ден. Смъртно раненият умря преди утрото. Намериха процеп в скалите, погребяха трупа както си беше на носилката и с три изстрела от уилигъни затрупаха отвора. После потеглиха.

Денят беше изпълнен с постоянни неприятности. Затвореха ли лицевите плочки на шлемовете, се сгорещяваха... и запасите от въздух в скафандрите се изчерпваха бързо. Ако ги отвореха, за да дишат атмосферен въздух, нагревателите се засилваха, изтощаваха енергийния модул, а и ставаше по-вероятно на някой да му измръзне лицето.

По пладне небето се проясни и слънцето засия. Така стана още ползла – Контрерас временно ослепа от блясъка на снега. Наложиха се да затвори шлема и да го включи на пълна поляризация на светлината. Снегът се топеше.

Нарастваше шансът и да ги открие някой вражески кораб, макар че Стен не виждаше причини таанците да си губят времето в патрулиране над тази бяла пустош.

Втората нощ беше повторение на първата, но нямаша толкова удобно убежище. Алекс изтощи докрай резачката, за да прогори траншея в снега и поне да се скрият от вятъра.

Тази нощ мина като в мътилка. Винаги имаше по един човек на пост. Щом се зазори, изгълтаха последните течни дажби от скафандрите си и продължиха.

Стен започваше да се отвращава от себе си. Вече усещаше, че не му стигат силите. Изтощение само след два дни поход? По времето, когато беше в „Богомолка“, за такова нещо щяха да го изритат обратно в бойната му част. Вече разбираше защо във флота има изобилие от дебелогъзи типове.

Вкисваше се още повече, докато гледаше Килгър. Гравитацията на родния му свят Единбург беше тройно по-силна, а притеглянето на Кавит отговаряше на нормата в Империята. И макар че Алекс приличаше на бирена бъчонка с приблизително човешки очертания, някак успяваше да поддържа форма. Газеше напред, сякаш изобщо нямаше сняг, и не носеше скафандър, не беше хванал предния край на носилка и не мъкнеше медицински комплект и две оръжия.

Отгоре на всичко пускаше майтапи... да де, опитваше се. Наложил се Стен да го заплаши с продължителен арест, за да не разкаже повече от три пъти стъписващо скудоумния виц за петнистите змии (самият Стен го бе научил още докато се обучаваше в „Богомолка“). Килгър беше пълен и с други истории, които не звучаха по-добре.

– Разправял ли съм ти за оная път, дето си обикалях имението? – весело каза той на мичман Тапия.

– Какво е имение? – изръмжа тя и едва не потъна с лицето напред в една пряспа.

– А, значи малкият Стен... да ме прощаваш, капитан Стен, не ти е споменавал, че аз съм господарят Килгър от Килгър?

– И представа си нямам за какво дърдориш.

– Опитвам се да ти разправа за прасето.

– За прасето ли?

– Да де. Цяла планина свинско, сериозно ти говоря. Както и да е, зърнах го за пръв път, като си наглеждах имението. Виждам аз, значи, онуй ми ти прасище. И се пуля – има дървен крак. Ами да – три крака и парче дърво.

– Трикрако прасе – недоверчиво промърмори Фос, който се дотърти по-близо до Тапия, за да чуе историята.

– Точно тъй. Чудо невиджано. Гледам аз, един дребен стопанин си стои до оградата. Почвам да го питам: „Гусине, онуй прасе...“ И той отваря уста: „Да бе, да. Вярно, чудо си е. Преди три лета малкото ми момче падна в езерцето. Никой нямало наблизко, наследникът ми щял да се

удави. А прасето – хоп във водата и го изважда“. Слушам го аз и казвам: „Тъй, тъй, чудо. Ама...“ Оня пак ме прекъсва: „Преди две лета пък бабчето ми седи в грависледа и управлението се скапва. Та значи, грависледът се понася право към ей оня виадукт“.

– Виадукт ли? – озадачи се Тапия.

– Права си да питаш, девойче. След мъничко ще ти отговоря. Та да продължа. Пак се съгласявам с оня мой дребен наемател: „Да бе, таквozen прасе си е чудо. Но що му е...“ Оня все ме засича: „Миналата зима си беше страшна. Сигур я помните, господарю Килгър“. Викам му аз: „Помня, как да не помня“. И той разправя: „Подпали се, значи, къшурката ми. А ние всичките спяхме като претрепани. Ама туй ми ти прасе като налетя вкъщи и ни вдигна от леглата. Спаси ни животеца“. Тогаз ми писна. „Стига дърдорил бе, човек! – ревах му. – Чатнах вече – чудо си е прасето, и толкоз. Искам да те питам обаче – *що му е дървен кракът?*!“ Арендаторът ме зяпа и вика: „Че как тъй що бе, началник, яде ли се наведнъж таквozen прасе?“

Тапия и Фос се отдадоха на осъдителни мисли за предумишлено убийство и продължиха да газят в дълбокия сняг. Алекс беше в стихията си.

Но може би най-неприятната му черта беше вкоренената бодрост – неуморното подвикване „Шефе, само още пет километра“ ставаше досадно. Особено заради газенето в сняг, който постепенно се превръща в киша.

Киша ли? Стен се вгледа напред – вече не им се изпречваха върховете. Долината се разширяваше към подножията. По средата се виждаха петна гол камък.

Бяха успели.

Сега му оставаше само да се тревожи как да промъкне в град Кавит палубните си плъхове без никакви пехотни умения, и то през фронтовата линия на таанците.

Какво пък толкова...

61.

Щом теренът стана равен, а температурата се вдигна над петнадесет градуса, всички смъкнаха скафандрите. Килгър се задави учтиво.

– Цялата тая вселена е вмирисана на крака – установи той. – Таанците ще ни надушат по смядта.

Изобщо не преувеличаваше – всички заедно воняха като клоака. Но само докато се натъкнат на първата поилка. Килгър прогони трите мършави добичета от нея и се хвърли във водата – смъкваше от себе си гащеризона, още докато цамбуркаше. Другите не изостанаха от него.

Стен им даде един час да поизтъркат мръсотията, преди да продължат похода. Сега се нуждаеха от храна и сигурно място, за да обмислят как да се върнат при своите.

Ориентираха се лесно – трябваше да вървят към стълбовете пушек на хоризонта, които бележеха бойното поле около Кавит. Земята наоколо беше суха, с оскъдна паша, тук-там осеяна със западнали стопанства, повечето безлюдни. Стен заобикаляше малкото, където имаше признаци на живот – едва ли запасите в тях стигаха и за обитателите им, камо ли за неговата групичка.

По едно време видяха и благоденствие – зелени поля, а в далечината сгради на ферма. Но на два километра от портата се натъкнаха и на трагедия. Полята около стопанството бяха безлюдни.

Стен пръсна хората си в редица и продължиха предпазливо. Оставаха петстотин метра, но той накара всички да заемат позиция в един от многото напоителни канали, сега пресъхнали.

Двамата с Алекс се прокраднаха напред.

Насред фермата имаше малък артезиански кладенец. Около него бяха пръснати петнайсетина трупа. Стен и Алекс се притаиха зад една барака и зачакаха.

В главната сграда тресна врата. Стен свали предпазителя на оръжието си. Вратата тресна повторно. После трети път. Блъскаше я вятърът.

Притичаха към най-близкото тяло. Килгър вдиша силно.

– Три дни, а може и четири да са минали. Чудя се дали изобщо е имало съд преди туй.

Тези хора не бяха загинали в сражение – ръцете на всеки мъж и жена бяха вързани с тел отзад.

Стен обърна с крак един труп. Около подутата шия блесна злато. Той помръдна медальона с цевта на улигъна.

– Таанци. Заселници, като им гледам дрехите.

– Кой ли ги е избил тъй?

Стен сви рамене.

– Имперски отмъстителни. Или таански войници. Има ли значение?

– Знаеш ми болнавото любопитство, капитане. Я да преровим къщата.

Доведоха и останалите в двора. Двама космонавти повърнаха, щом зърнаха трупове. „Свиквайте – мислено ги подкани Стен. – Отсега нататък няма да воюваме от разстояние“.

Той, Тапия и Килгър претърсиха голямата сграда. Наглед постройката бе вдигната, обърната наопаки, изтръскана и върната върху основите си. Чупливите предмети бяха натрошени. Всичко възможно беше разхвърляно и изцапано.

– Имам си аз теорията. Не ще да са го сторили имперски хора – преди четири дни те са тичали презглава към Кавит. Само таански войници ще да са били толкоз прилежни. – Докато говореше, Килгър пълнеше торба от плас с неразкъсани дажбени пакети. – А моята теорията гласи, че хорицата са се мъчили да угодят и на тия, и на ония преди войната. И хич не са станали симпатични на другите таанци. Та като са кацнали войскарите, техните побратими селяни са си уредили сметките и...

Килгър млъкна и вдигна едно шишенце, търкулнало се до един шкаф. Подхвърли го на Стен, който прочете етикета: „Фабрика Махони – ябълкова ракия и торове. От 130 години предлагаме прекрасни плодове и пиячка“.

– Ще вървим, значи, по стъпките на майстора – с престорена тържественост изрече Алекс.

Тапия не проумяваше защо сред толкова смърт двамата офицери неочаквано прихнаха.

Оттогава се придвижваха само нощем.

И то съвсем бавно – не само защото внимаваха, а и заради неопитността на космонавтите. По езика на Стен оставаха постоянни белези от зъби, докато се мъчеше да не избухне от гняв.

Тези хора не бяха от „Богомолка“. Не бяха и от гвардията. Гадост, дори не бяха новобранци от пехотата. „Затваряй си устата, капитане, стига си очаквал от тях да бъдат свръхвойници. Но така войната може и да свърши, докато се домъкнем в Кавит. Е, и? Капитане, ти много ли припираш отново да си под обсада и да те убият? Млъквай и върви“.

През четвъртата нощ Контрерас се натъкна на стопанството на Фреда – в най-буквалния смисъл, защото се просна върху изтеглени намотки режеша тел. За щастие дрехите я опазиха от сериозни рани. Другите я измъкнаха, оттеглиха се под прикритието на близките шубраци и се заеха да умуват.

Отново Стен и Алекс тръгнаха напред и преодоляха телта и сензорите, без да бъдат забелязани. Щом видяха казармите, залегнаха и обсъдиха положението с езика на знаците, който бе създаден в „Богомолка“ за подобни обстоятелства. В него нямаше нищо сложно. Например разперени ръце означаваша „Какво е това?“.

Наподобено Т – таанци. Пръсти опипват яка – военни ли са? Завъртяна глава. Беше очевидно – таански войници биха се погрижили несравнимо по-добре за охраната, а и вероятно нямаше да оставят включени лампи.

Стен посочи облените в светлина казарми и с жестове изобрази цял въпрос: „Тогава какво правят там всички онези скапаняци с оръжията и грависледовете?“ В същия миг осъзна, че отговорът му е известен – това беше средище на таански революционери.

Почти сигурно долу се навъртаха и неколцина професионални войници. Досещаше се, че използват заговорниците за охрана зад бойните линии, полицейски операции и така нататък. Само че „и така нататък“ май включваше разправата с всички заселници – и имперски, и таански, които не са изцяло предани на делото.

Стен вече не се съмняваше кой е изтребил онова семейство в стопанството... и намисли как да се върнат в град Кавит.

На Килгър му хрумна същият план. Докато Стен погледне към него, Алекс вече събираше двете си длани, долепяше ги до бузата си и опираше глава на тях.

Точно така. Сега трябваше да си намерят някой часови.

Откриха един на стотина метра по-нататък покрай режещата тел. Вървеше по участъка си и внимаваше да е с гръб към ярките лампи, докато оглежда тъмната отвъд. Двамата леко промениха намеренията си.

Килгър пропъзля на четири метра от часовия.

Стен също се притискаше към земята като змия, мина от задната страна на мъжа и пак се промъкна към него. Сви пръсти и ножът се плъзна в дланта му.

Дишай... дишай... очите надолу... Краката му се свиха под тялото и той се изправи. Три крачки, едната ръка обхвана брадичката на часовия, вдигна главата му назад и настрана. Ножът, хванат като шило за лед, се заби право в артерията. След две секунди мъжът загуби съзнание, след три и половина беше мъртъв.

Така се сдобиха с декор за капана „заспалия часови“. Разчитаха на правилото, че във всички армии задрямването на пост се смята за толкова тежък грях, колкото и извършването на противоестествени деяния

спрямо командира.

Завлякоха трупа до един стълб, нахлупиха кепето на очите му и го оставиха да се отпусне. Заеха позиции в мрака на десет метра от двете му страни.

Рано или късно началникът на караула щеше да провери постовете.

И той го стори.

Бойна кола избръмча откъм казармите и пое по периметъра. Стен и Алекс лежаха долепени до земята, защото очакваха и двамата във возилото да носят очила за нощно виждане.

Така си беше, само че те търсеха своя часови, а не двама души в гъстата трева.

Началникът на караула видя своя „спящ“ подчинен. Явно реши, че трябва да му даде урок, защото колата спря на десетина метра.

Стен запълзя към нея.

Таанският офицер – един от „съветниците“ на Фреда – пристъпи тихо към прегрешилия. Щеше да му кресне в ухото. Ако часовият оцелееше от шока, щеше да понесе тежко наказание. Началникът на караула го предвкусваше. Според него тези селяндури започваха да се разпасват, и то само защото истинските бойни части побеждаваха.

Наведе се... и дланта на Алекс се стовари върху челото му в *тейшо-дзуки*. Нанесен от нормален човек, ударът зашеметяваше. Но с цялата сила на мускули, свикнали с тройно притегляне, ръката направо раздробил черепа на офицера.

Килгър взе оръжията на двамата и хукна към колата.

Стен избърса острието на ножа в туниката на вече покойния водач и се настани пред пулта за управление. Сложи си очилата на водача, издигна колата на три метра във въздуха и я подкара с максимална скорост нагам, където го чакаха неговите хора.

Отново имаха маневреност.

62.

Таанската бойна кола даде на Стен и неговите корабни смотльовци не само подвижност, но и прикритие. Той си представяше логиката на таанците: всички цивилни возила или са спрени от движение, или са конфискувани, а имперските грависледове са в обградения Кавит. Следователно който пътува пред очите на всички, е таанец.

Все пак се погрижи за лека маскировка – щом натовари хората си,

намери най-прашния път наблизно и мина три пъти на сантиметри над повърхността му. След това се понесе към града – поредният изтормозен водач на бойна кола се мъчи да откара поверените му прашни войскари до фронтната линия.

Единственият възможен проблем бяха полицейските контролни пунктове точно зад фронта... но те биха проверявали пропуските и документите на онези, които се *отдалечават* от битката, а не на стрелящите се към грохота на оръжията.

После им провървя още повече. Един патрулиращ на пътя таанец им махна да отбият, за да профучи с предимство конвой от тежки товарачи. Возилата изобщо не спазваха дистанцията, промеждутъците между грависледовете се проточваха на стотици метри. Стен лесно се вмъкна в опашката на конвоя и още по-лесно кривна в една пресечка, щом стигнаха до предградията.

Имперският периметър се бе смалил. С огромното си числено превъзходство таанците стягаха обръча. Стен успя да се изплъзне на три улични патрула и накрая прецени, че достатъчно си е насилвал късмета.

На два километра от бойните линии натика грависледа в третия етаж на едно порутено здание и се зае да мисли тактически. Отсега опасността щеше да нараства непрекъснато – таанските части щяха да се озъргат за патрули, проникнали в техните позиции, а ничията земя между враговете криеше още по-големи рискове.

Никак не беше изключено да ги гръмнат собствените им хора – Стен нямаше как да се досети що за пароли и сигнали използват.

Изходът от техните затруднения беше въплътен в човек от охраната, който носеше бяла униформа.

„Бели униформи ли? – замисли се Стен. – В зона на бойни действия?“

– Тука ще да си имаме тузари и кухи церемонии – отбеляза Килгър и дръпна бинокъла от очите си. – Що не се възползваме?

– Килгър, ти просто си търсиш повод да очистиш още някой голям началник.

– Вярно. Ама нали ще е разкошно?

Беше прав.

За пореден път Стен и Алекс отидоха да разузнаят – от покрив на покрив се добраха до място, откъдето ясно виждаха часовия. Втори часови стоеше от другата страна на бившата градска улица, сега представляваща по-малко затрупана ивица от развалините.

Зад военните полицаи личаха две позиции на сдвоени скорострелни

оръдия. По-назад имаше танкове и ракетни установки, разположени около куп верижни машини. Явен команден пункт – от гъсеничните возила стърчаха повече антени, отколкото от гнездо на малки скариди. Тук се намираше командният пункт на бронираната бригада, която подкрепяше десантните корпуси на таанците. Точно между Стен и имперските позиции.

– Да се пъкнем ли под носа на тия пазачи?

Можеха... и го направиха.

По-неопитни и не толкова цинично настроени войници сигурно щяха да заобиколят командния пункт. Но Стен и Алекс съзряха своя шанс.

Според знанията, натрупани лично от тях или преподадени им в „Богомолка“, около щабове има засилена охрана. Съставът ѝ може и да е подбран в началото по способности и умения, но неизбежно се превръща в сбирщина, стремяща се към спретнатост и блясък. Най-вероятно я командват млади офицери, изгарящи от амбиции или разчитащи на дебели връзки. Техните части бавно и почти незабележимо се превръщат от бойни в парадни.

Войниците в тях получават повишения и похвали за сиянието на бутушите си и лъскавината на копчетата си. След много часове в усилията да се издокара такъв човек никак не е склонен да гази в калта просто защото е чул странен звук.

Не биваше да се пренебрегва и самонадеяността – кой би *посмял* да нападне могъщите?

Стен и Алекс имаха намерение да злоупотребят с тази самонадеяност.

Туристите се блещат, когато военните сменят караула. Това се прави пред дворци, с парадни униформи, с голяма помпозност и в уречено време, и то с много дрънчене на оръжие – колкото се може по-хромирано и старовремско. Тази работа не бива да се върши по същия начин, ако има риск наоколо да се навъртат лоши типове... но традицията си е традиция, дори да е само от седмица.

Стен и космонавтите му се възползваха до дупка от шанса.

Смяната на караула около таанския генерал се извършваше от няколко взвода, маршируващи в стегната колона до всеки пост, където с викове и трясък началникът на караула провеждаше строеви преглед на стария часови и го освобождаваше. Той удряше в земята приклада на оръжието си и напето отиваше в края на колоната. После поставяха новия часови и взводовете с тропот се понасяха към следващия пост.

Естествено смяната ставаше в определен час с безукорна точност.

Стен знаеше, че човешката душа е в най-плачевно състояние около четири сутринта. И тогава направи своя ход.

Дрънчене... тракане... изкрещени заповеди... и тринадесетте души на Стен се прокраднаха безшумно край току-що застаналия на пост, прозяващ се часови, право към сърцето на командния пункт на Атаго.

Маршируваха открито под строй (Стен пламенно се надяваше, че неговите смотльовци вървят горе-долу в крачка) и минаха, без никой да ги спре.

Първи етап – изпълнен. Втори етап – да си намерят скривалище.

Килгър подбра брониран транспортен гравислед, спрян на земята на около 150 метра от верижните машини на началниците. Плъзна се през незалостения входен люк с кукри в ръка. Стен чакаше отвън, за да помогне при нужда.

Чу само едно предсмъртно хъркане, преди Килгър пак да подаде глава. Ножът му не беше окървавен. „Не е зле – каза си Стен. – Момъкът още е пъргав“.

Махна на останалите единадесет да влизат. Свряха се да чакат зората.

Стен, Фос, Килгър и Тапия се изреждаха да дежурят пред екраните на грависледа. Планът вече се превръщаше в дебнене на сгоден случай. Рано или късно, предполагаше Стен, може би на свечеряване, щяха да преместят войски напред. И пак щеше да настъпи хаос. Никой не би се усъмнил в група войници, които отиват от командния пост към предната линия. Поне така се надяваше.

Щяха да се придвижват в таански униформи. Отначало Стен реши, че всеки мъж и жена ще бъдат предрешени така – в един товарен отсек беше пълно със запечатани пакети, надписани „Униформа, нисши чиновове, мод. 113“. Само че бе добавено и „Пълна парадна, умерен климат (бяла)“.

Стен реши, че ако облече корабните си маймунки в тези униформи, вероятно биха се измъкнали без проблеми от командния пункт... но нищо не пречеше да си навлекат неприятности при срещата с първия таански фронтовак.

Щеше да има обаче и друг шанс.

В ранния следобед Стен помисли, че го е открил. Откъм предната линия изсъскаха бойни коли и от тях слязоха таански офицери.

„Щабно съвещание – досети се той. – Щом започнат да се разотвоят, ще можем да се вдигнем от земята и да потеглим“.

После се разнесе тътен и голям войскови гравислед изфуча към

командния пункт. На хиляда метра над него скимтяха два тежки кръс-тосвача на таанците.

– Адска гнус – обади се Алекс, който се виждаше в екрана през рамото му. – Идват големи клечки.

Грависледът докосна земята и спусна рампа. По нея на бегом слязоха таански войници в бойни униформи.

– Хе, де да знае човек, че таанците отглеждат голиатовци!

Войниците бяха *много* високи. И много широки в раменете.

Великаните се строиха в две редици по дължината на рампата.

И Стен вече знаеше какво ще се случи.

Извърна се от екрана и се взря в Алекс. Мъжът от тежкия свят бе пребледнял.

– Момко, нямаме избор, а? – прошепна той.

„Нямаме“ – безмълвно потвърди Стен.

Взе уилигъна, подпрян до пулта под екрана, провери прицела и заряда. После се премести при входния люк и го откряна предпазливо.

Стен се стремеше да оцелее.

Но освен това беше офицер на Империята.

Описание на ситуацията: Спретнати телохранители пред очите му. Чакаат. Събраните старши офицери – също.

Извод: Ще се появи високопоставен тип.

Въпрос: Кой е той?

Отговор: Лейди Атаго. Или Деска.

Въпрос: Смъртта на Деска желателна ли е... макар че ще се пожертваш?

Отговор: Вероятно.

Въпрос: А желателна ли е смъртта на лейди Атаго?

Отговор: Безусловно.

Независимо от цената ли, капитан трети ранг Стен?

Независимо от цената.

Той припряно омота ремъка около ръката си, подпря се на люка и се прицели, като внимаваше цевта на уилигъна да не стърчи.

Ако слезеше по рампата, Атаго щеше да умре.

Скоро след нея щяха да умрат Стен и неговите космонавти, които толкова се стареше да опази живи.

Килгър шаваше зад него, раздрусваше хората да се събудят и им шепнеше.

На сто и петдесет метра от тях телохранителите и таанските офицери се изпънаха като статуи.

И лейди Атаго тръгна надолу по рампата.

„Прицели се старателно, Стен. Ако е тъпо да умреш, дважд по-тъпо е да умреш, след като не улучиш“.

Кръстчето на мерника се плъзна по червеното наметало на Атаго и спря в средата на зелената ѝ туника. Куршумът с Антиматерия Две щеше да пробие в зеленото дупка колкото юмрук.

Стен вдиша, после издиша половината въздух. Пръстът му обра свободния ход на спусъка.

И тогава телохранителите на Атаго се раздвижиха с ловкостта и умението на кордебалет, събирайки се около своята повереничка. Стен вече виждаше само бялото на униформите им вместо зеленото.

Изпсува и вдигна поглед над мерника.

Атаго си остана в техния кръг. В същия строй белите великани влязоха в една от командните машини, таанските офицери ги последваха.

Стен наведе уилигъна. Дишаше тежко като след петкилометров крос или след секс. А онази част от съзнанието му, която завинаги щеше да си остане улична кримка, му четеше конско: „Ей, ти. Разочарован си, защото още живееш ли? Какво те прихваща бе? – После този зает с оцеляването дял от мозъка прихна. – Извинявай, готин. Не се сетих, че забави изстрела, за да си сигурен, че няма да те очистят още тук. Не исках да се заяждам“.

От тази мисъл се вкисна още повече.

Може би наистина това беше причината.

До края на деня Стен остана безмълвен и замислен.

Килгър пое шетането. Смъкна униформите от трупове на таанския екипаж, който бе изстребил, и заповяда на петима от групата да ги облекат.

По здрач съвещанието свърши. Лейди Атаго се върна в своя гравислед сред плътния щит от телохранители. Нямаше нито минута, през която Стен отново да си опита късмета.

„Тъй дя, к'во да прайш?“ – би казал някой джан. Сега трябваше да се безпокои за бъдещето... и за оцеляването.

В суетнята на отпъгуващите офицери и търчащите войници беше съвсем лесно да излязат от района и спокойно да потеглят към предната линия.

Килгър намери кратер от експлозия, където изчакаха да притъмнее съвсем, припъгъл до него и му прошепна:

– Момко, не се коркай. Пак ще ни падне.

Стен само изсумтя.

– Шефе, да ти река и една дреболия. Не знам как да го кажа... ама си имах разпавии с червата.

– Е, и?

– Помниш ли ония купчини бели униформи?

– Казвай де.

– Вече хич не са толкоз бели.

Стен се върна в действителността и успя да се усмихне.

Опряха до последното си опасение – да не бъдат пречукани от своите.

Стен си мислеше, че ако сега командва секция от „Богомолка“, имперските войници ще открият проникването им сред тях едва когато се нареди с хората си за закуска.

Но тези с него бяха от корабите.

Намери убежище за хората си в някакви развалини и тръгна напред сам. Алекс поизви рошава вежда, но Стен завъртя глава.

Провираше се като невестулка в тъмата. Пръстите му откриха жица, свързана със сигнална ракета, и тялото му се прехвърли над нея. Скачаща мина – заобиколи я.

Ето – преден пост от двама, и двамата нащрек, дулата сякаш опипват мрака.

Мина покрай тях.

Видя и бункера – групата за реагиране при опасност. Не. Прекалено бързо стрелят. Стен продължи нататък.

Гвардейски патрул пропълзя към него на връщане от предната линия. Стен ги последва на разумно разстояние. Сто метра навътре за миг просветна, когато патрулът влезе в командния си пункт, за да докладва.

Стен броеше: десет секунди да ги поздравят, десет секунди да оставят оръжията си, още десет да си сипят кафе.

Слезе по стъпала на бункера и се плъзна с хълбока напред през затъмняващата завеса (от окъсано одеяло), преди някой от имперските гвардейци да реагира. И тогава с подчертана небрежност им се представи:

– Аз съм капитан трети ранг Стен. От Имперския флот. Имам малко хора пред телените заграждения, които трябва да доведе.

Вече си бяха у дома.

63.

Махони и адмирал ван Дорман се взираха начумерено в холографска ситуационна карта, която запълваше повечето пространство във верижната машина на генерала, когато Стен се яви да докладва.

– Къде се забави толкова? – изсумтя Махони.

Е, добре де. Стен всъщност не очакваше да го посрещнат като блудния син. Когато генералът оглавяваше корпус „Меркурий“, най-висшата похвала от устата му гласеше: „Изпълнихте задълженията си удовлетворително“.

После видя как Махони прикри широката си усмивка и му олекна.

Огледа картата и отново му натежа на душата – Империята бе паднала между чука и наковалнята.

Махони докосна един регулатор, общата схема на полесражението изчезна и я замени една част от нея.

– Остатъците от твоите екипи отбраняват част от фронта... – показалецът на генерала мушна в миниатюрен булевард, състоящ се наполовина от руини – ей тук. – Стен си каза, че районът му изглежда смъртно познат. – Тъй като имаме малък... ъъ, излишък от корабни плъхове без кораби за обслужване, твоите хора станаха пехотинци. Назначих им за командир старшия подофицер... май че беше Сътън. Разполага с твоите екипи, събрах им отгук-оттам и около седемдесет и пет чиновници, отговорници за връзките с обществеността и подобни.

Стен запази лицето си безизразно. „Страхотно. Не само бойните ми екипажи измират, а сега и всичките ми техничари са мъртви“.

– Колкото и да е странно – продължи Махони, – те великолепно удържат позициите си. Незнайно защо таанците ги халосаха яко само два-три пъти.

– Флотът умее да се сражава – вметна ван Дорман.

Махони не би си позволил да му отговори подобаващо, особено пред по-нисш офицер.

– Но щом и ти си избрал да се върнеш между живите – каза той на Стен, – ще изтегля твоята част от предната линия. Искам да заемете ето тази позиция.

Над масата се появи друга част от град Кавит – ниско голо хълмче на броени километри от флотската база, заобиколено от разрушени жилищни комплекси.

– Смятахме, че това е обикновен парк. Но един от моите спецове по

разузнаване откри, че е старо укрепление. Преди около век и половина тогавашният командир на 23-ти флот решил, че базата има нужда от допълнителна охрана. Ако схващам правилно, имперските субсидии през онази година са били твърде щедри. Сигурно десетина години по-късно парите просто са свършили, защото зарязали укреплението и оставили над него да поникне тревичка. Но според нас то все още може да бъде използвано.

Махони се обърна към друг екран и набра схема. Тя показваше хълма в разрез. Имаше отвесни шахти към подвижни оръдейни кули, а под тях – четири хоризонтални равнища.

– Типична пасивна отбрана – отсъди генералът. С още един бутон показва укреплението в изглед отгоре. – Четири зенитни скорострелни оръдия тук... и тук. Кулите изскачат при нужда, а оръдията могат да стрелят до петнадесет градуса под хоризонталната си линия. Във всяка от основните кули има противовойскови огнестрелни оръжия. Вътре има и дванадесет ракетни шахти, но да не си припарил до тях. Тези два малки купола имат четирицевни установки с реактивни снаряди. Това ще е новата ти квартира. Някакви въпроси?

– Тъй вярно, сър. Първо, нали казахте, че *може* да бъде отбранявано?

– Надявам се и на нещо по-добро. Ако вярваме на архивите, укреплението е било предназначено за резервна опорна точка. И затова вътре са оставени дажди, гориво за подвижните кули и боеприпаси. Вече ти казах да не се занимаваш с ракетите – след толкова време е дяволски рисковано да се борави с тях. Ако в укреплението липсват муниции за оръжията, значи си затънал в дракх – всички калибри са остарели колкото „Блатен паток“.

Ван Дорман изсумтя, но си замълча.

– Защо не прехвърлихте моите хора там досега?

– Амии... – проточи Махони – има едно проблемче. Както излиза, укреплението е на три километра в тила на таанците. А не вярвам твоите хора да са много вещи в хитрините и потайността... Щом се настаните вътре, Стен, искам пълен доклад за състоянието. Ще съгласуваш с този щаб началото на бойните си действия. Убеден съм, че ще си намериш купища удобни мишени.

– Благодаря, сър. – Стен отдаде чест.

Значи каквото бе останало от подчинените му, щеше да влезе в ролята на противопожарна команда.

– Още нещо, капитане. Ще те оставя да си избереши позивните.

Стен помисли и каза:

– „Форт Ш'аарл'т“.

– Това е всичко.

Първо, каза си Стен, трябваше да открие колко зле са оръфали таанците невинните му техници.

Очакваше печална картинка.

Когато таанската ракета налетя с вой и пръсна бойните си глави над доскорошния търговски комплекс, Стен и Алекс се проснаха по корем. Ударните вълни ги заблъскаха, после земята реши да застане на едно място поне за малко.

Град Кавит лежеше в развалини, които стърчаха към небето подобно на безчет изгнили проядени зъби. По улиците беше почти невъзможно да минат наземни возила заради надробените здания. Тук имаше само два вида хора – мъртъвците и къртиците. Мъртвите бяха или погребани от убилите ги взривове, или кремирани припряно на мястото. Но градът вонеше на смърт.

Всичко живо беше под повърхността. Изкопаните дълбоки траншеи имаха покрития срещу преки попадения. И вече нямаше цивилни – заселниците и малкото таанци, решили да останат верни на Империята, не се различаваха по нищо от воюващите. Те служеха като санитарии и готвачи, дори се сражаваха от едни и същи бункери до гвардейците. И умираха – таанските войници изобщо не си правеха труда да разграничават мирните жители от военните.

Който нямаше задача в момента, откриваше у себе си необикновена любов към копаенето. С проточването на обсадата убежищата слизаха все по-надълбоко.

На Стен му се стори, че мярна Бриджит, преди да хлътне в неотбелязан с нищо вход на траншея, но не беше сигурен. Ако оттам се влизаше в болница, не би имало никакъв знак – таанците с удоволствие се целеха в свещения от прастари времена червен кръст.

С доближаването до бойните линии гледките ставаха все по-страшни. Стен се подготвяше да понесе катастрофата, която го засягаше лично.

Вместо това преживя първата приятна изненада, откакто... по дяволите, откакто бе легнал с Бриджит.

Всъщност имаше цяла поредица приятни изненади.

Сега Стен виждаше защо районът му беше смътно познат –

западналата част от авеню „Бърнс“. Господин Сътън бе настанил командния си пункт във все още сравнително невредимия ресторант „Джунгла“. Още по-приятно – двама от синовете на сеньор Тиге бяха избрали да останат в своето заведение-дом. Старецът изчезнал безследно на третия ден след нахлуването. Синовете му предпочитаха да не умуват над участта му, а да се съсредоточат върху готвенето.

Макар че куполът бе пръснат на късчета, птичките и насекомите бяха мъртви или избягали, а от водопадите бяха останали само застояли локви, храната си я имаше. Синовете на Тиге успяваха да превърнат дори стандартните дажби в нещо по-поносимо за устата.

Сътън изпухтя три пъти поред, щом видя тринадесетте души, които бе отписал от света на живите. В емоционално отношение направо падна през борда и дори веднъж погали Алекс по рамото – за спиндар това беше проява на истерична радост.

След това докладва.

Стен очакваше огромни загуби сред разнородната рота от техници и войници зад бюра. Повечето вероятно не бяха съвсем сигурни кой край на улигъна да насочат към врага и дори не подозираха за някои тънкости в битието на пехотинеца, например необходимостта да не си подават главите по време на обстрел.

А равнометката гласеше: шестима убити, четиринадесет ранени.

– Таанците предприеха... ако това е правилната дума... много решителна атака през втория ни ден тук – разказваше Сътън. – Приложиха твърде глупава тактика. Изпратиха войници към нас на три вълни. Не сметнахме за необходимо да се целим много старателно. Дадоха стъписващи жертви, капитане. Направо стъписващи. След ден-два отново си опитаха силите срещу нас. Доста вяло. Оттогава при нас почти няма бойни действия. Изглежда, им вдъхваме ужас.

Стен изви вежда – таанците не изпадаха в ужас *от нищо*. Но все трябваше да има някакво обяснение.

Чу го от гвардейския сержант, който командваше придадената за поддръжка ракетна батарея.

– Сър, според нас таанците бяха решили, че просто ще прегаят вашите дечурлига, без да се обиждат. Втурнаха се напред тъпо и измряха. Следващия път само пробваха положението. После се притаиха. Взе да ни гложди любопитството, отидох с двама от моите хора и довлякохме пленник. Може би знаете, че за таанец това е страшно. Каза, че вашите хора не били пометени, защото всеки ги помислил за елитни бойци. Или за примамки.

– Какво?!

– Ами да ви го река иначе, капитане. Вашите хора излизат в патрул. Никой не им е казал, че трябва да си почернят лицата. Или пък да не се осветяват, да не пушат разни треволяци. Таанците подозирали, че им залагаме клопка и че вашите мърльовци имат страхотна подкрепа в резерв. Пък и она таанец ни каза, че не било за вярване колко скапано си подредили позициите. Непременно трябвало да е някакъв капан. Май от другата страна някой е взел да мисли прекалено, а?

Стен се разсмя. Отбеляза си мислено да предаде цялата история на онзи, който заеме този участък от фронта. Питаше се как ли човекът ще приеме основния му съвет – не забравяй да кажеш на хората си да се преструват на тъпанари. Но дотогава имаше да умува как да прехвърли своята весела сган през вражеските линии в укреплението, което вероятно не съществуваше.

Предполагаше, че ще е доста интересно.

64.

Да се добере до форт Ш'аарл'т беше по-малката част от забавлението.

Цели пет нощи минаха, докато войничетата на Стен стигнат до отдавна изоставеното укрепление. Започна се с дребния проблем, че неговите мърльовци се смятаха за герои вместо за нещастници с късмет. Имаха си свой прякор – Свирепите страшилища на Сътън, вдъхновен от журналист в сим-мрежата, който бе разказал за Батальона на бесните биткаджии. Разбира се, неговото съчинение се разнесе в предаванията по цялата Империя – напоследък имаше оскъдица от добри новини.

Алекс и Стен тайничко наричаха своите наперени смотльовци Кресливите кретени на Кавит.

Честно казано, всеки прякор им подходеше. Бе им провървяло и не ги бяха изтрили незабавно от лицето на земята. Бяха оцелели достатъчно дълго, за да вникнат по инстинкт в бойната тактика. И доказателството беше, че почти всички още дишаха.

Стен се надяваше да запази това положение.

Премести отряда си в точка от имперските позиции, най-близка до това може би митично укрепление. Заповяда на хората си да се отърват от въшките и мръсотията.

И отново Стен и Алекс тръгнаха на разузнаване.

Беше му писнало да се навира пръв в опасността, но нямаше друг избор. За щастие Килгър споделяше мнението му и не загуби време да мрънка. И двамата обаче биха разменили шансовете за спасението на душите си срещу осем непрекъснати часа върху пухен дюшек.

Без затруднения се прокраднаха през таанските линии. Лесно намериха и хълмчето, под което бе скрито укреплението. Махони бе наредил оператор да насочи натам ракета, която вместо бойна глава носеше радиофар.

Според фиша трябваше да има няколко входа. Стен си избра онзи, който най-малко се набиваше на очи – предполагаемо непокътната барака с материали за ремонт на енергийната мрежа.

Люкът за достъп имаше панти и противотежест. Вдигна се без съпротива. Стен си позволи надеждата, че всичко ще мине безболезнено.

Не позна.

Двамата с Алекс цопнаха с пляск в подземния тунел. Затънаха в тиня до бедрата. Една от филтриращите помпи, изглежда, бе спряла още преди години. Същото важеше и за автоматичните унищожители на паразити.

В тунела имаше гадинки, които го смятаха за своя територия и се настроиха враждебно към двукраките натрапници. Започнаха да хапят. Стен се замечта шаблонната измислица на сим-мрежата – бластерът с кръгов обстрел, да съществува наистина. Цяла вечност щеше да мине, докато изстребят многокраките гълтачи на мръсотия един по един с АМ2-куршуми от уилигъните си. Пък и от отекващите експлозии непременно биха оглушали.

Килгър измисли решението. Хвърляше зашеметяващи гранати далеч напред, докато джапаха към укреплението. Загубата на ориентация във времето обикновено няма гибелни последствия, но не и когато дишащите въздух жертви се свличат във водата и се удавят.

Най-сетне тунелът се изви нагоре и те изгазиха от блатото. Стен намери главната контролна зала, провери в чертежите и включи охранването.

Светнаха лампи, забръмчаха машини.

Това му стигаше засега – укреплението беше годно за обитаване. Следващата стъпка беше да доведе обитателите му. Върнаха се през фронтните линии и проспяха деня.

Втората нощ отделиха за подробно проучване на сравнително най-безопасния маршрут към форт Ш'аарл'т. Разделиха го на тристаметрови отрязъци. Това беше достатъчно.

През третата нощ разположиха своите водачи. Стен знаеше, че неговите корабни смотльовци въпреки високото си самочувствие не биха могли да се промъкнат, без да бъдат открити. Реши да използва онези, с които се бе измъкнал от планините, за да насочват останалите по маршрута. Всеки водач щеше да отговаря за своите триста метра. В края щеше да предава групичката си на следващия.

Мислеше, че почти всеки е способен да се научи за една нощ как да измине слепешком и безшумно триста метра по пресечена местност. Да бе!

Освен това имаше и друго, което наклони везните в негова полза. От две нощи имперската артилерия започваше смазваща канонада по маршрута към укреплението – точно в полунощ. Стен си представи как таанците ще се подсмиват на предвидимите действия на имперските войски и също толкова предвидимо ще се гмуркат в бомбоубежищата си малко преди полунощ.

През четвъртата и петата нощ поведе флотските си хора напред. Канонадата продължаваше, но обстрелът вече се отклоняваше от двете страни на маршрута им.

„Твърде сложно – внушаваше си той. – И това го има, да. Но разполагаш ли с друга възможност?“

С Алекс не можах да измислят нещо по-свежо. Затова в полунощ групи по трима напуснаха имперските позиции, за да бъдат посрещани и насочвани ръка за ръка от водачите.

Стен залагаше на шанса четиридесет процента от отряда му да доближат форт Ш'аарл'т, преди таанците да ги надушат. Ако двадесет процента успеяха да се вмъкнат, а прастарите оръжия на укреплението бяха в изправност, току-виж щеше да задържи позицията. Иначе всичко се превръщаше в пълна глупост.

Към края на петата нощ – в четири часа – Стен ликуваше.

Флотските смотльовци влязоха във форт Ш'аарл'т от първия до последния. Започваше да вярва в тях. По мълчаливо съгласие с Алекс двамата се отказаха от прякора, който им бяха дали.

– Бива си ги – изтъкна Килгър. – Ако щат, да се наричат Кембълвци, колеши Килгървци, няма да се муся.

Сега трябваше да се убедят дали идеята да се сражават отгук не е нелепа като розов слон... и какво ще могат да направят.

И по сивия си циментов цвят укреплението се различаваше от розов слон, а и по годността си за нещо. Съществата, консервирали това съоръжение, бяха свършили работата си съвсем поносимо.

Стен намери командния център на втория етаж и изпрати групи да проучат останалите части от новата им база.

Фос зяпаше компютъра за управление на огъня.

– Леле, божке – дивеше се той. – Те сериозно ли са очаквали някой да *стреля*, като работи с това чудовище? Тая гнусотия трябва да се включва с крачен стартер.

Сложи си изолираща ръкавица и докосна превключвателите за захванването. Според чертежите антените на сензорите бяха вградени във вид на мрежа в бронята на укреплението, значи нямаше да щръкнат като пружини от тревата в парка и да издадат всичко.

Въздухът завоня на опърлена изолация... но компютърът живна. Фос разгъна съвременен портативен компютър, извади екрана му и се захвана да съставя работен речник. Вярно, старият компютър работеше, но символите и датчиците принадлежаха на отдавна потънала в миналото епоха.

Стен приведе в готовност системите за поддържане на жизнената среда. Почнеше ли се боят, щеше да ги задейства, но засега хич не му се искаше на повърхността да жужат вентилатори. Той и хората му просто трябваше да изтърпят миризмата. Цялото укрепление лъхаше на застояло като отдавна забравен гардероб.

Около половината от екраните светнаха. И Стен отново не докосна превключватели на пулта, които щяха да завъртят сензорите наляво-надясно.

„Дотук добре – каза си. – Мога да се прицеля в нещо... струва ми се. Я да видим работи ли някое от гърмящите нещица“.

Качи се в дежурните стаи на горния етаж. Командирите на отделения вече разпределяха войниците си по постове. Стен ги остави да си вършат работата. Зае се да проучва схемата на личния състав. Сред липсващите късчета информация за старото укрепление беше и списъкът с необходимия персонал. Както той вече подозираше, би имал нужда от несравнимо повече хора от тези около 125 души.

Зае се мислено да ги мести и прехвърля. Поне не се налагаше да праща някого при ракетите... и от това имаше голяма полза. Без

готвачи, пекари и така нататък... хората му можеха и сами да си нагъват дажбите. А вместо три смени щеше да има една дежурна и една почиваща.

Въпреки това не му достигаха към четиристотин войници.

Продължи огледа. Катереше се по отвесните стълбички във всяка оръдейна кула. Три от четирите скорострелни оръдия поне наглед бяха в изправност, една от четирицевните картечници май щеше да се задейства.

Поддържащите машини се бяха справили добре – оръдието пред него лъщеше мазно, по него нямаше прахоляк. Тапия изучаваше оръжията, опитваше се да си представи точно как работят. В идеалния случай зареждането, прицелването и стрелбата се осъществяваха автоматично. Но при попадение в командния център или повреда на компютъра за управление на огъня всяка кула би трябвало да продължи боя самостоятелно.

Тапия вече не се съмняваше, че би могла да изпробва подавачите на снаряди от арсенала на четвъртия етаж към кулите, без те да изскочат на повърхността. Стен ѝ разреши да опита.

Застенаха и засъскаха механизми. Замъждукаха контролни табла, за да се оплачат на Тапия, че не им харесва как се държат машинариите, после притихнаха, щом смазката зашумоля по отдавна празни каналчета и конвейерите-подавачи достигнаха нормални работни параметри.

– Как да си издействам проклетото прехвърляне от този скапан кокошарник? – изръмжа Тапия.

Двамата със Стен бяха сами в командната капсула на кулата.

– Проблеми ли имаш?

– Да, по дяволите. Не ми допада да кисна тук и да чакам кога някой ще ме нацели. Адски по-приятно е да си подвижна мишена. А пък в досието ми е посочено ясно, че страдам от клаустрофобия. И – добави тя и се почеса замислено по шията – май си имам бълхи от оня гнусен бункер, където се бяхме напъхали.

Щом изпусна парата, тя продължи да се учи в движение. Стен се възхити на въртенето на задника ѝ в бойния гащеризон, позволи си двете три съвсем цивилни мисли и пак тръгна да обикаля.

Съгън откри кухнята и ѝ вдъхна живот. Имаше двама помощници – синовете на сеньор Тиге. Таанците обясниха, че не виждали никаква перспектива в свирането наред порутения ресторант, за да ги цапардоса накрая някой снаряд. Пък и никой от подчинените на Стен не знаел какво да сготви от суха дажба. Той си каза, че е най-добре да измисли

как да ги прати обратно зад фронтовата линия.

Понеже бяха цивилни, ако таанските войски ги заловяха, щяха да ги екзекутират най-законно. От друга страна обаче, ако град Кавит бъде превзет, щяха да ги екзекутират като предатели, макар че всеки на планетата уж се смяташе за гражданин на Империята. *Ако* бъде превзет ли? Стен се зачуди дали нещо не е наред с главата му – не виждаше причини за никакъв оптимизъм. *Когато* бъде превзет.

Майната му... и тук двамата Тиге май нямаше да са по-зле, отколкото на което и да било друго място.

Освен това имаше работа за тях. А Сътън започна да обяснява как са с припасите.

Спиндарът лично бе обходил наредените муниципи. Помпите бяха опазили арсенала от наводняване, а пръскачките бяха смазвали редовно боеприпасите.

Чаршафи ли? Сътън вдигна заден крак, за да се почеше по врата. Да били забравели за чаршафи – поглъщателите на влагата на третия етаж се били прецакали. А и самите жилищни помещения били горе-долу необитаеми.

Никакъв проблем. Войниците можеха да полягат в дежурните стаи.

Вода ли? Пак нямало проблеми. Дъждовните колектори били в безупречно състояние, както и пречиствателната инсталация.

Дажби ли?

В този момент Сътън побесня.

– Капитане, подготвям подробен отчет. – Той изпухтя. – Който и да е бил интендант тук, е имал изроден мозък! Изпечен мошеник!

Стен се подсмихна. Сътън разиграваше пръв моралист пред него.

– Вижте това – заръмжа спиндарът и посочи един компютърен екран. – Съгласно Имперския устав всеки войник трябва да получава балансирана апетитна храна. Прав ли съм?

– Имперският устав предвижда какви ли не неща, които удобно се губят в бъркотията.

Сътън пропусна покрай ушите си този намек за миналото си.

– Балансирана, апетитна, задоволяваща напълно нуждите и на нехуманоиди или на същества с особени потребности.

– Давай нататък.

– Погледнете само какво е направил онзи отвратителен субект! Всичко, което имаме на склад, са консервирани бобови храни и сухо замразена плът от тревопасни! Как да храня хората си с тези неща? Как двамата Тиге ще сготвят апетитна храна от тези дажби? Защо не си

сложим тръбички към някой преобразувател на вещество и не приключим с тези главоболия?!

– Като поживеем няколко дни само на фасул и телешко – утеша го Стен, – ще видиш какви ароматни преобразуватели на вещество ще станем.

– Не е смешно.

– Освен това таанците ще ни изтребят, преди да ни е писнало.

– Капитане, аз съм потресен. Прекалено дълго сте общували с онзи тип Килгър.

Стен кимна сговорчиво и се върна в командния център. Време беше да се свърже с Махони и да му съобщи, че форт Ш'аарл'т е готов да воюва.

Генерал Махони усилено се стараеше новото му укрепление да не бъде разкрито до подходящия момент. Поддържаше връзка по наземен кабел със свръхниските честоти. Стен отговаряше с предварително уговорени единични кодирани сигнали. Укреплението не проявяваше други признаци на живот.

Минаха четири дни, докато Махони подготви голямата си офанзива.

Една битка може да се води с най-различни цели – завоюване на територия, маскиране на втора атака и така нататък. Генералът възнамеряваше с това нападение да убива таански войници.

Много старателно обясни оперативния си план на ван Дорман. Щом схвана замисъла му, адмиралът изпадна във възторг. Той беше уверен, че след това сражение таанците ще бъдат разгромени и принудени да се изтеглят от Кавит... или поне да преминат в отбрана.

Йън Махони се питаше как ван Дорман е успял да изкара толкова години на военна служба и още да вярва в призраци.

В най-добрия случай биха успели да отблъснат и позабавят гигантската военна машина на таанците. Махони не виждаше каква друга стратегия да прилага освен първоначалната – да се бие, докато на Кавит не бъдат изпратени подкрепления. А вероятността за това според него намаляваше неотклонно. Но поне щеше да прави победата на лейди Атаго и таанците все по-скъпа.

И така имперските сили нападнаха, без да се надяват на нищо.

Разбира се, таанците имаха въздушно надмощие по целия

периметър. Техните неспирно патрулиращи тактически кораби повишаваха твърде много риска боец или возило, размърдали се край предната линия, да бъдат унищожени.

В тила по-близо до базата на Кавит Махони още разполагаше с достатъчно зенитни ракети, за да отблъсне всички въздушни атаки освен най-мощните. Под прикритието на мрака той премести половината си ракетни установки напред и ги разположи зад самия фронт близо до форт Ш'аарл'т.

На ван Дорман му останаха съвсем малко бойни кораби освен усърдно скрития „Блатен паток“. Но сред тях беше и разрушителят, командван от Халдор – „Хуша“.

Таанците обикновено държаха тактическите си кораби на земята в тъмните часове и поддържаха надмощието си с разрушители, чиито сензори им позволяваха да кръжат няколко километра по-назад. Всеки нощен набег на имперски кораби би предизвикал мигновен отпор, но така въздушните машини за поддръжка на пехотата не се похабяваха излишно.

По изгрев таанските тактически кораби излетяха от изнесените си напред бази към бойните линии.

Петнадесет минути след изгрева „Хуша“ изскочи с рев от подземния си хангар и се понесе към периметъра, а после по очертанията му. Оръжията му заджафкаха и пръснаха на парчета флотилията таански кораби, патрулираща над този участък. Докато вражеските кръстосвачи и разрушители се насочат към участъка, „Хуша“ се прибра в сигурното си убежище.

Лейди Атаго и адмирал Деска се питаха защо имперският кораб бе прочистил този сектор от фронта. Отговорът беше очевиден – ван Дорман подготвяше атака.

Изведоха още машини във въздуха и ги пратиха напред над бойните линии.

Таанските кораби бяха лесни мишени. Камуфлажът се смъкна от зенитните батареи и те изстреляха ракетите си.

Таанците се простиха с още кораби, сред тях и един кръстосвач. Приведоха пехотата си в пълна готовност.

И тогава имперските сили нападнаха.

Атаго се изненада – първата вълна не се състоеше от гвардейци. Напред тръгна сбирщина от помощни флотски батальони.

Удобни цели за таанските сухопътни части.

Флотските батальони издържаха малко на обстрела, после се

отдръпнаха зад предишните си позиции.

Ето го и слабото място, което лейди Атаго дебнеше. Това беше шансът ѝ да пробие през имперската отбрана и може би да превземе самия град Кавит.

Скоро щеше да се свечери.

Тя заповяда на войските си да укрепят пробива. На зазоряване щяха отново да атакуват.

Четири часа по-късно и електронното разузнаване, и радиоразузнаването съобщиха на Атаго, че Махони подсилва отбраната си с бронирана техника. Доколкото той имаше невредими верижни машини, те като че наистина доближаваха периметъра.

Тя реши, че това е чудесно. Собствените ѝ тежки бойни машини бяха десет пъти повече. Значи това бе шансът за пълен разгром на имперските войски на Кавит. Тя оголи пехотата навсякъде и събра бронираните части нагъсто в набързо организирани позиции.

Вече си представяше плана – по изгрев ще нападне. Генерал Махони ще започне контраатака със своите танкове. И тогава нейният метален юмрук ще се понесе с грохот.

Три часа до утрото.

Лейди Атаго се унесе в прекрасните сънища на героиня.

Генерал Махони сърбаше кафе и се зъбеше.

От неговата страна фронтът изглеждаше коренно различно. Нарочно бе пуснал „Хуша“, за да унищожи не само таанските тактически кораби, но и пратените вместо тях подкрепления. Вярно, в атаката участваха флотски батальони, но ги командваха офицери от Първа гвардейска, които грижливо насочваха събитията. Напред... и далеч назад.

Контраатаката на таанците стигна до позиции, избрани предварително от Махони – те бяха незащитими.

А бронираните машини, които придвижи към бойните линии, бяха най-вече грависледове със звукови симулатори. Те предаваха на гвардейските честоти и използваша опознавателни кодове на танкове.

Всъщност на фронта имаше само шестнадесет гвардейски щурмови танка. На разсъмване потеглиха напред... и бяха унищожени.

Пълна катастрофа. Но никой от таанците не огледа димящите корпуси, за да открие, че са били с дистанционно управление. Нито един гвардеец не загина в тях.

Атаго заповяда на танковете си да атакуват през пробива.

По комуникационната мрежа плъзнаха сигнали и извън имперските позиции засъскаха хидравлични механизми, оръдейни кули пробиха

чимовете, дулата им се завъртяха и намериха мишени.

Форт Ш'арл'т оживя.

За да сее смърт.

66.

Никои в укреплението не можеше да е сигурен, че колкото и изправни да изглеждат скорострелните оръдия, няма да се пръснат още с влизането на първите снаряди в дулата им. Стен заповяда на екипите си да излязат от кулите и да затворят спускащите се люкове, преди да даде команда за стрелба.

Трите оръдия зареваха според грубичкия израз на Тапиа „като продрискани дракони“. При темп на стрелба 2000 снаряда в минута експлозиите се сливаха в плътна звукова стена.

Тези оръжия бяха конструирани като защита срещу маневрени нападатели от въздуха. Дори компютърът да беше първобитен в очите на Фос, имаше безупречна способност да се справя с мудни мишени като таанските танкове.

Снарядите уж бяха запалителни, но едва една трета от тях пламваха в полет. Нямаше значение – тежката струя метал пореше танковете като отварачка за консерви.

Щом Стен нареди на екипите да се върнат в кулите, чу как някой се разпищя: „Работи! Работи!“ Може и да беше Тапиа.

Форт Ш'арл'т наистина вършеше отлично работата си.

Първата бронирана вълна вече мачкаше доскорошните имперски позиции, когато Махони заповяда на укреплението да открие огън. По същото време тричленни групи гвардейци със самонасочващи се противотанкови ракети се подадоха от дупките си и разпердушиниха първите машини за броени минути.

В трикилометровата ивица между укреплението и бойните линии Стен разполагаше с предостатъчно мишени.

Лейди Атаго държеше основните си бронирани части по-назад, за да укрепи с тях пробива. Таанците знаеха, че владеят въздушното пространство и че от периметъра няма пряка видимост към тях, затова нареждаха танковете в гъсти колони по предвидените маршрути.

Стен или по-скоро Фос (или по-скоро компютърът на укреплението) даде команда оръдията да прострелят по дължина тези задръстени пътища. Компютърът преброи шестдесет улучени и унищожени танка,

преди вторични взривове да запълнят с огнени кълба улиците. Компютърът сякаш намусено уведоми Фос, че е загубил бройката.

Заблещука червена лампичка – включи се и кулата с четворната картеница, където се разпореждаше Алекс. Таанската пехота се опомни от потреса, че някой удря в гръб, и се устреми към хълма. Но докато противопехотната кула гърмеше, кашниците не можеха да се доближат толкова, че стрелбата им да е опасна. Никакво ръчно оръжие не би пробilo бронята на укреплението... ако имаше нещо вярно във вехтата документация.

– До всички кули. Самостоятелни действия. Намерете си мишени.

Най-сетне Тапия получи някаква власт. Седна в командната капсула на мястото на мерача. Доста приличаше на седалка от велосипед, но без колелата, а над дръжките имаше сим-шлем. Движението на ръчките се предаваше чрез собствения компютър на кулата към оръдието.

Четири танка се разхвърчаха на късове, преди атакуващата колона да обърне и да се скрие зад една сграда. Не се виждаха, но и не бяха в безопасност. Тапия кресна гласова команда за максимален темп на стрелба и тропоса дълъг откос в основата на развалината. Останките се срутиха върху танковете.

Правеше си опити. Ако поддържаше непрекъснато максималната скорострелност, укреплението щеше да остане без муниции – един датчик вече показваше, че от снарядите за това оръдие са останали осемдесет процента. Тя се научи да пести. Минимален темп на стрелба (около 750 в минута) и почукване по бутона. И един танк по-малко.

„Брей, че интересно“ – каза си Тапия. Забеляза шест верижни бойни машини, прекосяващи открито пространство, завъртя прицела, но закъсня – друга кула ги разпарчадоса. Тя изруга и отново огледа бойното поле.

Укреплението беше заобиколено от туловищата на горящи танкове. Димът се събираше в плътни колони. Тапия превключи прицела на инфрачервени лъчи и си намери нещо любопитно.

„Верижна машина... която не стреля по мен. Ама че забавно“. Това всъщност беше танкът на командващия таанската бронирана бригада. И понеже имаше нужда от сложна комуникационна апаратура, но конструкторите изобщо не искаха верижното возило да бъде веднага разпознато като мозъка, задвижващ нападенията, основното оръдие беше фалшиво. Тапия прихна, прицели се внимателно и...

И укреплението се разтресе, а ушите ѝ звъннаха въпреки заглушителите, които носеше целият флотски отряд.

В командния център Стен светкавично натисна един светещ в червено бутон. Кулите тутакси хлътнаха надолу и заелата позиции таанска артилерия нямаше по какво да стреля освен по хълмчето. Животоподдържащите системи бяха проветрили форта, имаха и запас от въздух в резервоари под налягане. Ако Атаго стовареше ядрен или химически заряд, Стен беше готов да изолира укреплението от външната среда.

Не вярваше обаче да се стигне дотам – Атаго имаше нужда от околния терен, за да атакуват частите ѝ през него. А само във военните симфилмчета войниците предпочитаха да се сражават в тремавите, неудобни и опасни бойни скафандри – правеха го, ако нямат друг избор.

– До всички бойни постове. Докладвайте.

– Кула А. Всички индикатори – в зелено.

– Кула В. Добре сме си. Адска шумотевица, шефе.

Разбира се, това беше Тапия.

– Кула Д. Вдигат малко прахоляк. Никакви повреди.

– Началник, няма пррпроблеми и в ловната дружинка – съобщи Килгър от противопехотната кула.

Лека-полека Стен се изпълваше с уважение към неznайните създатели на укреплението въпреки очевидното слабоумие на замисъла.

Светна екран и на него се появи Махони. След като форт Ш'аарл'т се разкри, той премина към обикновена връзка със Стен.

– Докладвай!

Насред операция генералът винаги се държеше крайно делово.

– Форт Ш'аарл'т – със същия официален тон започна Стен – е в пълна бойна готовност. Изпращам данни за изразходваните мунициии... предадени. Нямаме жертви. Очакваме заповеди.

Махони се ухили.

– Удовлетворително, капитане. Дръжете се. Ще ви цапардосат с цялата си сила.

– Разбрано. Край.

Таанските шурмови машини бяха изтеглени извън обсега на оръдията в укреплението. Атаго опита с въздушни удари.

Без да очаква свестни резултати, Стен превключи компютъра за управление на огъня към обстрел на въздушни цели. Оръдията, вече на пълен автоматичен режим, се завъртяха нагоре с вой и забълваха пламъци.

Таански тактически кораби се посипаха на отломки от небето. „Това не може да се случи – умуваше Стен. – Аз работя със старовремска

оръжейна система. Няма ли напредък в технологиите оттогава?“

Фос намери обяснението. Старовремска била, тъй ли? Оръдията проследяваха, а снарядите им се взривяваха при сближаване с целта на отдавна изоставени от всички честоти. Никой от таанците нямаше уреди за електронно противодействие, които да излъчват на тези честоти.

Стен започваше да се привързва към своя много сив и много стар слон.

– Милейди, да отменим ли атаката?

Атаго пусна още една програма в компютъра си.

– Отхвърля се.

Деска се постара изненадата му да не проличи.

– Загубите, които понасяме от едно-единствено укрепление, са неприемливи.

– Вярно е. Помислете обаче за друго – укреплението е изключително ефективно. А имперските войски са слаби. Следователно успеем ли да разрушим укреплението, ще бъдем в състояние да пробием окончателно през позициите им. Необходимо е само да променим тактиката си. Аз вече го направих. Първият етап започва след малко.

Таанците имаха късмет – лейди Атаго се бе помъчила да предвиди всякакви обрати, когато съставяше бойните си планове. Тя удари по форт Ш'аарл'т с кораби-монитори.

Не би трябвало да са включени в таанския флот за операциите на Кавит, защото не се виждаше каква полза ще има от тези метални грамади с едно-единствено предназначение.

Мониторите бяха огромни и вместителни бойни кораби, оборудвани с тежка броня и само с леко противоракетно въоръжение. Единственото им истинско оръжие беше единичната чудовищна ракетна шахта по централната ос, досущ като шахтите за „Кали“ в корабите от клас „Бълкли“, но несравнимо по-голяма. Ракетата (или по-скоро снаряждът), изстрелвана от монитора, всъщност малко надвишаваше по размери тактически кораб.

Самата тя представляваше миниатюрен космически съд със собствени АМ2-двигатели. Един-единствен оператор я насочваше към целта. Ракетата беше предназначена за бойни действия около планети – използваха я само срещу укрепени малки естествени спътници или планетоиди.

Таанското разузнаване бе уведомило лейди Атаго, че в

Пограничните светове липсват такива космически крепости. Все пак тя реши да добави към флота си два монитора. За всеки случай. И сега ги насочи срещу укреплението на Стен.

Един монитор увисна с носа надолу до самата атмосфера на Кавит и блъвна огън. Ракетата се стрелна надолу.

Веднага стана ясно защо тези кораби не се използват срещу близки цели. При пълна АМ2-тяга за оператора е почти немислимо да засече целта и да забие ракетата в нея. Разбира се, автоматичното насочване също е твърде бавно. В космическите сражения беше задължително разстоянията да са огромни, особено защото цената на всяка ракета беше горе-долу като на пилотиран тактически кораб.

Атаго изобщо не занимаваше ума си с подобни грижи – ако Кавит не паднеше скоро в ръцете ѝ, самата тя съвсем сигурно щеше да падне от поста си.

Ракетата още се ускоряваше, когато се стовари на някакви си петс-тогин метра от укреплението – водеше я особено изкусен оператор. Ударната вълна размаза каквито развалини бяха останали около форт Ш'аарл'т в радиус един километър.

Когато ракетата се заби, Стен се надигаше от креслото пред командния пулт. Изведнъж се озова залепен за стената на два метра оттам, и то в непрогледен мрак. Забръмча генератор и се включи резервното осветление. Всичко пред очите му беше двойно. Във въздуха подскачаха пращинки.

Затътри се обратно към пулта.

– До всички постове. Докладвайте!

Изуми се, че те наистина докладваха.

Естествено трусът беше още по-жесток горе, в кулите. На Тапиа ѝ течеше кръв от носа и ушите. Но оръдието ѝ беше годно за бой, също както в кули А и Д. Видеовръзката с противопехотната кула на Килгър изчезна, обаче можеха да се чуват.

Докато Стен проучи положението, анализът на Фос показа какво ги е халосало.

– Много мило – подхвърли Стен. Ушите му звъняха и и той, и останалите говореха ненужно високо. – Какво ще стане при пряко попадение?

– Нямам такава програма – отвърна Фос.

– Наистина много мило. Ще можеш ли да ни предупредиш?

– Не за момента на изстрелването. Но двата монитора ще се редуват в стрелбата. Доста време минава, докато презаредят. Щом някой от

тях е готов, ще давам сигнал... И като говорим за това – Фос се взря в един екран, – другият гадняр се кани да си опита късмета.

На Стен му стигна времето да нареди на всички екипи да се смъкнат в дежурните стаи, преди да долети втората ракета. Тази се отклони почти с цял километър и сътресението май не беше по-лошо, отколкото да те цапардоса Алекс.

Оръдейните разчети се опомниха и затропаха нагоре по стълбичките. Чакаха ги мишени. Атаго бе започнала втория етап – прати частите си в атака тъкмо преди да види как кулите се подават от хълма като глави на костенурки. Зад бронираните машини напиреха на вълни щурмоваци.

Планът ѝ забуксува в кърваво задънено положение. Изстрелите на мониторите наистина пропъждаха хората на Стен надолу, но и сплесваха всичко, което можеше да послужи за прикритие на танковете.

А се губеше излишно време, докато мониторите презаредят и заемат позиция за стрелба. Спокойните периоди след взривовете не стигаха на бронираните машини да се доберат до укреплението, преди форт Ш'аарл'т отново да се пробуди унищожително.

Затъваха в безизходица. В укреплението не беше никак уютно, но можеше да се оцелява. И тогава се случиха две неща.

Седмата ракета се заби на по-малко от двеста метра от укреплението. Тежкия удар успя да размаже блокиращите системи на втората – повредена и безлюдна – противопехотна кула. Тя изскочи... и застина така. А на централния контролен пулт пред Стен не светна предупредителен сигнал.

После таанският старши редник Хеебнер се загуби.

67.

Редник Хеебнер никога не би се появил на рекламен плакат в наборно бюро. Той беше нисичък (едва се вместише в долната ръстова граница за таанските въоръжени сили), малко кривокрак и с шкембенце. А отгоре на всичко не беше настроен особено героично.

С голяма неохота напусна овощните градини на баща си, за да се яви на задължителна служба. Благоразумието не му позволи да покаже нежеланието си пред офицера, отговарящ за този набор – таанците прилагат безмилостни наказания при отклоняване от воинска повинност. Хеебнер се обезсърчи още повече, когато отговарящият за

разпределението чиновник в новобранския център му изтърси, че при военните няма длъжност, съответстваща на „ръчно бране на плодни дръвчета“, а после прецени, че е подходящ за пехотата.

По време на обучението Хеебнер кротко понасяше физическия и психическия тормоз, свирайки се в задните редици. И понеже не очакваше нищо добро, не се разочарова като други новобранци, които откриха, че и в бойния батальон порядките са жестоки като в новобранския. Той искаше само да прави минимално необходимото, за да не го шамаросва сержантът, командващ отделението, да остане жив и да се прибере у дома.

Дори мъничко се гордееше, че бе оцелял до този момент във войната. Зорко намираще укрития, страхът великолепно изостряше рефлексите му, а и не се нагърбваше доброволно с нищо... в известен смисъл. Като новобранец Хеебнер стигна до бляскаво прозрение. Задачите с доброволно участие попадат в две категории – извънредно рисковани и извънредно мръсни. А черната работа най-често означаваше безопасност.

Той стана специалист по поемането на точно такава работа – копаеше всякакви дупки, пренасяше дажби в калта, разтоварваше грависледове и какво ли още не в същия дух, защото проумя, че всичко това обикновено не се върши под обстрел. Така оцеля.

Готовността сам да нагазва в дракх дори му донесе повишение. Вече се налагаше да е предпазлив – ако и занаят се справяше толкова добре, можеха да го издърпат нагоре в сержантския състав. А според Хеебнер тогава би се превърнал в по-явна мишена. Обмисляше дали да не си позволи дребно провинение, колкото да го разжалват, но не и да го пребие сержантът.

Тази сутрин ротата, в която беше неговото отделение, получи заповед да се включи в атаката на онова проклето имперско укрепление. Таанската пехота му лепна прякор Крематориума – да го нападаш на практика означаваше, че ще изпратят пепелта ти въщи със следващия погребален кораб... стига да разпознаят останките ти. Много таански трупове се въргаляха неприбрани в дълбоката кал около укреплението, ту затрупани, ту изхвърляни нагоре от взривовете.

Старши редник Хеебнер се мъкнеше малко зад предната настъпваща редица, когато Тапиа откри огън по двете бойни машини, подкрепящи ротата му. Той се хвърли на земята, чу крясъците на сержанта да продължат напред, надигна се... и долетя поредната ракета от монитор. Хеебнер отново се плъсна зашеметен. Още не беше на себе си, когато отделението му се натъкна на откос от четирицевната противопехотна

картечница на Алекс.

Хеебнер се опомни и неуверено се изправи. Танковете зад него бяха обвити в мазни пушеци. Нямаше и следа от отделението, дори и от цялата рота. Умът му стигна до извода, че е безсмислено да продължава атаката, щом всички други са се отказали. Трябваше да се върне при своите.

Затътри се в калта, съсредоточил волята си да се опази от ново падане. Снаряди вдигнаха гейзери наблизко и Хеебнер пак зарови лице в мръсотията.

Не беше мръсотия, поправи се той. Притискаше се до метал. Но никой не стреляше по него. И не го обсипваха буци мокра пръст от експлозии.

Той се огледа... и изстена от ужас. Незнайно как бе тръгнал в обратната посока. Вместо да намери пътя към таанските позиции, лежеше на хълмчето, под което се намираше имперското укрепление. Съвсем наблизко имаше лъскава, макар и очукана цев на оръдейна кула. Хеебнер се зачуди не е ли време за молитва, но никакви куршуми не разкъсаха тялото му. Лежеше до изоставената противопехотна картечница, която седмата ракета бе накарала да изскочи.

Добре де. Можеше да почака тук, докато се стъмни, и после да избяга. Тогава си спомни за огромните кораби в небето. Някоя от ракетите можеше да го разплеска на мазни петна по корубата на укреплението. Видя и още нещо – имаше пролука между цевите и самата кула. Запълзя натам. Ударната вълна бе изкривила бронята около картечницата.

Необузданата паника беше подбудата за следващата му постъпка. Той се промъкна и тупна върху бетон. Щом стъпи долу, мозъкът му проработи отново, „Ти току-що влезе в укреплението. А къде са имперските зверове със зъби като градинарски ножици?“

В този момент се стовари следващата ракета от монитор и Хеебнер падна в несвяст за около час.

Събуди се като в мъгла и се изненада, че още е жив, а не е в някой готварски казан на Империята. Подобно на почти всички невежи таански войници, той вярваше, че имперските войски изяждат тържествено враговете си.

Той обаче беше жив. И невредим.

И жаден. Пийна от манерката си.

Беше и гладен. Ротата му бе тръгнала в атака, натоварена само с боеприпаси.

Хеебнер огледа вътрешността на кулата. Имаше шкафове. Започна

да тършува в тях. Защитни облекла за химическа атака... и за ядрена атака... но и аварийни дажби. Отвори непохватно една и опита съдържанието. Усмихна се. Месо. Таанец от неговото съсловие го вкусваше едни-два пъти в годината. И в следващия пакет имаше месо. То също попадна в стомаха му. В третата дажба имаше боб. Хеебнер го помириша и остави пакета настрана. Напълни бойната си раница с още месни дажби.

Ами сега?

Вероятно ободрени от вкуса на телешко, се намесиха още части от мозъка му. „Казаха ни, че това укрепление е претърпкано с войници. Тогава защо на този пост няма никой? Да не е бил улучен?“

В кулата нямаше никакви поражения.

Хеебнер установи, че има избор между две възможности – да остане на място или да избяга. Но ако стоеше в кулата, накрая чудовищните ракети щяха да го убият.

Ако пък побегнеше обратно към таанските позиции, щяха да му задават въпроси. Защо само той е оцелял от отделението си? Да не се е крил? Да не се е измъкнал от атаката? За проявен страх на полесражението се полагаше неопишуемо варварско наказание.

Я почакай... ако се върнеш с ценни сведения, едва ли щяха да го накажат. Но какви?

Ама разбира се. Съратниците му биха могли да се промъкнат през тази пролука, за да превземат укреплението! Върнеш ли се обаче, за да съобщи единствено как да влязат вътре, офицерите му нямаше ли да го пратят като водач на шурмовата група?

Хеебнер се намръщи. Твърде голям шанс да срещне смъртта. После се ободри. Върнеш ли се с много интересна информация, щяха да го пратят в по-висшите щабове, докато другите нещастници атакуват.

Какво би могъл да съобщи?

Люкът към недрата на укреплението беше наблизко. Хеебнер го отвори и се спусна.

Стълбичката свършваше в голяма стая с нарове. Той се загледа печално в един. Колкото и да смърдеше, си оставаше по-удобна постеля от всичко, на което бе спал след кацането на Кавит.

Просторна стая с нарове... и то безлюдна? Започна да се пита колко имперски войници има всъщност в укреплението. После събра смелост да провери.

Излезе от дежурната стая в централен коридор. Секунди по-късно следващата ракета раздруса земята. Май се бе отплеснала надалеч. Той

чу тропот на крака и надникна. Имперски войници изскочиха от друга дежурна стая и се закатериха към една от главните кули. Хеебнер ги преброи. Само десетима? Ама колко бяха *общо* войниците тук?

Възможно ли беше само шепа хора да отблъскват таанците? Така изглеждаше.

Хеебнер реши, че това е достатъчно. Ето ги ценните сведения. Стигаха, за да не го пратят отново да атакува. Надяваше се тези разузнавателни данни да са толкова важни, че да ги докладва на ротния си командир вместо на взводния. Ако ротният му командир още беше жив. Великолепен начин да се измъкне от предната линия.

Старши редник Хеебнер се изсули от укреплението, извървя кошмарния път до своите позиции и докладва.

И накрая се озова пред лейди Атаго, обзет от още по-голям ужас, отколкото в укреплението. Не му наредиха да участва в последния шумр на форт Ш'аарл'т. Повишиха го в началник на противопожарна група, наградах го с медал и го изпратиха в тила.

Хеебнер оцеля. Друго не му трябваше. За него беше все едно, че не го споменаха в сим-репортажите, разтръбили разгрома на имперското укрепление.

Почестите се паднаха на таанския шумровак капитан Сантол – несравнимо по-героичен образ. Заслужени почести... ако тази дума подходеше в случая.

68.

Стен се опитваше да отгатне какво ще започне, щом бъде прекратен обстрелът от мониторите. Чудеше се дали най-после ще им свършат ракетите и доста унило си пожелаваше да им гръмнат горивните камери.

Ще се занимаваме със следващите тревоги, когато ги има, рече си той и нареди на хората си да вечерят... или може би да закусват? Или да обядват? Прати една трета от тях долу в столовата. Щом всички хапнеха, бе намислил да преминат към дежурни смени в половин състав, та поне част от флотската команда да поспи.

Не потръгна, както си го представяше.

Контрерас се качи от командния етаж в дежурната стая и се оригна. Пълният стомах я подтикна да се замисли и за други разкошотийки. Сън... баня... чиста униформа... по дяволите, реши тя, защо пък да не си пожелае всичко наведнъж? Например уволнение и харчене на

натрупаните заплати на някой туристически свят, където най-използваната машина да е велосипед, а накрая влюбване в хубав офицер. Защо пък офицер? Тя се опомни. Май бе прекарала твърде много време на служба. Майната им на военните. Нека да е богат цивилен.

Усмивка плъзваше по устните ѝ, когато таански куршум отнесе по-голямата част от гърдния ѝ кош.

Щурмовите групи успяха да доближат укреплението незабелязано. Компютърът още смяташе заклешената противопехотна кула за прибрана и сензорите за ранно предупреждение не показваха движение в този сектор. Всъщност лъчите се връщаха отразени от кулата и приемникът автоматично ги пренебрегваше като част от смущенията.

Анализът, направен от лейди Атаго по доклада на редник Хеебнер, се оказа напълно точен – според нея имаше вероятност 85 процента, че местността зад кулата е „мъртва зона“ за сензорите.

Капитан Сантол също определи съвсем точно маршрута – щурмовците се промъкнаха към укреплението само през този сектор в колона по двама. Заради смените за хранене и изтощението на бойците във форта, никой не видя таанците на екраните за визуално наблюдение, които още работеха.

Щом проникна в кулата, капитан Сантол прати напред двама сержанти, на които имаше доверие. Те носеха оръжия за борба с масови безредици. Зад тях бяха мъжете с гранатохвъргачките и една тежка картечница на триножник, после капитанът и неговият старшина.

Контрерас не умря първа – вече бяха издебнали двама космонавти в гръб и ги бяха удушили с режеща тел. Но тя бе първата от застреляните.

Изстрелът отекна по коридорите на укреплението. Стен подскочи, телешкото и бобът от чинията му се изсипаха на пода. Неволен изстрел... как пък не, възрази си той, щом видя притичващи напред таански бойци на един от екраните за вътрешно наблюдение.

Тресна с длан бутона за тревога и включи общия комуникатор.

– До целия личен състав – започна съвсем спокойно. – В укреплението са проникнали таански войници. Всички да пазят входовете към постовете си. Алекс?

– Да, сър?

– Можеш ли да познаеш как тези гадняри ни се натресоха вътре?

Кратка пауза.

– Нищичко няма на екраните, сър. Ама се хващам на бас, че са влезли през кула.

Тоест имаше две възможности – бездейната противопехотна кула и

кула Б. Но според компютъра и двете бяха обезопасени.

– Кула В, самостоятелни действия – заповяда Стен. – Целете се в таанската пехота, доближаваща укреплението. Стреляйте по ваша преценка.

Превключи на друг канал.

– Кули А и Г. Петима да слязат като охрана в дежурните ви стаи. Който и да влезе при вас, не е от нашите. Килгър, ако имаш свободни хора, прати ги в командния център.

– Тръгваме. Чакай ни.

Щеше да е по-добре, ако Алекс бе останал в противопехотната си кула. Но и един човек стигаше за стрелба с четирицевната картечница. Той го избра и с останалите шестима тръгна да задоволява жаждата си за кръв.

Шестнадесет флотски войскари от кула А излязоха да пресрещнат таанците. Двата отряда се сблъскаха в един коридор. Схватката беше много кратка... и много гибелна. АМ2-куршумите от уилигъните не улучиха почти никого, но при ударите в стените се взривяваха и направиха на решето таанците с бетонни шрапнели.

Капитан Сантол загуби две отделения, преди да започне стрелба с тежкото си оръжие. Шестнадесетте противници бяха повалени сред пръски кръв и скимтене на рикошети.

Сантол даде знак на едно отделение да мина през труповите и да се качи по стълбичката. Останалите от екипа на кула А бяха избити.

Втора група таанци връхлетя хората от кула Г. Флотските бойци се сражаваха храбро, но не бяха равностойни на опитните таански войници.

Докато гледаше това на екраните, Стен псуваше.

Таанците се вклиниха между командния му център и кула В, която още водеше бой. Стен разполагаше с Фос и трима компютърни оператори, за да ги нападне. Това щеше да е не доблест, а тъпотия. Но... пак не му оставаше избор.

Таанската шурмова рота завземаше коридор след коридор. Стен принуда призна, че си ги бива. Тактическият им похват беше да обсипят новия коридор с куршуми иззад ъгъла, после един хукваше към края му да пази, оставяха двама на ъгъла като охрана й продължаваха напред. А още една рота вече се промъкваше през повредената кула.

И тогава последва контраударът.

Не от жалките седмина на Килгър – те още бяхтеха по дългия тунел към средата на укреплението. Започна отдолу, от складовите

помещения.

Участваха петима човеци, сред тях и двамата братя Тиге. Предвождаше ги спиндарът Съгън. Бутаха малка гравиколичка. На нея бяха сложени петнайсетина високи метални цилиндри. Аварийни кислородни бутилки.

Атакуваха от незабележим люк наред един коридор. В единия край на коридора бяха капитан Сантол и командната му група.

Съгън ревеше като полудяла сирена.

– Застреляйте ги! Повалете ги! – изкрещя Сантол и в коридора засвириха куршуми.

Залпът разкъса шестимата флотски смелчаци. Гравиколичката продължи по инерция още десетина метра и спря.

Сантол се втурна към телата, последван от резервна група. От този люк всеки миг щяха да изскочат още имперски войници.

Заобиколи предпазливо гравиколичката... и Съгън се надигна пред него. От тялото му бяха изтръгнати люспи, слуз се точеше от раните и от устата му. Спиндарът надвисна в целия си ръст над таанския офицер.

Пистолетът на Сантол се завъртя нагоре, но твърде късно. Спиндарът замахна с лапа и ноктите му откъснаха почти цялото лице на таанеца. Капитанът изпищя и се строполи.

Войниците му стреляха. Съгън политна назад, блъсна се в стената и пак се олюля напред. Измъкна отнякъде миниуилигън, вдигна го и стреля – не по таанците, а зад тях, по гравиколичката. Един куршум проби кислородна бутилка. Засъска газ, после друг рикоширал куршум изтръгна искра.

Коридорът сякаш избухна целият и таанците попаднаха в миниатурна огнена буря от взривилия се кислород. Половината рота на Сантол загина заедно с командира си. Оцелелите зашеметено се отдръпнаха към входа.

Килгър ги дебнеше на една пресечка. Таанците отново не очакваха засада. Оттеглиха се още по-назад.

Стен не би имал по-добър шанс.

Намери най-близкия свързочен модул.

– До всички постове. До всички постове. Тук Стен. Отстъпвайте към изхода. Повтарям – отстъпвайте към изхода.

Той и четиримата с него срещнаха групата на Алекс, при тях дойде и последният от противопехотната кула. Щяха да прикриват отстъплението.

Не се наложи. Командирът на втората таанска шурмова рота

заповяда на повечето си войници да излязат от укреплението, за да се подготвят за контраатака.

Докато се наканят, целият екип на Тапия стигна до изхода от укреплението.

Спуснаха се в подземния проход към отдавна разрушената барака с инструменти и заджапаха в дълбоката тиня. Бараката я нямаше, но люкът още се отваряше.

Стен броеше оцелелите си хора, които уморено се катереха покрай него. Спасиха се тридесет и двама.

Строй ги и тръгнаха през заравнената пустош към имперските отбранителни линии. Щом се отдалечиха на половин километър, Стен взе малък предавател от колана си, махна двете предпазни капачета и натисна един превключвател.

Три минути по-късно заложените заряди щяха да се взривят и форт Ш'аарл'т... или форт Тиге, или форт Сътън, или който си избереш... щеше да се превърне в огромен кратер.

А таанците да си го наричат както искат.

69.

Два часа преди зазоряване бронираният гравислед на Танз Суламора получи разрешение да кацне сред развалините на замъка Аръндел.

Над повърхността се виждаха само две човешки творения. Едното представляваше преносим укрепен купол, каквито се използваша често на радиоактивни руднични планети, но твърде нелеп в сърцето на Империята. А до него стърчеше особено висок пилон за знаме. На него се развяваха два флага – блестящият герб на Империята и отдолу личният символ на Императора със знаците АМ2 върху атомната структура на този антиелемент.

В началото и края на всички имперски предавания показваша развалините и флага. Символиката беше натрапчива... но въздействаше. Императорът също като цялата Империя може и да бе претърпял тежък удар, но още стоеше здраво на краката си и се сражаваше.

Гвардейци с радиационни скафандри поведоха Суламора, покрит със същото защитно облекло, от кораба през душовете за обеззаразяване и по една от спускателните шахти към командния център под руините.

На дъното Суламора се измъкна от скафандъра, мина още веднъж през обеззаразяване и го въведоха в центъра. Двама гурки съпровождаха

влиятелния търговец по дълги облицовани коридори, които дори в този час бяха препълнени с подтичващи офицери и техници. Суламора зърваше за миг дразнещи любопитството му гледки през отварящи се за миг портали – програмни табла, огромни компютърни екрани и зали за оперативно планиране.

Не подозираше, че го прекарваха през „циркото шоу“, както го наричаше Императорът. Вършеше се истинска работа и съществата от персонала бяха много заети... но всичко видно опираше до не най-важните стандартни занимания като набор на войници, оценка на обучение-то, финансиране и други неща от сорта.

Собствените покои на Императора също бяха обзаведени грижливо за създаване на желаното впечатление у посетителите. Имаше множество приемни, където делегацията или отделен гост да бъдат държани в усамотение, докато Императорът не се подготви да ги посрещне. Стените сивееха, обстановката беше почти спартанска. Стенни екрани показваха загадъчни, лишени от пояснителни текстове карти и схеми, след време ги сменяха също толкова неясни таблици и графики. Заради чудатото чувство за хумор на Императора някои от тях бяха бойни планове на войни, водени преди хилядолетия. Досега никой не бе разгадал шегичката.

В собствените му помещения имаше голяма спалня, кухня като камбуз на боен кораб, заседателна зала, гигантско помещение, съчетаващо компютърен и оперативен център, и лична библиотека. Тук обзавеждането също беше простичко, не за да съвпада с внушенията на командния център, а защото Императорът се отнасяше с искрено равнодушие към показността и пищните церемонии.

Стенните екрани обикновено показваха изглед през прозорците на някой от домовете за почивка на императора. Но сега във всичките му стаи три картини образуваха налагащ се мотив – руините на Аръндел горе, поглед от космоса към таанския столичен свят Хийт и снимка на двадесет и седемте властници от Таанския съвет. Той обясняваше, че тези три изображения му помагат да съсредоточи вниманието си.

Суламора остана само няколко минути в приемната, преди да го заведат в библиотеката.

Императорът изглеждаше толкова уморен, колкото се чувстваше. Посочи една маса, на която имаше храни и напитки. Суламора отказа. Императорът подхвана без увъртания:

– Танз, току-що реквизирах десет от твоите бързи пътнически кораби.

Зениците на Суламора се разшириха, но едрият предприемач успя да се предпази от друга реакция. В края на краищата Императорът се бе обърнал към него на малко име.

– Сър, с каквото и да разполагам, то е ваше. Само поискайте.

– Тъй си е, по дяволите – съгласи се Императорът и зададе наглед несвързан с казаното въпрос: – Откога въоръжаваш търговските си кораби?

– Не разбирам, ваше величество. Почти всички мои кораби имат оръжия.

– Стига де, Суламора. Изкарах тежка нощ и ми се ще да полегна малко, преди да съмне. Имаш кораби, които хвъркат насам-натам с повече огнева мощ от моите фрегати.

– Вярно е – потвърди Суламора, – че си позволих да увеличи въоръжението на някои от съдовете, които притежавам. Както сам се досещате, на онези, чиито маршрути минават близо до таанските галактики.

– Практичен подход – отбеляза Императорът и търговецът си отдъхна. – Затова ти взех десет от тях. След малко ще ти обясня защо. Другата причина да поискам тази среща е, че реквизирам *и теб*.

Суламора реагира не особено умно:

– Ъ?

– От двадесет минути си мой министър на корабостроенето. Това те прави член на моя таен кабинет.

Предприемачът се стресна. Дори не знаеше досега, че Императорът *има* таен кабинет.

– Искам да строиш кораби за мен. Не ми пука кой и как ще изпълнява поръчките. Твоите заповеди ще имат най-висше предимство. Дава ти се неоспоримо право да използваш всички суровини и работници, от които се нуждаеш. Искам още бойни кораби. И то за вчера. Не ми остава време за наддаване, спорове и интриги, както беше доскоро. Налей си питие. Аз ще пийна чай.

Суламора го послуша.

– Понасяме загуби – продължи Императорът, взрян в гърба му. – Таанците разгромяват флотовете ми по-бързо, отколкото успявам да ги попълвам. Ти ще промениш това.

– Благодаря за честта, ваше величество. С каква администрация ще разполагам?

– Не ми пука. Ако искаш, доведи си всичките сметкаджии и хитреци от твоите фирми.

– А какъв бюджет ми отпускате?

– Каж ми, когато ти свършат кредитите, и ще ти намеря още.

– Ами финансовият надзор?

– Ще минем без него. Сипам ли те обаче да се оливаш в кражбите или да купуваш боклуци, ще те убия. Със собствените си ръце.

Императорът изобщо не се усмихваше. Суламора лекичко смени темата.

– Сър, може ли да ви попитам нещо?

– Давай.

– Казахте, че ще ми обясните за какво са ви десет от моите пътнически кораби.

– Да, ще го направя. Това е само за твоите уши, Танз. – Императорът помълча. – Направих цял куп грешки в началото на войната. И една от тях е заблудата, че моите хора в Пограничните светове са по-способни, отколкото са всъщност.

– Но, сър... вие изпратихте там Първа гвардейска.

– Така е. Те са най-добрите, които имам.

– И те побеждават.

– Как пък не! Ритат ги по задниците. Гвардейците... или каквото е останало от тях, са се вкопчили в нищожна територияка на един-единствен свят. И след около седмица ще бъдат прегазени и избити.

Суламора преглътна тежко. Сим-мрежите внушаваха съвсем друга представа.

– Пратих гвардията там да задържи системата Калтор, защото рано или късно ще настъпи промяна, а аз ще се нуждая от опорна точка, за да нахлуя в системите на таанците. Оплесках се. Надявах се на по-голяма подкрепа от моите съюзници. И освен това не знаех, че таанците бълват бойни флотове, сякаш са евтини играчки от плас. Грешки. Сега съм длъжен да спася каквото мога. В столицата на системата Калтор – Кавит, има цяла тълпа граждани на Империята. Искам твоите кораби, за да ги изведа оттам... заедно с други хора, които са ми необходими.

Императорът разгада изражението на Суламора и се усмихна мрачно.

– Танз, когато си вътре в нещата, те имат съвсем друг вид. През следващите дни ще видиш още повече разруха и опустошение.

Търговецът се овладя и зададе най-важния си въпрос:

– Ще победим ли в тази война?

Императорът въздъхна. Взе да му писва от тези думи.

– Да. В края на краищата.

„В края на краищата“ – повтори наум Суламора. Прие, че

Императорът не прелива от увереност.

– А когато победим...

– Тогава ще се постарая да съм адски сигурен, че таанците са под коренно различна система на управление. Не искам никога повече да ме тормозят.

Суламора се усмихна.

– Ще забиете ножа до дръжката!

– Не за това ти говоря. Искам да се промени напълно властта в таанските светове. Аз не съм във вражда с техния народ. Ще се опитам да победя в тази война, без да пръскам на прах планети, без да заличавам градове с бомби или подобни изпълнения. Народите не започват войните, правят го правителствата.

Суламора се взря в Императора. Смяташе се за познавач на историята. И както колекционираше героични творби на изкуството, се възхищаваше и на героичното в миналото. Смътно си припомни изказването на един героичен адмирал от Земята: „Умереност по време на война – това е нелепо“.

От все сърце се съгласяваше с тези думи. Разбира се, не беше достатъчно вещ в историята, за да знае, че този адмирал никога не е командвал флота си в нещо повече от дребни стълкновения, а докато започнала следващата война, и той, и свръхкорабите, които поръчал да му построят, остарели и станали излишни.

– Разбирам, ваше величество – каза той студено.

Императорът като че ли не разбра внезапната му не приветливост.

– Когато войната свърши, ще си получиш подобаващите награди. Струва ми се, че ще е подходящо да те назнача за някакъв регент на всички райони, обитавани от таанците.

Изведнъж на Суламора му се стори, че двамата с Императора говорят на езици, които нямат нищо общо помежду си.

Стана, почти без да е вкусил пиетието си, и направи нисък официален поклон.

– Благодаря, ваше величество. До една седмица ще съм готов да изпълнявам новата си длъжност.

После се обърна и излезе.

Императорът се вторачи в гърба му. После се изправи, заобиколи бюрото, взе чашата му и посърбна замислено. „Дали пък със сеньор Суламора не излъчваме на различни честоти. Е, и?“

Остави чашата, върна се зад бюрото и набра на комуникатора общението на последните бедствени новини. Безпокоеше се за своята

империя. Ако успееше да я задържи (а въпреки безцеремонната показна самоувереност започваше да се съмнява), можеше да се тревожи по-късно за отделни хора.

„Не мога, по дяволите!“ – осъзна ненадейно.

Остави комуникатора на изчакване и включи един съвсем специален компютър. Имаше един отделен човек, с когото трябваше да поговори. Макар че разговорът щеше да е едностранен.

70.

Генерал Йън Махони зяпаше отражението си в нацепените парчета на огледалото и умуваше.

Каквото и да си бяха мислили двама от любимите на Императора (и отдавна мъртви) бездарни писачи – Махони не беше сигурен как се казваха, но май бяха Силбърт и Гъливън, – имаше два модела за съвременен генерал-майор. Единият – в безукорна парадна униформа, позиращ в три четвърти със сабя, подходяща само за сечене на трева, пред строените си войски, окичени с медали. Другият – в бойни дрехи с димящ уилигън (каквото имаше само в сим-филмите), с провесени по него гранати, подканящ хората си да се втурнат в някакъв пробив срещу напирашите орди на Лошите типове.

Генерал-майор Йън Махони не принадлежеше към никой от двата вида.

Наистина носеше бойни дрехи и наистина бе метнал на рамо уилигън. Но гащеризонът му беше разпран на задника, а благодарение на охраната си не бе стрелял нито веднъж с оръжието... засега. Пък и бойните му дрехи бяха нацапани с кал, розови и кремави петна.

Таанците най-накрая засякоха откъде се дават заповедите, откриха командния център на Махони и пратиха въздушни сили за унищожаването му.

Тактическите им кораби или смазаха малкото зенитни установки около щаба, или се примириха с попаденията на малкото останали им ракети. И щабът на генерала остана беззащитен под тях.

Някой извлече Махони от верижната машина секунди преди да я улучи таанска ракета. Той се просна по лице... в уличната мръсотия. От това беше калта по гащеризона.

Налиташе и втората вълна на таанската атака, той се хвърли да търси укритие – каквото и да е. Намери го, като скочи с главата напред в

полуразрушен женски салон за красота. И по-точно в останките от нишата за гримиране. Оттам пък бяха розовото и кремавото.

Под салона имаше огромно подземие и Махони прецени, че ще е удобно за нова щабквартира. Прокараха резервни комуникации надолу и той се зае отново да води своята война, като се зъбеше начумерено на отражението си в парчетата от паднало надблизо огледало.

Един техник нахълта с тропот в стаята.

– Две съобщения, сър. От ИмпГлав. Вашият шифровчик каза, че ще имате нужда и от това.

ИмпГлав – Имперският главен щаб. На Първичен свят. А кутията, която техникът му подаваше, беше сред най-мразените от Махони уреди за сигурност.

Погледна съобщенията. Едното беше на обикновен фиш. Твърде странен обаче беше кальфът, в който го донесе техникът – със сензорна ключалка за отпечатък от пръст и еднократни кодови таблици вътре. Онзи, който кодираше съобщението си, го пишеше по таблиците, а получателят го разшифроваше с втори екземпляр от същите таблици. След това и двата екземпляра се унищожаваша. Твърде стара, но неуязвима и до днес система.

А Махони мразеше кодирането почти колкото и тържествените паради.

Второто съобщение беше прехвърлено в съвсем друго устройство. Комуникационният отдел на генерала имаше само десетина от тях – върхът на сигурността. Записващи фишове в малка кутия от плас. Каквото и да съдържаше фишът, щеше да го види само Махони. На кутията имаше една вдлъбнатина, настроена на пръстовия отпечатък на палеца му. И щом генералът притиснеше палец към вдлъбнатината, фишът щеше да предаде неизвестното си послание. Ако махнеше пръста си оттам или минеха тридесет секунди след края на записа, фишът се самоунищожаваше.

Махони знаеше, че тези съобщения са важни... и че едва ли вещаят друго освен катастрофа. Първото, кодирано с еднократната таблица, най-вероятно съдържаше заповеди. Остави го настрана засега и долепи палец до кутийката от плас.

Внезапно в мазето върху купчина обгорели рокли застана Вечният император. Разбира се, това беше само холографският му образ.

„Йън – започна записът, – пострадахме ужасно. Знаем, че си пуснал това съобщение, преди да разшифроваш заповедите, затова ще ти ги кажа набързо.

Не мога да те подкрепя.

Нямам корабите, нямам и войските, които да ти изпратя с тях.

Досещам се, че сигурно вече си предвидил такава възможност. По дяволите, вече смяташ, че това е най-вероятно... защото от доста време в небесата над вас не се е мяркал никой от нашите.

Ето ти и заповедите в най-сбит вариант. Искам Първа гвардейска да задържи Кавит до последния куршум. Едва когато бъдат изчерпани всички налични средства за съпротива, имате моето разрешение да се предадете. Всички гвардейци, които успеят да се изплъзнат, да избягат и да продължат борбата с диверсии, имат моето разрешение да упорстват в битките. Едва ли има начин да попреча на гадните таанци да се отнасят с тях като с партизани, но ще направя всичко по силите си. Може би си очаквал и това.

Изпращам десет бързоходни пътнически кораба, за да приберат каквито цивилни са останали на Кавит. Изведи ги от планетата. Искам и ти да тръгнеш с тях.

Стигнах до най-тежкото за теб, Йън. Принуден съм да пожертвам твоята дивизия. Но няма да пожертвам онова, което са твоите гвардейци.

Вероятно имаш шест И-деноноция до пристигането на корабите от момента, в който получиш този запис. Искам да направиш подбор на кадровия състав. Най-добрите ти сержанти, офицери и специалисти трябва да се качат в корабите. Първа гвардейска дивизия ще загине на Кавит. Но ще има нова Първа гвардейска. Ние ще сформираме пак дивизията на Първичен свят и пак ще я пратим да се сражава.

Казах «ние» и точно това имам предвид. Ти ще си командирът на новата Първа гвардейска. Значи те искам в един от корабите.

Това е заповед, генерал Махони. Не очаквам да харесаш нито нея, нито мен. Но така трябва да бъде. От теб се иска да изпълняваш заповедите“.

Холограмата се усука и изчезна. Махони зяпаше празното пространство, което бе заемала допреди миг.

После отвори кутията с кодовете и извади еднократната таблица – всъщност малък компютър, чиито програми се изтриваха при изпълнение.

„Съжалявам, твое Вечно императорство – рече наум генералът. – Ще изпълня заповедите. Всички без последната. Щом оставяш моите гвардейци да измрат, адски сигурно е, че и аз ще бъда с тях“.

71.

Стен и остатъците от отряда му се върнаха в съмнителната безопасност на имперския периметър без никакви произшествия.

Пред Стен се откриваше бъдеще без избор. Той знаеше, че разнородната му шайка ще получи нови припаси и оръжия и ще бъде напъхана обратно в месомелачката на неспирните таански атаки. Навъсено се питаше кой от тях ще умре последен. Това им предлагаше бъдещето – да бъдат убити, ранени или пленени.

Както цялата Империя, той също не бе свикнал с пораженията. Но друго не му оставаше.

Не се изненада много, когато отговарящият за попълването на частите офицер му съобщи неочаквани заповеди. Отрядът му трябваше да предаде всички оръжия с изключение на личните и да остане в готовност за специална задача.

На самия Стен наредиха да се яви при Махони в тактическия оперативен център. Преди това той успя да изкръпка няколко литра вода, за да се обръсне, а и да се поизмие колкото платена мацка между двама клиенти, намери си и прилично чисти бойни дрехи горе-долу по мярка.

Оперативният център още беше в подземие на салона за красота. Махони довърши инструктажа за шепата офицери, които имаха същия опърпан вид като началника си, и му махна да влезе в малкия кабинет, използван преди за комуникационната система на салона.

Там ги чакаше адмирал ван Дорман.

Махони сопнато осведоми Стен за текущото положение. Десетте пътнически кораба бяха потеглили към тях, за да приберат цивилните граждани на Империята и „подбрани кадри“ от Първа гвардейска. Съпровождаха ги четири разрушителя (толкова успели да им отделят) и досега таанските патрули не ги бяха открили. Очакваше се да пристигнат след четири дни.

Изведнъж 23-ти флот отново имаше нужда от своите техници. Разполагаха само с четири кораба, годни за полет: два разрушителя – единият от които корабът на Халдор „Хуша“, един престарял патрулен катер и „Блатен паток“.

Те трябваше да бъдат приведени незабавно в колкото се може по-добра бойна готовност. Оцелелите техничари на Стен, свикнали да се оправят находчиво, щяха да бъдат назначени в кръстосвача.

„Просто така назначени ли?“ – зачуди се Стен. Не знаеше ще

получи ли някакво обяснение.

Махони тъкмо се нагани да му го предложи, но ван Дорман отвори уста.

– Генерале, този мъж все още е под мое разпореждане. Бих предпочел...

Махони се взря в измършавелия флотски офицер, кимна и излезе.

Ван Дорман се облягаше на едно бюро, погледът му беше празен. Заговори почти монотонно.

– Капитане, май всички се сблъскваме по някое време с един проблем – с остаряването си все по-малко харесваме промените.

Стен си мислеше, че вече няма какво да го изненада, но се заблуждаваше.

– Аз много се гордеех с моя флот. Разбирах, че не ни дават най-съвременното оборудване, а и бяхме твърде далеч от Империята, за да ни изпращат винаги най-добрите служители. Знаех обаче, че сме силна бойна единица.

– Да – замислено продължи ван Дорман. – Очевидно е, че съм си въобразявал какво ли не. Затова когато се появи наперен младеж и ми натякна, че имам само държащи на показния блясък марионетки, а командната ми структура е закостеняла, бюрократична, остаряла и сляпа, аз не се настроих доброжелателно към този офицер.

– Сър, никога не съм казвал, че...

– Присъствието ви беше достатъчно – прекъсна го ван Дорман с намек за гняв в гласа. – Капитане, възприел съм правилото никога да не се извинявам. И не смятам да го наруша. И все пак... Причината да искам вие и отрядът ви да бъдете назначени на „Блатен паток“ е моята увереност, че таанците ще ни ударят безмилостно, когато се опитаме да отстъпим заедно с идващите пътнически кораби. Очаквам да дадем многобройни жертви. С голяма вероятност включвам и себе си сред тях.

„И сигурно ще познаеш“ – вметна мислено Стен.

– Назначих ви за оръжейник на „Блатен паток“. В нормалната командна верига щяхте да бъдете четвърти по старшинство след помощник-капитана, навигатора и старшия инженер. Сега не е време да се придържаме към нормалното – продължи ван Дорман. – Уведомих съответните офицери, че ако вече не съм в състояние да изпълнявам задълженията си, вие поемате командването на „Блатен паток“.

– Браво на вас, капитане – ван Дорман дори се усмихна. – Питам ще успее ли да изтрия това каменно изражение от лицето ви.

– Причината е – продължи той гробовно, – че не се доверявам на

тези офицери, които пак аз издигнах на сегашните им длъжности. Мисля, че съм ги подбирал по уменията да се приспособяват и да се подмазват, а не заради качествата им на командири. И не съм убеден, че някой от тях би се държал подобаващо в критичен момент. Разбирате ли ме?

– Тъй вярно, сър.

– Освен това уведомих капитан трети ранг Халдор, че макар да е произведен в чин по-рано от вас, вие поемате командването на целия ми флот, ако аз загина. Моят флот... – с кротко удивление повтори адмиралът. – Два обикновени разрушителя, един музеен експонат и безполезно туловище...

– Та такива заповеди ще изпълнявате, капитане – довърши ван Дорман. – Предполагам, че ако оцелея при оттеглянето, ще бъда изправен пред военен съд от висши офицери. Така да бъде. Може и да съм го заслужил. Но аз няма да завърша кариерата си с пълно поражение. Погрижете се „Блатен паток“ да се сражава като боен кораб, а не като любимата играчка на един уморен старец.

Гласът на ван Дорман пресекна и той се извърна. Стен застана мирно; разговорът явно бе стигнал до своя край.

– А, капитане... Още нещо. Лично е. Моята дъщеря ви изпраща поздрави.

– Благодаря, сър. *Как* е Бриджит?

– Все още жива и здрава. И още работи при новата си... приятелка. – Следващите думи едва се чуваха. – И това едва ли ще го проумее някога.

Стен нямаше какво да каже. Отдаде чест на гърба на стареца и се измъкна навън.

72.

Четири кораба, останали от 23-ти флот, се свираха под земята заедно с войниците и цивилните. Разрушителите бяха скрити на около два километра един от друг в разширен тунел на подземни влакове. Патрулният катер беше замаскиран в порутен хангар. Но най-трудно беше да укрият някак едрогабаритния „Блатен паток“.

Стен си задаваше въпроса дали инженерът, измислил решението, е жив. Щеше му се да го почерпи една бира... защо не и няколко, стига да се намери бира в град Кавит.

Два огромни кратера, останали от таанската бомбардировка в Деня

на Империята, бяха разширени, издълбани надолу, застлани с бетон и съединени. Под прикритието на нощта и електронна маскировка и под охраната на гвардейски батальон бяха преместили „Блатен паток“ в кратерите. След това бяха сложили върху ямата леки носещи греди и бяха напръскали покривен слой. После бяха излели плас в точно повторение на първоначалните кратери. Нито наблюдателните спътници, нито разузнавателните кораби на таанците бяха забелязали някаква промяна.

Стен се досещаше, че появи ли се в кораба, ще може да прави каквото пожелае. Позна. По-старшите от него, до един галеници на ван Дорман, заподозряха в Стен новия любимец и като истински угодници смятаха всяка изречена на глас негова мисъл за безпрекословна заповед до всички.

Той внимателно пръсна оцелелите хора от отряда си във всеки отсек на „Блатен паток“. Ако затънеха в дракх (Стен беше единодушен с ван Дорман, че точно това ги чака), поне щеше да има по едно-две надеждни същества навсякъде.

Премести центъра за бойна информация – втори команден възел, както и негов боен пост – от задната „пагода“ на кораба. Зарови го дълбоко в корпуса и си достави немало удоволствие да заеме доскорошна-та офицерска трапезария на „Блатен паток“.

После подсказа (и това се превърна в заповед) на помощника на ван Дорман, че не е зле корабът да бъде подготвен за битка, като махнат излишното. Въпреки премеждията в „Блатен паток“ се бяха съхранили дървената облицовка, тапицерията от кожи на разни преживни добичета, както и изтънчените, затова пък лесно запалими покривки, мебели и съдове в офицерските помещения.

Естествено най-силно звучаха оплакванията не на офицерите, а на техните униформени лакеи. Стен с неопишуема радост преназначи сервитьорите, барманите и ординарците сред оскъдните разчети на оръжията.

Забавляваше се до насита... докато не си спомнешеш, че рано или късно това туловище ще влезе в бой. Прецени, че „Блатен паток“ би издържал около четири секунди срещу таански кръстосвач. И двойно по-малко, ако лошият късмет ги срещнеш с „Форез“ или „Кисо“.

Но нали все на нещо трябваше да се радва?

По искане на генерал Махони Стен отдели Килгър, за да го направи координатор на прехвърлянето на цивилните.

Когато (и ако) се появяха пътническите кораби, щяха да имат съвсем оскъдно време, за да натоварят хората. Махони и ван Дорман бяха еднородни, че в това няма място за честолюбие или съобразяване с традицията.

Затова заповядаха на Килгър да облече цивилни дрехи и официално го провъзгласиха за заместник-кмет на Кавит. Заемащият длъжността преди него или бе убит, или бе изчезнал заедно с кмета.

Килгър се чудеше на щедрата подкрепа – поставиха под негово разпореждане определени офицери и сержанти от Първа гвардейска. Нито той, нито някой сред гвардейците (освен началник-щоба на Махони и началниците на разузнаването) знаеха, че генералът методично изважда от дивизията най-добрите си подчинени, за да ги изпрати в безопасност, където да станат основа на новата бойна част.

И никой не подозираше, че генерал Махони се кани да наруши заповед на Императора и да остане в Кавит, за да умре с остатъците от дивизията си.

Отначало Килгър си мислеше, че ще е голям кеф да командва много по-старши от него офицери. Кефа си го имаше, но се оказа нищожна част от работата.

Алекс Килгър рядко успяваше да поспи, докато изчовъркваха цивилни от убежищата, разделяха ги на групи за товарене по сто души и им обясняваха правилата за качване в корабите. Всеки от тях можеше да внесе това, което е на гърба му. Нищо друго – дори тоалетни принадлежности.

Килгър стоеше в един сборен пункт. Две уплашени дечица се бяха вкопчили в краката му, а на ръце държеше очарователно бебе. След малко усети, че бебето опикава неговия толкова старателно издирен скъп костюм от твид. А Килгър се опитваше да слуша, да внася ред и да заповядва, ориентирайки се по няколко разговора едновременно.

– ... моята Дирдри никаква я няма и съм много...

– ... господин Килгър, налага се да обсъдим какво от градския архив трябва да бъде взето с...

– ... искам си мама...

– ... вашето поведение е неразбираемо и искам незабавно да науча името на вашия началник...

– ... щом вие сте шефът тука, кажете какво да помогнем аз и приятелчетата ми...

– ... когато сме в безопасност, моите адвокати ще проявят голям интерес към факта, че...

– Къде е мама?

Килгър отчаяно копнееше да е на по-спокойно място, например на фронта срещу напирасщи плътни таански редици.

Получи се импулсният сигнал – спасителната ескадра беше на половин денонощие от Кавит.

Стен беше в двигателния отсек на „Блатен паток“ и се опитваше да проумее защо вторичният двигателен модул на кораба не достига пълната си мощност.

Приклеknал под една от тръбите, той слушаше еднообразните псувни на втория си инженер – не принадлежеше към любимците на ван Дорман, затова си разбираше от работата – и се опитваше да калибрира разстроено подаване на гориво, когато се сети, че преди пет минути трябваше да е на щабно съвещание.

Измъкна се и хукна към най-близкия изходен люк. Нямахше време да смени с нещо друго омацания гащеризон.

Стъпи на бетона отвън и се заозърта за грависледа, уж прикрепен персонално към него. Водачката бе отишла да си отдъхне и да хапне нещо. Успя да я намери чак след десет минути.

Беше закъснял твърде много, когато возилото се издигна и засъска по една обходна траншея към оперативния център на Махони. Закъсняваше... но оцеля.

Таанската ракета бе изстреляна слепешком.

Разбира се, таанците знаеха, че имперските сили в Кавит са се заровили под земята. Само че имаха твърде оскъдни сведения от разузнаването къде са най-важните средища.

Но понеже разполагаха с прекомерно изобилие от оръжие, обстрелваха периметъра наслуки. Имперската твърдина беше прекалено малка, така че почти всеки взрив причиняваше някакви щети.

Под порутения салон за красота се бяха събрали старшите имперски офицери на планетата. Махони съзнаваше рисковете да струпа на едно място повечето командири... но беше необходимо да проведе последна лична среща.

Таанската ракета бе изстреляна ниско над земята през фронтовата линия. Не я засече нито една противоракетна батарея на гвардейците. Щом навлезе два километра, програмата прати ракетата нагоре, за да

избере цел.

Не откриваше нищо особено. Може би щеше да се забие някъде наслуки, ако приемникът ѝ не бе засякъл откъс от предаване.

Излъчи го един от бригадните офицери на Махони – сигнал „получено – потвърдено“ от апарата на колана му, преди да влезе в тактическия оперативен център.

Това стигна на ракетата да се насочи.

Махони тъкмо започваше.

– След шест часа повечето от вас ще са на път. Трябва да знаете, че...

И тогава ракетата от закален метал проби горните етажи на салона, мина през защитния слой над мазето и се взриви на сантиметри от самото подземие.

Стен пристигна в касапница.

Вместо салона за красота завари димящо опустошение. Един от телохраниелите на Махони се клатушкаше към него – беше целият в кръв и мърмореше завалено. Стен нахълта покрай него в мазето.

Озова се сред трупове и умиращи. Генерал-майор Йън Махони лежеше на хълбок с раздробена челюст и окървавено лице и бавно се задущаваше.

Стен сви пръсти, ножът изскочи от ръката му в дланта, още докато обръщаше генерала по гръб. Острието на ножа поляка направи клиновиден разрез в гърлото на Махони и отвори три сантиметра от дихателната тръба. Стен срязва още един отвор и го съедини с първия, после с пръст махна разкъсаните тъкани от трахеята.

Генералът дишаше отново – с хрипове и кърваво бълбукане.

Стен докопа един кабел, срязва го и издърпа жиците отвътре. Вкара кухата изолация в дихателната тръба на Махони, после покри разрезите със запечатваща превръзка от медицинския комплект на генерала.

Махони щеше да оживее... ако някой се погрижеше и за другите му рани.

Наистина щеше да оживее по ирония на съдбата, макар че бе решил да остане и да умре със своите гвардейци. А сега щяха да го евакуират с пътническите кораби като пострадал.

Щом медиците се втурнаха в подземие, Стен се изправи.

Огледа се.

Флотския адмирал Ксавие Рийн ван Дорман му се хилеше отвисоко.

Стен си каза, че адмиралът всъщност няма на какво толкова да се

смее, защото темето му липсваше и от черепа му се процеждаше сива тъкан, почти еднаква на цвят с косата на покойника. Липсваха и други части от ван Дорман – дясната ръка, лявата китка и преди всичко тялото от гръдния кош надолу. Малкото останки висяха на една скъсана тръба.

„Май командвам кораб – установи Стен. – Сега да видим как угодниците на ван Дорман ще изпълнят заповедите му“.

Нямаше защо да се безпокои за тях – помощник-капитанът, навигаторът и старшият инженер също умряха в развалините.

Капитан трети ранг Стен командваше 23-ти флот. След два часа спасителните кораби дадоха сигнал, че доближават Кавит.

73.

От три дни въздухът над град Кавит напомняше за сивкава гъста супа с фиде. Това беше част от заблудите, които прикриваха евакуацията. Пътническите кораби не само трябваше да се промъкнат през таанските патрули отвъд Пограничните светове (с което се справиха успешно), но и да кацнат и да останат незабелязани толкова дълго, че да натоварят бежанците.

Пълното таанско въздушно надмощие също помогна мъничко. Имперските кораби излитаха толкова рядко, че таанците само от време на време проверяваха какво показват наблюдателните устройства и скенерите.

Кълбящите се пушци над имперския периметър рязко ограничиха видимостта, а „супата с фиде“ заслепи почти всички останали детектори.

Тя се състоеше от отражатели – изобретение, предшестващо дори появата на самия Император. Първите отражатели били тънки ивички алуминий, които трябвало да пречат на радарите. Режели ги с дължина наполовина от дължината на вълната, която трябвало да блокират, и ги пускали от самолетите. На екраните отражателите изглеждали като плътен непроницаем облак.

Днешните отражатели бяха несравнимо по-усъвършенствани, можеха да направят безполезни не само радарните, но и инфрачервените и лазерните сензори. И си оставаха практически невидими – хиляди ивички биха се промушили заедно през иглено ухо.

Изстреляните в горните слоеве на атмосферата контейнери се взривиха и парченцата бавно се зареяха към град Кавит. Макар че бяха

невидими, никак не улесняваха дишането.

Таанците вдигнаха обща тревога, когато изведнъж престанаха да получават данни от сензорите си, но с времето стигнаха до извода, че и тази тактика не е нищо повече от опит за забавяне на неизбежната последна атака срещу града.

Изобщо нямаха нужда от сензори – знаеха къде са имперските войски. Отражателите се превърнаха в досадна дреболия.

И тогава прозвучаха други тревожни сигнали.

Патрулите извън планетата внезапно съобщиха за вражески сили. Колкото и да не беше за вярване, на екраните се показаха два пълни имперски флота, устремени към Кавит – флотове, които според таанското стратегическо разузнаване не можеха да съществуват.

Вдигнатите по обща тревога таански кораби излетяха в космоса.

Разузнаването даваше правдиви сведения – единствената имперска ескадра в този сектор от пространството оставаше в резерв. Таанците бяха „нападнати“ от четирите разрушителя, придружили пътническите кораби до Пограничните светове. Четири разрушителя и почти хиляда малки безпилотни сонди.

Сондите бяха ракети от клас „Измамник“, натъпкани с електроника, която ги представяше като пълноценни бойни кораби в целия спектър освен във видимия му диапазон.

И поне веднъж на Империята ѝ провървя.

Атаго престои корабите си за сражение и полетя срещу нападателите.

А пътническите кораби се спуснаха с рев към град Кавит.

Разбира се, таанската пехота ги видя и съобщи незабавно, но докато докладът стигне до Атаго, тя беше на шест часа полет от планетата. И си имаше много по-сериозни проблеми от някакви си транспортни съдове, които според нея докарваха подкрепления за имперските наземни части.

Едва след час щеше да открие какво представляват тези шурмуващи я флотове на Империята.

Седем часа за евакуацията на един свят...

Реквизираните кораби на Суламора с корпуси като тъпоноси торпедо се наместиха на космодрума в базата и разтрошиха с тежестта си парчетиите.

И тогава влезе в действие евакуационният план на Килгър. Накрая той бе разделил цивилните на групи по петдесетима и във всяка се смесваха мъже и жени, които щяха да образуват гръбнака на новата дивизия.

Цивилните си носеха само каквото можеха да натъпчат в малки еднородни. През последните часове бяха прехвърлени в укрытията най-близо до космодрума. Убежищата бяха съвсем набързо стъкмени и мнозина мирни граждани загинаха под непрекъснатия обстрел на таанците.

Стен крачеше напред-назад в командната зала на „Блатен паток“. Всички екрани светеха и показваха човешките потоци, напирани към корабите, и небето, през което може би щяха да стигнат до спасението.

Чувстваше се гол в тази командна зала – намираще се в едната „палата“ извън бронята на кораба. Приличаше повече на декор за симфилм. Заемаше два етажа, обградена от всички страни с огромни екрани. Фос, когото Стен повиши с временните си пълномощия и назначи да командва комуникационния отсек, беше на над двадесет метра от него.

Стен наблюдаваше гъмжилото и се молеше на някой все още непознат му бог по някакъв начин всички да се натоварят, преди таанците да връхлетят. Намери местенце в молитвите си и за желанието Алекс също да влезе в корабите, докато гледаше неумолимото отброяване на хронометъра, който показваше времето до излитането на „Блатен паток“ и останалите от флота.

Щом бездруго се бе захванал с това, той добави още едно искане към небесата – Бриджит да е сред тези цивилни. Видя как натовариха Махони в един пътнически кораб – генералът лежеше в безсъзнание на надуваемата носилка.

Хронометърът изцеждаше последните секунди.

На екраните космодрумът на Кавит беше гол и безлюден, сивееше под стелешите се облаци дим и го осветяваха проблясъци от долитащите таански ракети.

Подофицер Алекс Килгър застана до него.

– Качих ги, момко. Всички са вътре.

Стен докосна бутона на комуникатора, окачен на гърдите му.

– До всички кораби. Тук „Блатен паток“. Излитаме!

Прахолякът се вдигна на кълба по натрошения бетон – пътническите кораби се издигаха.

– По моя команда... главен двигател... три... две... едно... Нула!

Пътническите съдове и четирите кораба, останали от 23-ти флот, изчезнаха.

Под тях започна последната таанска атака.

По-малко от две хиляди войници на Първа гвардейска отбраняваха рехавите фронтни линии. Най-добрите им съратници се евакуираха по заповед. Останалите бяха под командването на началник-щаба. Той

наруши същата заповед, която командирът му щеше да пренебрегне, и не напусна войниците си.

Таанците нападаха вълна след вълна.

И измираха.

Първа гвардейска загина на Кавит.

Сбъдна се обаче пророчеството, което Стен чу преди години от първия си сержант в новобранската рота: „Бих се за Империята на стотина светове, ще се бия на още стотина, преди някой урод да ме опържи... Но ще стана най-скъпата мръвка, която е изкасапил“.

Три таански десантни корпуса кацнаха на Кавит. Единият беше разгромен. Другите два проведоха окончателното превземане на град Кавит.

Победиха.

И вече не съществуваха като боеспособни части.

Бриджит ван Дорман *не беше* сред евакуираните.

Ранените бяха подложени на най-мъчителното пресяване. Изоставиха умиращите и – още по-жестоко – онези, които никога нямаше да се възстановят, за да влязат в бой.

Някой трябваше да е с тях, за да поддържа живота им. Доктор Морисън остана доброволно.

Бриджит също.

Първата таанска зашеметяваща граната разпиля двамата санитарии, които пазеха до входа на подземната болница. После вратата се пръсна навътре и нахлу таанска щурмова група.

Доктор Морисън застана пред тях с разперени ръце.

– Тези хора са ранени – каза тя бавно и спокойно. – Нуждаят се от помощ. Те не са войници.

– Отдръпни се – заповяда капитанът, командващ групата, и вдигна оръжието си.

– Те не могат да се сражават – започна пак Морисън. – Тук няма да срещнете съпротива, нито ще намерите оръжия...

Откосът почти я разкъса на две.

Бриджит изкрещя и се хвърли към капитана.

Той само се изви в кръста и стреля отново.

Трите куршума прерязаха Бриджит.

Офицерът отпусна оръжието си към пода и се обърна към един сержант.

– Имперската курва каза, че тук никой не може да носи оръжие. Значи не са ни необходими.

Сержантът отдаде чест и насочи огнехвъргачката.

74.

Макар че не беше почитателка на церемониите, лейди Атаго изпипа всичко много прилежно. Не можеше да приеме капитулацията от генерал Махони, както бе намислила. Всъщност нямаше значение. Нейното сим-предаване, предназначено за Хийт, нямаше да е по-малко вълнуващо.

Тя стоеше пред „Форез“, приземен насред космодрума на Кавит. От едната страна охраната подкарваше безкрайни редици от предали се имперски войници.

Тя очакваше кадрите да бъдат излъчени директно за Таанския съвет. Но предаването ѝ бе получено от лорд Феерле. Виждаше го съвсем малък в официалните му одежди на монитора пред себе си.

Лейди Атаго прикри изненадата си и докладва.

– Поздравявам ви – отвърна изображението на Феерле. – Това обаче не е достатъчно.

– Моля да ме извините – каза тя, – но още какво може да се иска?

– Вие постигнахте победа, милейди. Но Империята вдигна голям шум около своите бойци на Кавит. Провъзгласява ги за мъченици, символи на бъдещата победа и така нататък.

– Запозната съм с пропагандата им.

– В такъв случай съм учуден, че още не сте предприели съответните мерки – заяви Феерле. – Не бива да има и помен от победа в тяхното поражение. Трябва да бъде показано, че силите им на Кавит са унищожени напълно.

– Те са унищожени, милорд.

– Не са – поправи я той. – Ако дори един техен войник се завърне в Империята, специалистите им по информация ще измислят някакъв начин да го представят като постижение.

– Нека се опитват. Ние обаче завзехме Пограничните светове.

– Милейди, не ми казвайте каква политика да вода. Чуйте заповедите ми, Догонете корабите, които евакуираха оцелелите граждани на Империята. И ги унищожете. Само ако няма никакви – повтарям, *никакви* оцелели, Императорът ще бъде подобаващо посрамен.

Атаго понечи да каже нещо, но размисли.

– Както желаете. Ще изпълня вашите заповеди.

Екранът се опразни и лейди Атаго закричи към своя боен кораб. Щеше да изпълни заповедите... но съзнаваше, че скоро трябва да си разчисти сметките с онези таански управници, които повече се интересуваха от постижения на хартия, отколкото от действителни победи.

75.

Два имперски разрушителя останаха невредими след лъжливата атака, откъснаха се от противника, поеа по заблуждаваща орбита и се присъединиха към оттеглящите се пътнически кораби.

Беше факт, че бързите кораби се движеха със скорост, многократно надвишаваща тази на светлината. Но на Стен му се струваше, че са в някой от най-противните му кошмари и бягат от незнайно чудовище, затънали до кръста в кал. Мъчеше го още една нелогична представа – таанските кораби ги преследват, макар че нямаше никакво военно основание да се турнат след жалките останки под негово командване.

Първата жертва (в известен смисъл) беше немощният патрулен катер. По-малко от два часа след излитането от Кавит той вече изоставаше далеч назад.

Ако можеше да си позволи човечност и имаше време, Стен би заповядал на някой от двата си разрушителя да прибере екипажа му и да гръмне вехтата тенекия. За съжаление липсваха и двете условия за това.

Откри у себе си твърде бездушната мисъл, че от тътрещия се все по-назад патрулен катер все пак може да има някаква полза. Ако таанците наистина го гонеха, ръждивият варел поне щеше да предупреди отрано.

Да, бездушно... но през последните месеци се бяха събрали прекалено много трупове. Стен нямаше какво друго да направи, освен да се опита да опази живите.

Разположи двата съвременни имперски разрушителя отляво и отдясно пред пътническите кораби, наредени в три колони. Трябваше да мисли и за други таански кораби освен онези, които може би настигаха конвоя.

„Хуша“ на капитан трети ранг Халдор и другият разрушител от 23-ти флот пазеха отзад.

„Блатен паток“ летеше над втората половина на конвоя. Стен много

се радваше, че Суламора се е погрижил да има извънредно опитни екипажи в корабите си – поне си нямаше разправии с правилното подреждане. Стигаха му и собствените му тревоги.

При междузвездна тяга космическите кораби не са особено претоварени и не скърцат.

„Блатен паток“ скрибуцаше.

Освен това корабите не би трябвало да вдъхват усещането, че малко им остава да се разкъсат на парчета.

Всяка носеща рама в „Блатен паток“ се тресеше така, сякаш някой възголемичък великан отвън го обработваше с чука си.

– А пък летим само с пълна мощност – изръмжа Тапия.

Тя посочи големия червен лост, контролиращ тягата от двигателите. Имаше надписи ЧЕТВЪРТ, ПОЛОВИН и ПЪЛНА СКОРОСТ. Имаше и ограничител, който се махаше с ръка. Отместеха ли го, „Блатен паток“ поне на теория би стигнал до БОЙНА СКОРОСТ, която несъмнено щеше да пренапегне и разруши двигателите, ако я поддържаха по-дълго от броени минути.

Стен, Килгър и Тапия бяха в контролната зала на главните двигатели. Стен незабавно беше повишил втория инженер в старши, а Тапия назначи за негова помощничка. Донякъде се доверяваше на човека, но насаме ѝ каза мигновено да поеме работата му, ако той почна да се издънва.

– Ами ако започне да ми се ежи?

Стен погледна многозначително миниуилигъна на колана ѝ и не каза нищо.

Подофицер Килгър щеше да ръководи основния оръжеен център във втората пагода на „Блатен паток“. Точно под него се намираха центърът за бойна информация и втората командна зала. Останалите мъже и жени от тактическата ескадрила бяха разпределени в други части на кораба.

Стен бе решил да повиши Фос в мичман. Освен това каза на Килгър, че хич не му пука дали е подофицер и че ако него го убият или извадят от строя, поема командването. Стен предполагаше, че пълномощията му стигат и за такава заповед. Дори да не беше така, разправиите можеха да почакаат, докато се спасят... ако успееха.

Засега май нямаше какво друго да направи. Екипажът поддържаеше бойна тревога с някои промени. На половината беше разрешено да се хранят или да спят. Храната се състоеше предимно от сандвичи и кафе, които се разнасяха по постовите. Решилите да дремнат лягаха на място.

Стен прехвърли управлението на Фос – корабът се движеше по на-белязания курс – и двамата с Килгър тръгнаха на обиколка.

Машинното отделение беше горещо, мазно и вмирисано. Покойният ван Дорман сигурно би принадлежал, ако видеше старателно полирания метал изцапан, а сияещите бели стени – изподраскани и опръскани. Но за лъскане също нямаше време. Дори поддържането на двигателите в работно състояние беше истински подвиг.

Стен огледа двигателния отсек. Тапия и инженерът се бяха погрижили всичко да действа колкото се може по-гладко. Той тръгна към един от изходите.

– Капитане... – подхвана Тапия с явна неловкост. – Може ли да ви питам нещо?

– Давай.

– Ами...

Килгър схвана намека и се качи по стъпалата на горната палуба. Стен чакаше.

– Помните ли, че в укреплението споменах за желанието си да се прехвърля? Тогава се майтапех. Сега говоря сериозно. Когато паркираме тази скапана ръждясала таратайка, искам да бъде предназначена.

Стен се зачуди дали нервите й не започват да сдават.

– Мичман, ако закараме вкъщи тази бомба със закъснител, всички ще бъдем предназначени. Трудничко ще ми е да командвам тактическа ескадрила без кораби. Сега е мой ред да питам. Защо?

– Току-що проверих нещо в Имперския устав.

– И?

– И там е написано, че мога здравата да си изпатя, ако легна с командири си.

– Тъй ли... – успя да смънка Стен.

Тапия се ухили, целуна го и изчезна в един коридор.

Той замислено се качи по стълбата и отиде при Алекс, който цъкна с език.

– Я не мърдай, момко. – Изтри брадичката на Стен с ръкава на гащеризона си. – Няма що момците да виждат, че началникът се занаяс с подчинените.

– Господин Килгър, държите се непочтително.

– Млък, недорасляко. Иначе и аз ще те цункам.

Комуникаторът над главите им изръмжа:

– Капитанът – в командната зала! Капитанът – в командната зала!

Съобщение за контакт!

Стен и Алекс се втурнаха към бойните си постове.

„Контакт“ не беше най-точната дума в случая.

Капитанът на патрулния катер имаше само няколко секунди да се обличи към екрани, после таанците го връхлетяха.

Два разрушителя стреляха по катера, без изобщо да променят посоката на полета си.

Капитанът удари по бутона за комуникационните системи.

– До „Блатен паток“... до „Блатен паток“... тук „Дякон“. Два таански...

И ракетите разпиляха безследно патрулния катер.

В таанския флот вече знаеха, че догонват пътническите кораби. Разпръснаха се в боен строй и се устремиха напред.

Капитан трети ранг Рей Халдор може и да беше скапаняк, но знаеше как и още по-важно – кога да умре. Без да чака заповед, той запрати „Хуша“ и другия разрушител в дъга обратно към доближаващите ги таанци.

Вражеският флот се бе подредил в полумесец с разрушители отпред и отстрани. Малко зад тях летяха седем тежки кръстосвача и двата линейни кораба – „Форез“ и „Кисо“.

Вторият разрушител на Халдор беше унищожен веднага.

Но „Хуша“, колкото и да беше невероятно, проби таанската защитна формация.

Халдор заповяда изстрелване на всички ракети и автоматично подаване на следващите в шахтите. На всички страни се разхвърчаха ракети в режим „стреляй и забрави“.

Корабът се завъртя бясно след първото попадение близо до кърмата. Таанска противокорабна ракета се насочи към „Хуша“, заби се в средата на корпуса му и го пръсна. Вероятно Халдор и хората му вече бяха мъртви от първия до последния, когато отмъстиха.

Два таански разрушителя бяха поразени в достатъчно важни възли, за да напуснат осакатени битката. И тогава три от ракетите на Халдор се прицелиха в един тежък кръстосвач.

За миг изглеждаше, че външната обвивка на кораба е прозрачна, после стана огненочервена, докато взривовете го изгърбушваха. След секунда на мястото му нямаше нищо.

И в последните си мигове 23-ти флот хапеше до кръв.

На Стен му се струваше, че още вижда мигащите петънца, където екранът показваше неговите разрушители, макар че корабите бяха унищожени преди секунди.

„Може да е остатъчен образ“.

Беше се питал какво ли поражда у хората храбростта да се хвърлят сами срещу смъртта, да дадат самоубийствени заповеди, вместо да избягат. Неведнъж се бе чудил и дали ако някога се стигне дотам, той също ще има кураж да го направи.

Но така и не взе съзнателно Голямото решение. Твърде много заповеди имаше да изреди.

– Навигация – курс към прехващане!

– Дадено, сър. Изчисляваме го.

– Действайте! Двигатели.

– Тук машинното отделение, сър.

– Пълна аварийна мощност. Веднага! Господин Фос, искам всички в скафандри.

– Слушам, сър.

– Оръжейник... я стига глупости. Дай ми общо оповестяване.

Фос превключи комуникатора за връзка с целия кораб.

– Говори капитанът. Нападаме. Всички бойни постове – готови за самостоятелен обстрел.

Фос държеше скафандъра пред него. Стен напъха краката си, после навлече скафандъра на раменете си и сложи шлема.

– Сега атакуваме – продължи той, като грижливо подбираше думите си – таански боен флот. В него има най-малко два линейни кораба. Ще ги разпердушиним. – Щеше му се да измисли нещо благородно, за да завърши обръщението си, но умът му отказваше да съчини нещо като „родината ви гледа“ и той прекъсна връзката. – Фос, искам да се чуя с командващия разрушителите.

Светна екран и показа командната зала на единия имперски боен кораб.

– Капитане – почна Стен направо, – конвоят е във ваши ръце. Ние ще се опитаем да забавим врага.

– Сър, искам разрешение да...

– Не разрешавам. Имате си заповеди. Останете с пътническите кораби. Край. Фос! Дай ми контрола на щетите.

– Тук контрол на щетите, шефе – чу се провлачен глас. – От какво

имате нужда?

Стен отдели миг да съжали, че не познава този офицер – щом можеше да остане толкова невъзмутим, сигурно щеше да е скъпоценен съратник.

– Изпомпайте въздуха.

– Изхвърлям го.

В скафандрите си екипажът щеше да е по-тромав, но вакуумът намаляваше повредите от вероятните попадения.

– Оръжейник! В обсег за стрелба ли сме?

– Още мъничко, капитане.

„Блатен паток“ се впусна в своята първа... и последна битка.

Може би таанците ставаха самонадеяни. По-вероятно беше, че не успяха да се отнесат сериозно към връхлитащото ги раздуто туловище.

Дори „Блатен паток“ да представляваше издънка на космическите конструктори, а и отдавна да плачеше за превръщане във вторични суровини, пак си оставаше много тежко въоръжен. Имаше лазерна система „Бел“, ракетни шахти за „Гоблин“ на носа и на кърмата, второстепенни лазерни модули по целия корпус, а и скорострелни оръдия по цялата дължина на противните си издутини. Основното оръжие се състоеше от прастари противокорабни ракети „Видал“. Две от тях бяха разположени в средата на кораба между пагодите, побрали командните центрове.

Килгър проследи как трите точки, отбелязващи таанските разрушители, се устремяват в дъга към тях, и натисна бутона за нападателния лазер „Бел“ в носа на „Блатен паток“. Това оръжие беше старо като кораба, на който го бяха монтирали, и не само го насочваше робот, но и имаше гласови реакции.

– Вражески кораби в обсег – съобщи безизразният синтезиран глас.

Килгър натисна бутона НАПАДЕНИЕ. Мощният лъч разкъса таанския разрушител по надлъжната му ос и оръжейната система реши, че мишената вече не съществува. Без да се допита до него, тя се пренасочи към втори разрушител и стреля.

– Целта унищожена... втората цел нападната – промълви гласът, сякаш се усети.

Лазерът наклъца почти целия двигателен отсек на разрушителя.

– Втората цел повредена... коригирам прицела.

Килгър прасна бутоните ОТМЯНА НА ДЕЙСТВИЕТО и НОВА ЦЕЛ. Разрушителят беше извън строя и това стигаше.

Може би подразнен, че някакъв си човек му казва какво да прави, лазерът се превключи на импулсен режим и надупчи третия разрушител по дължина, преди да докладва.

„Три по-малко – рече си Алекс. – Остават някакви си купища“.

„Блатен паток“ проби защитния заслон от разрушители и стигна до сърцето на таанския флот.

Три оръжия не бяха под контрола на Килгър – огромните ракети „Кали“, предназначени за тактическите кораби на Стен. Точно три бяха останали в арсенала на ескадрилата. Фос и Килгър сложиха импровизирани насочващи рамки за тях по корпуса на „Блатен паток“. Фос се кънеше, че било немислимо да прокара връзка за изстрелването им чак до центъра за управление на огъня – било много по-лесно да стъкми локален център със сим-шлем в командната зала.

Стен изобщо не се съмняваше, че Фос лъже, защото жадува да стреля по врага, вместо да е само електронен магьосник зад кулисите, обаче не се възпротиви. Алекс щеше да си има предостатъчно главоболия, докато вкарва в пътя старовремските и често противоречащи си оръжейни системи на кораба.

Фос бе включил сим-шлема към скафандъра си. Стен се вираше като попарен в централния екран – запълваше го великанският „Кисо“ и сякаш всеки миг щяха да се сблъскат, – но в следващия миг проумя, че Фос е пуснал максималното увеличение.

– Сър – обади се Фос, – имам „Кали“ в готовност. Цел... цел... целта засечена.

– Изстрелвай – заповяда Стен, макар да не се надяваше на нищо.

Ракетата се понесе в криволица от „Блатен паток“ – липсваше й устойчивото ускорение, осигурявано от истинската шахта. После се стабилизира, включи на пълна мощност и изфуча към „Кисо“.

И тогава „Блатен паток“ беше улучен за пръв път.

Таанската ракета разкъса корпуса при командната зала, изскочи навън и се взриви на по-малко от петдесет метра встрани. Експлозията разнебити цялата командна зала.

Стен усети само зашеметяващ удар, залитна, блъсна се в някакъв пулт и зяпна в посока, където би трябвало да има стомана, но виждаше без никакви сензори как носът на таанския разрушител просветна от изстрелването на втора ракета.

Слушалките в шлема изпращяха.

– Готовност... – Беше Килгър. – Сближава се с нас... целта засечена... хо-хо. Спипах те.

Ракета „Лисица“ гръмна таанската. Килгър тутакси пусна един „Гоблин“, който разхвърли парчетата от разрушителя нашироко.

Стен се надигна с клатушкане и огледа съсипията в командната зала. Всички бяха мъртви или запратени в пространството.

Опомни се и включи микрофона.

– Тук капитанът. Прехвърлям командването в центъра за бойна информация. Контрол на щетите... изолирайте командната зала.

Запрепва се към един люк, отвори го и се провря през него.

Отвън „Кали“ кръжеше безцелно. Имаше набелязана цел, но операторът не бе довършил процедурата за насочване. Ракетата очакваше следващи команди.

Командната зала наподобяваше натюрморт на тема „Технокрация с трупове“... само за малко. После се размърда една фигура.

Беше Фос.

Той погледна надолу към разкъсания метал, останал вместо краката му. Скафандърът вече се бе запечатал, срязвайки като хирург сухожилия и мускули.

Фос не усещаше никаква болка.

Повлече се на ръце към пулта. Все още имаше работещи схеми. Превключи на невредима система от третия резерв и отново се сля с ракетата си.

„Кали“ се стрелна към „Кисо“.

Таанският офицер, отговарящ за противоракетната защита, бе видял попадението в „Блатен паток“, после и безсмислената орбита на „Кали“. Даде команда на системите за засичане на цели да пренебрегнат ракетата – вече бе станала безвредна.

Но „Кали“ се устреми към тях! Ръката на таанеца вече се пресягаше към пулта на компютъра, когато ракетата ги улучи.

Улучи „Кисо“ в двигателните сопла, разби контейнерите с АМ2 и разпръсна антимаатерия към носа на кораба.

„Кисо“ изчезна в една-единствена кошмарно беззвучна експлозия.

Фос имаше време да види как сиянието освети командната зала и да зърне почервяването ѝ, а също и да осъзнае, че това е кръвта му, заливаща шлема отвътре, преди очите му да погледнат отвъд всичко и той да се свлече върху пулта.

Докато Стен стигне до центъра за бойна информация – новия команден пункт, „Блатен паток“ беше ударен още три пъти.

Стен с мъка продължаваше напред и се молеше да му е останало нещо, което да командва.

„Брей, че странно – помисли, щом зърна един коридор да се усуква и разкривява пред него. – Имам халюцинации. Но не съм ранен“.

Нямаше халюцинации. Една таанска ракета бе улучила основните носещи рами и „Блатен паток“ се бе огънал и смачкал.

Стен се промуши през усуканата стоманена тръба. Умът му съхраняваше видяното; корабът се друсаше; взривовете го разтърсваха с ударните си вълни.

Пункт за събиране на пострадалите. Ударната вълна бе убила всички – бяха замръзнали в последните си пози. Ръцете на един от медиците бяха пъхнати в хирургически надуваем модул. Зад него стояха готовите да се отзоват санитарни. Раненият си беше в модула.

Всички до един мъртви.

Отсек, напълнен с противопожарна пяна – явно сензорите бяха изкукали и бяха покрили с пяна несъществуващ огън. Стен видя три фигури в скафандри да пъплят мъчително към изхода, но нямаше време да им помогне.

Временен център за контрол на щетите, където един офицер (разпозна по черната метализирана боя на ръкавите, че е някой командир) хладнокръвно ръководеше екипите си. Стен се запита дали не е същият невъзмутим мъж с провлачения говор, с когото се бе чул преди малко.

После намери прохода към центъра за бойна информация, отвори двата люка и пак пое командването на „Блатен паток“.

Комуникаторът изливаше потоци от думи, специалистите се опитваха да запазят някакъв ред в целия този хаос:

– Предните шахти за „Гоблин“ не подават информация. Няма отговор от разчетите.

– Машинното отделение на помощните двигатели докладва, че повредите са овладени.

– Всички системи за управление на предния лазерен модул не функционират.

Не бе останало много за командване. Но един екран бе запълнен (този път без увеличение) от гигантския „Форез“. Флагманският кораб на лейди Атаго.

Линейният кораб плюеше огън, стреляше с всичко на борда, за да спре „Блатен паток“.

Разнесе се една реплика – съвсем не по правилата:

– Стащих те, моме.

Подхилването се чу откъм оръжейния център на горната палуба. Килгър изстреля двете си ракети „Видал“ право към „Форез“.

Огънят се развихри в кислорода, пламъци и експлозии поглъщаха коридорите в линейния кораб. Взривът откъсна един стенов екран и го запрати като пумпал в адмирал Деска, чийто изкормен труп блъсна лейди Атаго и шлемът ѝ тресна в ръба на някакъв пулт.

Тя се опомни дълго след края на битката. Но командването незабавно бе поето от капитана на самия „Форез“. Сражението трябваше да продължи.

Следващият удар беше нанесен по „Блатен паток“. Ракетата проби унищожително бронята на главния двигателен отсек, преди насочващия я оръжейник да задейства взривателя.

Внезапен адски огън обгърна машинното отделение и изчезна.

Когато ракетата избухна, Тапия проклинаше датчиците за температурата на двигателите, молеше се да са повредени, но знаеше, че не са. Миниатюрно късче шрапнел проби една хидравлична тръба под свръхналягане и течността изскочи с три километра в секунда.

Струята разряза тялото на Тапия на две с точността на хирургически скалпел.

„Блатен паток“ увисна бездейно в пространството, без да променя скоростта и посоката на полета си.

Двата кораба се плъзгаха в пространството един към друг. Никой в другите таански кораби не рискуваше да стреля – имаше твърде голям шанс ракетата да удари не когото трябва.

Линейният кораб сякаш надвисна над „Блатен паток“. И скорострелните оръдия на кръстосвача си намериха мишена.

Тези оръжия, наредени по двете грозни издутини в средата на корпуса му, вършеха работа срещу наземни войски или близки атмосферни цели. Но ето че и в открития космос мерачите имаха по кого да стрелят.

Натиснаха бутоните. Снарядите зафучаха към „Форез“ и заразкъсваха плочите на корпуса му, сякаш бяха от станиол.

Стен стоеше безмълвно в своя команден пункт. Вече нямаше защо да дава заповеди.

Още един взрив разтърси „Блатен паток“ и Стен едва се задържа на крака.

Отворен люк се блъсна в стената и Килгър скочи в центъра за бойна информация.

– Там не остана к'во да върша – обясни той. – Ще ги вземем ли на абордаж тия гадини?

Гласът му звучеше безгрижно.

Врълетя ги още по-силна ударна вълна, Стен падна, търкулна се и загуби съзнание за няколко секунди. Освести се замаяно и пак се изправи.

Къде ли е офицерът, отговарящ за бойната информация?

А, ето го там. Лежи с парче стомана в шлема на скафандъра.

Стен забеляза безчувствено, че два от екраните показват нещо. Единият – бързо смаляващите се струи от двигателите на конвоя, другият – разпореното туловище на „Форез“, който още бълваше огън по тях.

Къде ли беше Алекс? Той може би знаеше какво да правят.

Стен се препъна в скафандър. Килгър беше проснат в краката му. Наведе се и докосна индикаторите. Всички показваха нула.

Стен се заклатушка към един работещ комуникационен пулт. Пръстите му напипаха бутоните през ръкавицата и той започна да предава.

„Игрек... Игрек... Игрек...“

Общоприетият сигнал за капитулация.

Нямаше ли да спрат? Нямаше ли да получат сигнала?

„Форез“ прекрати обстрела.

Стен се свлече на пода и зачака таанската абордажна група. А може би нямаше да влязат в кораба. Може би щяха да се отдалечат и просто да го унищожат.

На Стен му беше все едно какво ще направят.

Беше му писнало да убива.

КРАЙ

© 1982 Алън Кол
© 1982 Крис Бънч
© 2004 Владимир Зарков, превод от английски

Allan Cole, Chris Bunch
Fleet of the Damned, 1982

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2004
ISBN 954-585-582-7

Поредица: „Избрана световна фантастика“ №118

Английска, първо издание

Превод *Владимир Зарков*

Редактор *Иван Тотоманов*

Художествено оформление на корица „Megachrom“ *Петър Христов*

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10567>]